

Autoarea bestsellerurilor
*Înainte să te cunosc,
După ce te-am pierdut și
Eu, și totuși alta*

jojo
moyes
un bilet
pentru
Paris

Nell are douăzeci și șase de ani și nu a fost niciodată la Paris. De fapt, nu a fost plecată niciodată într-un weekend romantic, niciunde. Să călătorească în străinătate nu e ceva ce ar face în mod obișnuit. Dar când iubitul ei nu apare pentru minivacanța plănuită, Nell are ocazia să le dovedească tuturor – inclusiv sieși – că viața poate oferi întotdeauna surprize.

Singură în Paris, Nell își descoperă o latură pe care nu și-o cunoștea: aceea de ființă independentă și îndrăzneată. Ar putea deveni acest weekend cel mai aventuros din viața ei? Amuzantă, fermecătoare și irezistibilă, *Un bilet pentru Paris* este o carte care nu-i va dezamăgi pe fanii lui Jojo Moyes.

„O poveste de dragoste de modă veche...
E ca și cum Moyes ar fi făcut o rezervare pentru o vacanță
și ne ia cu ea. La Paris. *Amour!*“

USA Today

„O doză de romantism parizian
prin intermediul unui personaj fermecător.“

People Magazine

„O fantezie încântătoare, o carte care se poate citi ușor
într-un weekend, cu sau fără un pahar cu vin.“

Miami Herald

Jojo Moyes este autoarea bestsellerurilor *Înainte să te cunosc*,
După ce te-am pierdut, *Eu, și totuși alta*, *Fata pe care
ai lăsat-o în urmă*, *Ultima scrisoare de dragoste*,
Un bărbat și o femeie, *În căutarea unui destin* și *Silver Bay*.

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

www.introna.ro

ISBN 978-606-33-3070-4

9 786063 330704

jojo
moyes
un bilet
pentru
Paris

A.M

Traducere din limba engleză și note
MANUELA BULAT

București
2018

Paris for One and Other Stories
Jojo Moyes
Copyright © 2017 Jojo's Mojo Ltd

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ne puteți vizita pe

Un bilet pentru Paris
Jojo Moyes

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MOYES, JOJO

Un bilet pentru Paris / Jojo Moyes;
trad. din lb. engleză: Graal Soft. – București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-3070-4

I. Bulat, Manuela (trad.)

821.111

Pentru mama, Lizzie Sanders

UN BILET PENTRU PARIS

I

Nell își trage geanta pe banca de plastic din gară și se uită la ceasul de pe perete pentru a optzeci și noua oară. Privirea i se îndreaptă spre ușile zonei de securitate, care se deschid. O altă familie, care clar se îndreaptă spre Disney, intră în holul de la plecări – un cărucior de bebeluș, copii care țipă și părinți care au stat treji prea mult timp.

În ultima jumătate de oră, inima i-a bătut cu putere, o senzație de rău accentuându-i-se în piept.

– Va veni. Sigur va veni. Încă mai are timp să vină, murmură ea în surdină.

– Trenul 9051 către Paris va pleca de la peronul doi, peste zece minute. Vă rugăm să vă îndreptați către peron. Nu uitați să vă luați toate bagajele.

Își mușcă buza, apoi îi trimite un alt mesaj – al cincilea.

„Unde ești? Trenul e pe cale să plece.“

Când plecase, îi trimisese două mesaje, pentru a confirma că se întâlneau la gară. Văzând că nu-i răspunde, își spusese că era la metrou și nu avea semnal. Mai târziu, îi trimisese un al treilea mesaj și un al patrulea. Apoi, în vreme ce stă în picioare și privește spre ușă, telefonul îi vibrează în mână, iar ei aproape că i se înmoaie genunchii de ușurare.

„Scuze, scumpo. Treburi la serviciu. Nu voi ajunge.“

De parcă plănuiseră să se întâlnească undeva și să bea rapid ceva. Privește neîncrezătoare telefonul.

„Nu ajungi la timp pentru a lua acest tren? Să te aștept?“

Răspunsul vine câteva secunde mai târziu.

„Nu, pleacă. Voi încerca să prind un tren mai târziu.“

Este prea șocată pentru a fi furioasă. Rămâne nemișcată în timp ce oamenii se ridică în jurul ei și își pun hainele, apoi tastează un mesaj.

„Dar unde ne vom întâlni?“

El nu-i răspunde. „Treburi la serviciu.“ Este un magazin cu echipament pentru surf și scufundări. E noiembrie. Cât de aglomerat poate fi? Privește în jur de parcă ar fi posibil să fie o glumă. Ca și cum, în ciuda mesajelor, el avea să se năpustească pe uși, cu zâmbetul lui larg, și să îi spună că o tachinase (îi plăcea puțin cam prea mult să o tachineze). Și avea s-o ia în brațe, să-i sărute obrazul cu buze reci din pricina vântului și să-i spună ceva de genul: „Doar nu credeai că voi rata asta, nu-i așa? Prima ta călătorie la Paris“. Însă ușile de sticlă rămân închise ferm.

– Doamnă? Trebuie să vă duceți pe peron.

Controlorul companiei Eurostar întinde mâna pentru a-i lua biletul. Și, preț de o secundă, ea ezită – „va veni?“ –, apoi se pomenește în mulțime, trăgând după ea valijoara cu roțile. Se oprește și tastează:

„Atunci, ne vedem la hotel“.

Coboară cu scara rulantă în vreme ce uriașul tren intră duduind în gară.

– Cum adică nu vii? Am plănuit asta de o veșnicie.

Este excursia anuală a fetelor la Brighton. De șase ani, în primul weekend din luna noiembrie, s-au dus acolo – Nell, Magda, Trish și Sue –, fie înghesuite în vechiul 4x4 al lui Sue, fie cu mașina de la firmă a Magdei. Evadau din cotidian vreme de două nopți în care beau, se distrau cu tipii care veneau să-și petreacă sfârșitul de săptămână fără companie feminină și încercau să-și revină din mahmureală cu mic dejunuri arse sau prea fierte, luate în ponositul hotel numit Brightsea Lodge, cu tencuiala exterioară crăpată și decolorată și cu interiorul îmbâcsit de mirosurile de băutură și aftershave ieftin acumulate în multe decenii.

Excursia lor anuală supraviețuise în ciuda a doi copii, a unui divorț și a unui caz de zona zoster (își petrecuseră prima noapte distrându-se în camera de hotel a Magdei). Nimeni nu ratase nici una.

– Ei bine, Pete m-a invitat să merg cu el la Paris.

– Pete te duce la Paris? Magda se holbase la ea de parcă anunțase că se apucase să învețe rusa. *Pete Pete?*

– Mi-a zis că nu-i vine să creadă că n-am fost niciodată acolo.

– Eu m-am dus la Paris o dată, cu școala. M-am rătăcit în Luvru, iar cineva mi-a aruncat la toaletă un tenis, la un hostel pentru tineri, spuse Trish.

– Eu am sărutat un băiat francez pentru că semăna cu tipul ăla care iese cu Halle Berry. S-a dovedit că, de fapt, era neamț.

– Pete ăla cu păr? Pete al tău? Nu vreau să fiu rea, doar că am impresia că e puțin cam...

– Ratat, rosti Sue îndatoritoare.

– Nesuferit.

– Idiot.

– Este evident că toate ne-am înșelat. Iată că este genul de tip care o duce pe Nell în weekenduri romantice la Paris. Ceea ce e... știți voi. Grozav. Îmi doresc doar să nu fi fost în același weekend prelungit ca weekendul *nostru* prelungit.

– Ei bine, odată ce am luat biletele... a fost dificil... murmură Nell fluturând o mână și sperând că nimeni nu avea să întrebe cine cumpărase acele bilete.

Fusese ultimul weekend de dinaintea Crăciunului în care existase un discount. Ea plănuse excursia cu aceeași minuțiozitate cu care își organiza documentele de la birou. Căutase pe internet cele mai bune locuri unde puteau merge, căutase pe TripAdvisor cele mai bune hoteluri ieftine, îl verificase pe fiecare pe Google și trecuse rezultatele într-un tabel.

Se hotărâse pentru un loc de lângă *rue de Rivoli* – „curat, prietenos, foarte romantic” – și rezervase o cameră dublă *executive* pentru două nopți. Își imagină cum ea și Pete stăteau îmbrățișați într-un pat dintr-un hotel francezesc și se uitau pe geam la Turnul Eiffel sau se luau de mână într-o cafenea cu mese pe stradă, unde comandaseră croasanți și cafea. Fantaza bazându-se pe fotografii, fără a ști precis ce se putea face într-un weekend la Paris, cu excepția lucrurilor evidente.

La vârsta de 26 de ani, Nell Simmons nu plecase niciodată într-un weekend cu un iubit, asta dacă nu pune la socoteală escalada

montană cu Andrew Dinsmore. Insistase ca ei să doarmă în Miniul lui, iar când se trezise, Nell fusese atât de înghețată, încât nu-și putuse mișca gâtul în următoarele șase ore.

Mamei lui Nell, Lilian, îi plăcea să spună oricui o asculta că Nell nu era genul aventuros. Nu era nici genul care călătorea, nici genul de fată care se putea baza pe înfățișarea ei, iar acum, ocazional, dacă mama ei credea că Nell nu o putea auzi, zicea că nu mai era nici prea tânără.

Asta însemna să crești într-un oraș mic – toată lumea credea că știa exact cum ești. Nell era cea chibzuită. Cea tăcută. Cea care analiza cu atenție orice plan și în care puteai avea încredere că îți va uda plantele, îți va supraveghea copiii și nu va fugi cu soțul nimănui.

„Nu, mamă“, gândi Nell printând biletele, uitându-se la ele și băgându-le într-un dosar în care se aflau toate informațiile importante. „De fapt, sunt genul de fată care se duce să-și petreacă un weekend la Paris.“

Pe măsură ce ziua cea mare se apropia, începu să-i facă plăcere a pomeni de asta în conversații.

– Trebuie să mă asigur că pașaportul meu mai este valabil, spuse ea înainte de a se despărți de mama ei după prânzul de duminică.

Își cumpără lenjerie nouă, se depilă și își dădu unghiile de la picioare cu o oja de un roșu aprins (de obicei, prefera un lac transparent).

– Nu uitați că vineri plec mai devreme, le zise colegilor. La Paris.

– Vai, ești tare norocoasă! rostiră în cor fetele de la contabilitate.

– Sunt foarte geloasă, spuse Trish, căreia Pete îi displăcea ceva mai puțin decât celorlalte.

Nell se urcă în tren și își pune geanta în plasa pentru bagaje întrebându-se cât de geloasă ar fi Trish dacă ar vedea-o acum – o fată stând lângă un loc gol, care se ducea la Paris fără a avea habar dacă iubitul ei urma să vină până la urmă.

Gare du Nord din Paris forfotește. Ea iese pe porțile peronului și încremenește locului, în mijlocul mulțimii de oameni care se împing și se înghiontesc, valize cu roțile lovindu-i gleznelor. Grupuri de tineri cu bluze de trening privesc posaci de pe margini, iar ea își amintește brusc că Gare du Nord este epicentrul francez al furturilor din buzunare. Cu geanta lipită de trup, se îndreaptă ezitând într-o direcție, apoi în alta, rătăcită temporar printre chioșcurile de sticlă și scările rulante care par să nu ducă nicăieri.

Din difuzoare se aude o melodie cu trei note, apoi cel care face anunțurile în gară spune în franceză ceva ce Nell nu înțelege. Toți ceilalți merg grăbiți, ca și cum ar ști unde se duc. Afară este întuneric, iar ea simte panica umflându-i-se ca o bulă în piept. „Mă aflu într-un oraș străin și nici măcar nu vorbesc limba.“ Apoi vede panoul suspendat: „Taxiuri“.

La coada formată acolo sunt vreo 50 de oameni, dar ei nu-i pasă. Caută în geantă foaia cu informațiile despre hotel, iar când, în cele din urmă, îi vine rândul, i-o arată taximetristului.

– Hôtel Bonne Ville, spune ea. Ăăă... *s'il vous plaît*.

Șoferul se uită la ea ca și cum nu pricepe ce zice.

– Hôtel Bonne Ville, rostește ea încercând s-o facă cu un accent franțuzesc (exersase acasă, în fața oglinzii). Încearcă din nou: Bonne Ville.

El o privește inexpresiv, apoi îi ia hârtia din mână. Se uită o clipă la ea.

– Ah! Hôtel Bonne Ville! zice el ridicându-și ochii spre cer.

Îi dă înapoi foaia, pornește mașina și intră în traficul aglomerat. Nell se sprijină de spătarul banchetei și răsufă îndelung.

„Și... bun venit la Paris.“

Cu poticneli pricinuite de aglomerație, drumul durează 20 de minute. Privește pe geam străzile pline de oameni, saloanele de coafură și manichiură, repetând în surdină informațiile de pe indicatoarele rutiere în franceză. Clădiri cenușii elegante se înalță către cerul orașului, iar cafenelele strălucesc în seara de iarnă. „Paris“, gândește ea și, cuprinsă de un brusc și neașteptat val de entuziasm, simte că totul va fi bine. Pete va veni mai târziu. Îl va aștepta la hotel, iar mâine vor râde de teama ei de a călători singură. El spunea mereu că ea își făcea prea multe griji.

„Liniștește-te, scumpo“, va zice el. Pete nu se stresa pentru nimic, niciodată. Călătorise prin toată lumea cu rucsacul în spate și încă avea veșnic pașaportul în buzunar – „pentru orice eventualitate“. Îi spusese că, atunci când fusese amenințat cu pistolul în Laos, rămăsese calm.

– Nu avea rost să mă stresez din pricina asta. Fie mă împușcau, fie nu. Nu puteam face nimic în privința asta. Apoi dăduse din cap. Am sfârșit prin a merge la o bere cu tipii ăia.

Și mai fusese și treaba cu micul feribot din Kenya care se răsturnase în mijlocul fluviului.

– Am desprins anvelopele de pe lateralele navei și am plutit pe ele până am primit ajutor. Și atunci am rămas calm – până mi-au spus că erau crocodili în apă.

Uneori, se întreba de ce Pete, cu chipul lui bronzat și nesfârșitele experiențe de viață (chiar dacă fetele pufneau disprețuitoare când auzeau de ele), o alesese pe ea. Nu era nici stridentă, nici sălbatică. De fapt, abia dacă plecase vreodată departe de casă. Cândva, îi zisese că o plăcea pentru că nu-l cicălea.

– Alte iubite sunt așa. Schițase cu mâna un gest care imita lătratul. Tu... ei bine, este relaxant să fiu cu tine.

Nell se întreba câteodată dacă asta nu o făcea să pară cam ca o canapea de la Furniture Warehouse, dar probabil că era mai bine să nu se gândească prea mult la astfel de lucruri.

„Paris.“

Coboară geamul mașinii și ascultă zgomotele străzilor aglomerate, adu-mecă mirosurile de parfum, cafea și fum, curentul creat încurcându-se în părul ei și ridicându-l. Este exact așa cum și-a imaginat. Clădirile sunt înalte, cu geamuri lungi și balcoane mici – nu există clădiri de birouri. Pare că la fiecare colț de stradă există o cafenea având afară mese rotunde și scaune. Iar pe măsură ce taxiul înaintează în oraș, femeile sunt tot mai stilate și oamenii se sărută când se întâlnesc pe trotuare.

„Chiar sunt aici“, se gândește ea. Și brusc, se simte recunoscătoare că are câteva ore înainte de sosirea lui Pete pentru a se obișnui cu atmosfera. Măcar de data asta, nu dorește să fie o neștiutoare care privește totul cu ochi mari.

„Voi fi *pariziană*“, își zice ea și se sprijină din nou de spătarul banchetei.

Hotelul se află pe o stradă îngustă, care se desprinde dintr-un bulevard principal. Scoate atâția euro câți indică aparatul de taxat și i-i dă șoferului. Însă în loc să ia banii, acesta se poartă de parcă l-ar fi insultat, fluturându-și mâna spre valiza ei din portbagaj, strâmbându-se și gesticulând.

– Îmi pare rău. Nu înțeleg, spune ea.

– *La valise!* țipă el.

Apoi urmează ceva într-o franceză la foc automat, pe care ea n-o înțelege.

– În ghid scrie că acest drum n-ar trebui să coste mai mult de treizeci de euro. M-am interesat.

Alte țipete și gesticulări. După o pauză, ea încuviințează din cap de parcă ar fi înțeles, apoi, nervoasă, îi dă încă zece euro. El ia banii, clatină din cap, apoi îi lasă valiza să cadă pe trotuar. În timp ce el se îndepărtează cu mașina, ea rămâne locului și se întreabă dacă nu cumva a fost jefuită.

Însă hotelul arată drăguț. Iar ea este aici! În Paris! Se decide că nu va îngădui ca nimic s-o necăjească. Intră și se pomenește într-un hol îngust, cu miros de ceară și de ceva nedefinit, despre care se hotărăște că e subtil francez. Pe pereți sunt lambriuri din lemn, iar fotoliile sunt

vechi, dar elegante. Toate ușile au clanțe de aramă. Deja se întreabă ce părere va avea Pete. „Nu-i rău“, va spune el încuviințând din cap. „Nu-i rău, scumpo.“

– Bună ziua, rostește ea neliniștită, iar apoi, pentru că habar n-are cum s-o zică în franceză, adaugă: *Parlez anglais?* Am rezervat o cameră.

O altă femeie, care a sosit după ea, găfâie și pufnește în timp ce își caută în geantă hârtia de confirmare a rezervării.

– Da. Și eu am rezervat o cameră.

Își pune hârtia pe tejghea, lângă cea a lui Nell, care se retrage puțin și încearcă să nu se simtă înghesuită.

– Of! A fost un coșmar să ajung aici. Un coșmar! Femeia este americană. Traficul parizian e groaznic.

Recepționera are în jur de 45 de ani și părul negru tuns scurt și cu pricepere, într-un bob stil Louise Brooks. Le privește pe cele două femei și se încruntă.

– Amândouă aveți rezervări? Se apleacă și examinează foile. Apoi le împinge în direcțiile posesoarelor. Dar nu am decât o cameră. Hotelul este ocupat în totalitate.

– Asta-i imposibil! Ați confirmat rezervarea. Americanca împinge din nou hârtia spre ea. Am făcut rezervarea săptămâna trecută.

– Și eu, zice Nell. Eu am rezervat-o pe a mea acum două săptămâni. Uitați, se vede data pe foaie.

Cele două femei se uită una la alta, brusc conștiente că sunt în competiție.

– Îmi pare rău. Nu știu cum de aveți amândouă rezervare. Noi avem doar o cameră.

Franțuzoaica izbutește să facă a părea că este vina lor.

– Ei bine, va trebui să găsiți încă o cameră, rostește femeia. Trebuie să onorați rezervările. Uitați, sunt confirmate aici, negru pe alb!

– *Madame*, nu vă pot da ce nu avem. Există o singură cameră, cu două paturi. Pot returna banii uneia dintre dumneavoastră, dar nu am două camere.

– Dar eu nu mă pot duce în altă parte. Urmează să mă întâlnesc cu cineva aici, spune Nell. Nu va ști unde sunt.

– Eu nu plec, zice americanca încrucișându-și brațele. Tocmai am zburat zece mii de kilometri și trebuie să ajung la o cină. Nu am timp să găsesc alt hotel.

– Atunci, ați putea împărți camera. Pot oferi fiecăreia dintre dumneavoastră un discount de cincizeci la sută.

– Să împart o cameră cu o străină? Glumiți! spune americanca.

– Atunci, vă sugerez să găsiți un alt hotel, rostește cu răceală recepționera și se întoarce ca să răspundă la telefon.

Nell și americanca se uită una la alta. Americanca spune:

– Tocmai am venit de la Chicago.

Nell zice:

– Eu n-am mai fost niciodată la Paris. Nu știu unde să găsesc alt hotel.

Nici una din ele nu se clintește. În cele din urmă, Nell spune:

– Uitați ce e... iubitul meu urmează să vină aici. Deocamdată, am putea să ne ducem amândouă bagajele în cameră, iar când va sosi el, îl voi ruga să ne găsească alt hotel. Cunoaște Parisul mai bine decât mine.

Americanca o măsoară încet din cap până în picioare, ca și când ar încerca să-și dea seama dacă poate avea încredere în ea.

– Nu voi împărți camera cu voi doi.

Nell îi susține privirea.

– Crede-mă, nici eu nu consider că așa ceva ar însemna un weekend distractiv.

– Presupun că nu prea avem de ales, spune femeia. Nu pot să cred că se întâmplă așa ceva.

Îi comunică recepționerei planul lor, după părerea lui Nell, americanca manifestând o iritare exagerată având în vedere că Nell practic îi cedase camera.

– Iar după ce această doamnă va pleca, vreau să beneficiaz în continuare de discountul de cincizeci la sută, zice femeia. E rușinos ce s-a întâmplat. În țara mea, n-ați reuși să supraviețuiți cu asemenea servicii.

Simțindu-se ca prinsă în capcană între dezinteresul franțuzoaicei și resentimentele clocotitoare ale americancei, Nell se întreabă dacă a fost vreodată mai stânjenită. Încearcă să-și imagineze ce ar face

Pete. Ar râde, ar trata situația cu ușurință. Capacitatea lui de a lua în râs viața este unul dintre lucrurile care o atrag la el. Își spune că e în regulă. Mai târziu, vor glumi despre asta.

Iau cheia și urcă până la etajul doi cu un lift strâmt. Nell merge în spatele americancei. Ușa se deschide către o cameră de la mansardă în care se află două paturi.

– O! exclamă americanca. Nu există cadă. Urăsc să nu existe cadă. Și este atât de mică!

Nell își lasă jos geanta. Se așază la capătul unui pat și îi trimite lui Pete un mesaj în care îi spune ce s-a întâmplat și îl întreabă dacă nu poate găsi alt hotel.

„Te aștept aici. Îmi poți zice dacă ajungi la timp pentru cină? Mi-e cam foame. Este ora 8 deja.“

El nu-i răspunde. Ea se întreabă dacă nu cumva Pete e în tunelul de sub Canal. Dacă da, mai are de mers cel puțin o oră și jumătate. Rămâne tăcută în vreme ce americanca găfâie și pufnește punându-și valiza pe pat, deschizând-o și luând toate umerășele pentru a-și aranja hainele în dulap.

– Ați venit cu afaceri? întreabă Nell când tăcerea devine prea grea.

– Am două întâlniri. Una în seara asta, iar apoi, am o zi liberă. N-am avut nici o zi liberă luna asta. Americanca o spune pe un ton de parcă ar fi vina lui Nell. Iar mâine trebuie să ajung în cealaltă parte a Parisului. În regulă. Trebuie să plec. Sper că nu vei pune mâna pe lucrurile mele.

Nell o fixează cu privirea.

– Nu vă voi atinge lucrurile.

– N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Doar că nu am obiceiul să împart camera cu oameni care îmi sunt complet străini. După ce va sosi iubitul dumneavoastră, aș fi încântată să lăsați cheia la recepție.

Nell încearcă să-și ascundă furia.

– Așa voi face, rostește ea și își ia cartea, prefăcându-se că citește în timp ce americanca iese aruncând o privire peste umăr.

Exact în acel moment, telefonul scoate un bip. Nell se uită repede la ecran.

„Îmi pare rău, scumpo. Nu voi ajunge. Călătorie plăcută!“

3

Fabien șade pe acoperiș, își trage și mai mult spre ochi căciula de lână și își aprinde o altă țigară. Este locul unde fumează întotdeauna când există șansa ca Sandrine să vină acasă pe neașteptate. Ei nu-i plăcea mirosul, iar dacă el fuma înăuntru, strâmba din nas și spunea că în garsonieră era un miros dezgustător.

Terasa este îngustă, dar suficientă pentru un bărbat înalt, o cană de cafea și un manuscris de 332 de pagini scris de mână. Vara, câteodată trage câte un pui de somn acolo și, în fiecare zi, le face semn cu mâna adolescenților gemeni care locuiesc de cealaltă parte a pieței. Aceștia stau pe acoperișul lor, ascultând muzică și fumând departe de privirile părinților.

Centrul Parisului e plin de asemenea locuri. Dacă nu ai o grădină sau un balconaș, îți găsești unde poți un spațiu în aer liber.

Fabien își ia creionul și începe să taie cuvinte. De șase luni, editează manuscrisul, iar rândurile sunt pline de însemnări cu creionul. Ori de câte ori citește romanul, îi descoperă alte cusururi.

Personajele sunt anoste, iar vocile lor sunt false. Philippe, prietenul lui, zice că trebuie să înceteze cu modificările, să-l scrie la calculator și să i-l dea agentului interesat de el. Însă de fiecare dată când se gândește s-o facă, găsește alte motive pentru care nu poate arăta nimănui cartea lui.

Nu este gata.

Sandrine îi spusese că nu vrea s-o facă pentru că, până să predea cartea, se putea amăgi că exista o speranță. Era unul dintre cele mai puțin crude lucruri spuse de ea.

Se uită la ceas știind că mai are doar o oră până îi începe tura. Apoi își aude mobilul sunând în casă. „La naiba!“ se blestemă el fiindcă uitase să și-l bage în buzunar înainte de a ieși pe acoperiș. Își pune cana pe teancul de foi ca să nu fie luate de vânt, apoi se întoarce ca să intre pe geam.

Nu este foarte sigur ce s-a întâmplat după aceea. Piciorul drept îi alunecă pe biroul folosit pentru a intra, iar stângul i se repede spre spate în timp ce el încearcă să nu cadă. Iar piciorul lui – piciorul lui mare și neîndemânatic, după cum i-ar spune Sandrine – lovește cana și foile, care cad de pe acoperiș. Se răsuțește și aude cum cana se sparge pe caldarâm, și vede cum cele 332 de pagini redactate cu grijă zboară spre cerul care se întunecă. Privește cum hârtiile sunt luate de vânt și, ca niște porumbei albi, planează spre străzile Parisului.

Nell a petrecut o oră zăcând în pat și încă nu știe ce să facă. Pete nu vine la Paris. Chiar nu vine. A bătut tot drumul până în capitala Franței, cu lenjerie nouă în bagaj și cu unghiile de la picioare date cu oă roșie, iar Pete a lăsat-o baltă.

În primele zece minute, se holbase la mesajul lui – la veselul „Călătorie plăcută!” – și așteptase o continuare. Dar aceasta nu venise.

Stă întinsă pe pat, cu telefonul în continuare în mână, și se holbează la perete. Își dă seama că o parte din ea știuse că era posibil să se întâmple asta. Se uită la telefon, aprinzând și stingând ecranul doar pentru a se asigura că nu visează.

Dar știe. Probabil că a știut de seara trecută, când el nu i-a răspuns la telefon. Este posibil să fi știut chiar de săptămâna trecută, când, la toate ideile ei despre cum și-ar putea petrece timpul la Paris, el răspunsese cu „da, bine” sau „nu sunt sigur”.

Nu era vorba doar de faptul că Pete era un iubit pe care nu se putea baza – de fapt, dispărea adesea fără a-i spune ce făcea. Dacă era să fie sinceră cu sine, de fapt nu el o invitase la Paris. Vorbiseră despre locurile pe care le vizitaseră, iar ea recunoscuse că nu fusese la Paris niciodată, iar el zisese vag: „Serios? Oh, Parisul e fantastic! Ți-ar plăcea la nebunie”.

Două zile mai târziu, după prezentarea lunară a evaluării riscului în fața unor potențiali absolvenți („Evaluarea riscului joacă un rol vital în ajutarea organizațiilor să înțeleagă și să controleze riscul pentru a evita problemele și a capitaliza oportunitățile! Vă doresc un

tur plăcut al fabricii și aveți grijă în preajma utilajelor”), întâlnise căruciorul cu sendvișuri când ieșise din sală. Sosise cu cel puțin zece minute în urmă. Privise sortimentul existent, analizase în minte plusurile și minusurile, apoi se decisese pentru unul cu somon și cremă de brânză, cu toate că era marți, iar ea niciodată nu cumpăra marțea sendviș cu somon și cremă de brânză.

– La naiba! Toți am primit un bonus săptămâna asta, nu-i așa? Hai să ne facem de cap, îi spusese veselă Carlei, care împingea căruciorul.

Apoi se îndreptase spre bucătăria birourilor, se oprise la intrare ca să-și ia niște apă de la dozator, și, în timp ce își umplea paharul, se pomenise ascultând o conversație purtată de doi colegi, de cealaltă parte a peretelui.

– Eu mi-l voi cheltui pe o excursie la Barcelona. Încă de când ne-am căsătorit, i-am promis soției că o voi duce acolo.

Părea a fi Jim de la Logistică.

– Shari vrea să-și cumpere o geantă fițoasă. Fata aia își va cheltui tot bonusul în două zile.

– Lesley o să plătească avansul la o mașină. Dar Nell?

– Nell nu o să se ducă la Barcelona.

Amândoi izbucniseră în râs. Nell încremenise cu paharul de plastic la jumătatea drumului spre gură.

– Nell și-l va depune în contul de economii. Eventual, după ce va trece suma într-un tabel. Fata aia are nevoie de o jumătate de oră ca să aleagă între două feluri de sendvișuri.

– „Să iau cu șuncă și pâine de secară? Dar e marți și, de obicei, vinerea iau șuncă și pâine de secară. Poate că voi lua unul cu cremă de brânză. De obicei, luna iau cu cremă de brânză. Dar, la naiba, hai să ne facem de cap!”

După imitarea grosolană a vocii ei, chicotiseră din nou. Nell își coborâse privirea către sendvișul ei.

– Frate, fata aia nu s-a lăsat dusă de val nici un moment din viața ei.

Mâncase doar jumătate din sendviș, cu toate că îi plăceau mult somonul și crema de brânză. I se păruse că avea un gust ciudat de cleios.

În seara aceea, se dusesese la mama ei. După mulți ani în care nu voise să accepte realitatea, în cele din urmă Lilian recunoscuse că

acea casă era prea mare pentru o persoană și acceptase să se mute, dar a o scoate din casa în care locuise 25 de ani era cam ca smulgerea unui melc din cochilia lui. De două ori pe săptămână, Nell venea să se uite prin cutiile cu amintiri sau haine, sau documente adunate în teancuri înalte pe rafturile din bătrâna casă și încerca să-și facă mama să renunțe măcar la o parte din ele. De obicei, își petrecea o oră străduindu-se, de pildă, s-o convingă că nu avea nevoie de măgărușul din paie luat când fuseseră în vacanță la Mallorca, în 1983, apoi ieșea din baie la sfârșitul serii și constata că mama ei îl dusesese înapoi în camera de oaspeți. Avea să fie un proces de durată. În seara aceea, se ocupaseră de ilustrate și de hainele de bebeluș. Cufundată în amintiri, Lilian ridicase câte un lucrușor și se întrebase cu voce tare dacă „nu era posibil să mai fie folosit cândva“.

– O, erai tare drăguță în rochița asta! Chiar și cu genunchii tăi. Asta îmi amintește... o știi pe Donna Jackson de la salonul de manichiură? Cheryl, fiica ei, s-a înregistrat pe unul dintre site-urile alea de întâlniri. Ei bine, a ieșit cu un tip, iar când s-a dus la el acasă, a văzut că avea biblioteca plină cu cărți despre ucigași în serie.

– Și era și el? întrebase Nell încercând să bage niște pulovărașe mâncate de molii într-o pungă de gunoi în timp ce mama ei era neatentă.

– Ce să fie?

– Ucigaș în serie.

– De unde să știu?

– Mamă, s-a întors Cheryl acasă?

Lilian împăturise rochița și o pusese deoparte, pe teancul cu lucruri de păstrat.

– Da, desigur. I-a spus Donnei că el voia ca ea să poarte o mască sau o coadă de blană, sau așa ceva, așa că l-a lăsat.

– L-a lăsat baltă, mamă. Baltă.

– Și care-i diferența? În fine, mă bucur că tu ești o fată chibzuită și nu-ți asumi riscuri. A, ți-am zis că doamna Hogan a întrebat dacă îi vei hrăni motanul cât va fi plecată?

– Bine.

– Fiindcă eu mă voi fi mutat până atunci, iar ea are nevoie de cineva în care să aibă încredere totală.

Nell privise vreme îndelungată micul șort din mâinile ei, apoi îl îndesase în punga de gunoi cu o sălbăticie inutilă.

În dimineața următoare, în drum spre serviciu, se oprise în fața unei agenții de voiaj. Un panou din vitrină anunța o ofertă specială valabilă doar în ziua aceea – două bilete la preț de unul pentru trei nopți la Paris, Orașul Luminilor. Aproape înainte de a-și da seama ce face, intrase și cumpăraseră două bilete. Strălucind pe jumătate de rușine, pe jumătate de plăcere, i le arătase lui Pete în seara următoare, când se duseseră la el acasă.

– Ce-ai făcut? Acum, își amintea că el fusese beat și clipise încet, parcă nevenindu-i a crede. Mi-ai cumpărat un bilet pentru Paris?

– Pentru amândoi, spusese ea deschizându-și cu degete neîndemânatiche nasturii rochiei. Pentru un weekend prelungit la Paris. M-am gândit că ar fi... amuzant. Știi, ar trebui să ne facem de cap!

„Fata aia nu s-a lăsat dusă de val nici un moment din viața ei.“

– Am căutat hoteluri și am găsit unul chiar lângă *rue de Rivoli*. Are trei stele, iar gradul de satisfacție este de nouăzeci și patru la sută și e într-o zonă cu infracționalitate redusă – adică singurul lucru în privința căruia trebuie să ai grijă este să nu ți se fure bagajele, așa că voi lua o vali...

– Mi-ai cumpărat un bilet pentru Paris! Clătinase din cap, iar părul îi căzuse pe un ochi. După aceea, zisese: Sigur, scumpo. De ce nu? Bravo!

Nu-și amintea ce altceva mai spusese el deoarece, imediat după aceea, se prăbușiseră pe pat.

Acum, trebuia să se întoarcă în Anglia și să le zică Magdei, lui Trish și lui Sue că aveau dreptate. Că Pete era exact cum ziseseră ele că este. Că fusese o proastă și își irosise banii. Renunțase la călătoria lor la Brighton pentru nimic.

Închide strâns ochii până când e sigură că nu va plânge, apoi se ridică în șezut. Își privește valiza. Se întreabă unde ar putea găsi un taxi și dacă își poate schimba biletul. Dacă se va duce la gară, iar ei n-o vor lăsa să urce în tren? Se gândește s-o roage pe recepționeră să sune la Eurostar și să întrebe, dar se teme de privirea înghețată a femeii. Habar n-are ce să facă. Brusc, Parisul i se pare uriaș și necunoscut, și neprietenos, și la un milion de kilometri distanță de casă.

Telefonul ei scoate alte bipuri. Îl apucă repede, inima bătându-i deodată cu putere. La urma urmelor, el va veni! Totul va fi bine. Dar este Magda.

„Te distrezi, iapă bălțată?”

Clipește văzând mesajul și, brusc, i se face un dor de casă cumplit. Își dorește să fie acolo, în camera de hotel a Magdei, cu un pahar de plastic plin cu vreun cocktail pe marginea chiuvetei din baie, în timp ce toate se străduiesc să-și facă loc în fața oglinzii ca să se fardeze. Anglia este la o oră distanță. Probabil că fetele încă se pregăteau de petrecere, hainele noi revărsându-se din valize pe covor, muzica dată suficient de tare pentru atrage reclamații.

Se gândește în treacăt că, niciodată în viața ei, nu s-a simțit atât de singură.

„Totul e grozav, mersi. Distracție plăcută!”

Tastează încet, expediază mesajul și așteaptă semnalul sonor care să-i spună că a ajuns dincolo de Canalul Mânecii. Apoi închide telefonul, ca să nu mai fie nevoită să mintă.

Nell studiază orarul Eurostar, își scoate carnetul din geantă și face o listă pentru a-și analiza opțiunile. Este nouă fără un sfert. Chiar dacă ajunge la gară, este improbabil să prindă un tren care să ajungă în Anglia suficient de devreme pentru ca ea să se poată duce acasă. Va trebui să rămână aici în noaptea asta.

În lumina aspră a oglinzii din baie, arată obosită și exasperată, iar rimelul i s-a întins de lacrimi. Arată exact ca genul de fată care a venit până la Paris ca să fie lăsată baltă de iubitul ei în care nu se putea avea încredere. Își pune mâinile pe chiuvetă, trage o gură mare și tremurătoare de aer în piept și încearcă să gândească limpede.

Va găsi ceva de mâncare, va dormi, apoi se va simți mai bine. A doua zi de dimineață, va lua un tren spre casă. Nu este ce sperase, dar e un plan, și Nell întotdeauna se simte mai bine când are un plan.

Închide ușa, o încuie și coboară la parter. Încearcă să pară relaxată și încrezătoare, ca o femeie care se află adesea singură în orașe străine.

– Ăăă, aveți un meniu pentru room-service? N-am găsit unul în cameră, i se adresează ea recepționerei.

– Room-service? Domnișoară, vă aflați în capitala gastronomică a lumii. Nu avem room-service.

– În regulă, bine, atunci știți vreun local drăguț în apropiere, unde aș putea mânca?

Femeia se uită la ea.

– Întrebați de un restaurant?

– Sau o cafenea. Orice. Un loc unde m-aș putea duce. A, și... ăăă... dacă se întoarce doamna cealaltă, i-ați putea spune că voi rămâne în noaptea asta?

O sprânceană a franțuzoaicei se ridică o idee, iar Nell și-o imaginează gândind: „Așadar, iubitul tău nu va veni, micuță englezoaică anostă? Nu e de mirare“.

– Ar fi Café des Bastides, rostește ea întinzându-i o mică hartă turistică. O luați la dreapta când ieșiți și este la două străzi distanță, pe stânga. Este foarte drăguță. Numai bună pentru – face o pauză – a mânca singură.

– Mulțumesc!

– O să-l sun pe Michel și o să-l rog să vă rezerve o masă. Cum vă numiți?

– Nell.

– *Nell.*

Femeia îl pronunță de parcă ar fi ceva groaznic.

Cu obraji în flăcări, Nell înșfacă harta, o bagă în poșetă și iese repede din holul hotelului.

Cafeneaua este plină, mesele mici și rotunde aflate afară fiind tic-site cu perechi sau grupuri de oameni stând umăr la umăr, îmbrăcați cu haine groase, fumând, bând și sporovăind în timp ce privesc strada aglomerată. Nell ezită, își ridică privirea pentru a verifica numele de pe panou și se întreabă în treacăt dacă chiar ar suporta să stea singură aici. Poate că ar fi mai bine dacă ar intra într-un supermarket și ar cumpăra un sendviș. Da, probabil că ar fi o variantă mai sigură. Un bărbos uriaș stă în pragul ușii, iar privirea i se îndreaptă spre ea.

– Englezoaica? Da? bubuie vocea lui pe deasupra meselor.

Nell tresare.

– Sunteți Nell? O masă pentru o persoană?

Mai multe capete se răsucesc spre ea. Nell se întreabă dacă este posibil să moară de rușine instantaneu.

– Ăăă, da, murmură ea cu capul în piept.

El îi face semn să intre, îi găsește o măsuță și un scaun într-un colț de lângă geam, iar ea se așază. Partea dinspre interior a geamului este aburită, iar în jurul ei se aude zumzetul conversațiilor de la mese, femei de peste 50 de ani exclamând cuvinte pe care ea nu le înțelege, cupluri tinere privindu-se pe deasupra paharelor cu vin. Se simte stânjenită de parcă ar avea o pancartă pe care scrie: „Fie-vă milă de mine! N-am pe nimeni cu care să mănânc“. Se uită la tabla pe care e scris meniul și repetă în minte cuvintele nefamiliare, înainte de a le rosti.

– *Bonsoir*. Chelnerul, care are capul ras și poartă un șorț alb lung, pune o carafă cu apă în fața ei. *Qu'est-ce...*

– *Je voudrais le steak frites, s'il vous plaît*, spune ea repede.

Mâncarea – friptură și cartofi prăjiți – este scumpă, dar e singurul lucru pe care crede că îl poate pronunța. Chelnerul încuviințează ușurel din cap, de parcă ar fi neatent.

– Friptură? Și ce doriți să beți, *mam'selle*? întreabă el într-o engleză perfectă. Niște vin?

Nell intenționa să ceară o cola, dar șoptește:

– Da, vă rog.

– *Bon*, rostește el.

După câteva minute, se întoarce cu un coșuleț cu pâine și cu o carafă cu vin. Le pune pe masă de parcă ar fi absolut normal ca o femeie să fie singură acolo într-o seară de vineri, apoi pleacă.

Nell nu crede că a văzut vreodată o femeie singură într-un restaurant, mai puțin atunci când fusese într-o călătorie de afaceri la Corby și o remarcase pe tipa aceea care ședea singură cu cartea ei la o masă de lângă toaleta doamnelor și care mâncase două deserturi, în loc de fel principal. Acolo unde trăiește Nell, fetele mănâncă în grupuri la localuri, în general curry la sfârșitul unei seri în care au băut mult. Femeile mai în vârstă se pot duce singure la bingo sau la evenimente de familie. Însă femeile nu se duc să mănânce singure în restaurante. Dar, privind în jur în timp ce mestecă o bucățică de pâine franțuzească având coaja crocantă, vede că nu este unica persoană

care cinează singură. De partea cealaltă a geamului e o femeie care are o carafă de vin roșu pe masă și fumează o țigară în vreme ce îi privește pe parizienii ce trec grăbiți pe lângă local. Într-un colț, un bărbat citește ziarul în timp ce mănâncă ceva. O altă femeie, cu păr lung și strungăreață, vorbește cu un chelner, gulerul ei înalt cuprinzându-i gâtul. Nimeni nu-i bagă în seamă. Nell se relaxează puțin și își dă jos eșarfa.

Vinul este bun. Bea o gură și simte cum tensiunea zilei începe să se risipească. Mai ia o înghițitură. Primește friptura bine prăjită și maronie, dar, când o taie, vede că e sângerie la mijloc. Se întreabă dacă s-o trimită înapoi la bucătărie, dar nu vrea să facă mare caz, mai ales că asta ar presupune să vorbească în franceză. În plus, are un gust bun. Cartofii sunt crocanți, aurii și fierbinți, iar salata verde este delicioasă. Mănâncă tot, surprinsă de ce apetit are.

Când se întoarce, chelnerul îi zâmbește cu evidentă încântare, de parcă ar fi remarcat-o pentru prima dată.

– A fost bun, nu-i așa?

– Delicios, rostește ea. Mulțu... adică *merci*.

El încuviințează din cap și îi umple paharul. Ea simte o scurtă plăcere neașteptată, dar, când întinde mâna să-l ia, apreciază greșit distanța și răstoarnă o jumătate de pahar de vin roșu pe șorțul și pantofii chelnerului. Se uită peste masă la petele de un roșu aprins.

– Îmi pare nespus de rău!

Își duce mâinile la gură.

El suspină obosit și începe să se șteargă cu un șervet.

– Nu-i nimic. Serios.

– Oh, eu...

– Serios. Nu-i nimic! Am o zi proastă.

Îi zâmbește vag, ca pentru a-i zice că înțelege, apoi dispare. Ea își simte obrazii arzând și își scoate carnetul din geantă, ca să aibă ceva de făcut. Frunzărește repede paginile până trece de lista cu lucruri de văzut în Paris și privește o foaie goală până este sigură că nimeni nu se uită.

„Trăiește clipa“, scrie ea pe pagina goală și subliniază cuvintele cu două linii. E ceva ce a citit cândva într-o revistă.

Se uită la ceas. Este 9.45. Se gândește că mai are 39 600 de secunde stânjenitoare până când se va putea urca în tren și se va putea preface că această excursie nu a existat.

Când Nell se întoarce la hotel, franțuzoaica e în continuare la recepție. Normal că este. Împinge cheia pe tejghea spre Nell.

– Cealaltă doamnă încă nu s-a întors, spune femeia. Pronunță greșit cuvintele. Dacă o să fiu aici când se întoarce, o voi anunța că sunteți în cameră.

Nell murmură un „mulțumesc” și se îndreaptă spre scări.

Pornește dușul și intră sub el încercând să-și spele dezamăgirea acelei zile. În cele din urmă, la 10.30, se bagă în pat și citește una dintre revistele franțuzești de pe noptieră. Nu înțelege majoritatea cuvintelor, dar nu și-a luat o carte la ea. Nu se așteptase să aibă timp de citit.

La ora 11, stinge lumina și stă întinsă în întuneric, ascultând zgomotele făcute de mopedurile care trec grăbite pe strada îngustă și sporovăiala, și hohotele de râs ale francezilor care se îndreaptă spre casele lor. Se simte ca și cum i s-ar fi interzis accesul la o petrecere gigantică.

Ochii i se umplu cu lacrimi și se întreabă dacă să le sune pe fete și să le spună ce s-a întâmplat. Însă nu se simte pregătită să audă compătimirea lor. Nu-și îngăduie să se gândească la Pete și la faptul că a fost lăsată baltă. Încearcă să nu-și imagineze chipul mamei sale când va trebui să-i spună adevărul despre acest weekend romantic.

Apoi ușa se deschide. Lumina se aprinde.

– Nu pot să cred! Americanca s-a oprit locului, cu fața îmbujorată de băutură și cu o eșarfă mov pe umeri. Credeam că veți fi plecat deja.

– La fel am crezut și eu, rostește Nell trăgându-și pătura peste cap. Vreți să stingeți lumina, vă rog?

– Nu mi s-a spus că mai ești aici.

– Ei bine, sunt.

Nell aude cum o geantă este trântită pe masă, iar apoi, zăngănitul umerășelor din șifonier.

– Nu mă simt în largul meu să-mi petrec noaptea în aceeași cameră cu o persoană pe care n-o cunosc.

– Crede-mă, nici eu nu mi-am dorit să-mi petrec noaptea cu tine.

Nell rămâne sub pătură în vreme ce femeia se foiește prin cameră, tot intrând și ieșind din baie. Prin peretele mult prea subțire, o aude cum se spală pe dinți, cum face gargară și cum trage apa la toaletă. Încearcă să-și imagineze că este altundeva. Eventual, în Brighton, cu una dintre fete, care, amețită de băutură, se pregătește de culcare.

– Trebuie să-ți spun că nu sunt deloc încântată, rostește femeia.

– Atunci, dormiți în altă parte, se răstește Nell. Pentru că am același drept ca și dumneavoastră să mă aflu în această cameră. Ba chiar mai mult, dacă e să ținem cont de datele în care s-au făcut rezervările.

– Nu e nevoie să fii tăioasă, zice femeia.

– Ei bine, nu e nevoie să mă faceți să mă simt mai rău decât mă simt deja.

– Dragă, nu e vina mea că iubitul tău n-a apărut.

– Și nu e vina *mea* că cei de la hotel au păstrat o singură cameră pentru două rezervări.

Urmează o tăcere îndelungată. Nell se gândește că poate a fost prea aspră. La urma urmelor, este o prostie ca două femei să se certe într-un spațiu atât de mic. „Amândouă suntem în aceeași barcă“, gândește ea și încearcă să găsească niște cuvinte prietenoase. Apoi vocea femeii se aude din întuneric.

– Ei bine, să știi că îmi pun obiectele de valoare în seif. Și cunosc tehnici de autoapărare.

– Și mă cheamă Georges Pompidou, murmură Nell.

Își ridică ochii spre tavan și așteaptă clicul care să-i dea de veste că lumina a fost stinsă.

– Află că e un nume foarte ciudat, se aude o voce din întuneric.

Cu toate că Nell este epuizată și puțin tristă, somnul refuză în mod enervant să apară, dând târcoale și îndepărtându-se ca un îndrăgostit sfios. Încearcă să se relaxeze, să-și calmeze gândurile, însă, pe la miezul nopții, o voce din mintea ei îi spune cu fermitate: „Nu! Nu vei dormi!“ În loc de asta, creierul i se învârtește și freamătă ca o mașină de spălat, frământând gândurile negre ca pe niște rufe murdare. Fusesse prea insistență cu Pete? Nu era suficient de atrăgătoare? Să se fi întâmplat asta din cauza listei scrise de mână cu galeriile de

artă franceze, fiecare cu argumente pro și contra (durata excursiei versus posibila lungime a cozilor de la intrare)?

Oare era pur și simplu prea plictisitoare ca s-o iubească vreun bărbat?

Noaptea abia se târâie. Ea stă întinsă în întuneric și încearcă să nu o audă pe străina care sforăie în patul alăturat. Încearcă să se întindă, să caște, să-și schimbe poziția. Încearcă să respire adânc, să-și relaxeze diverse părți ale corpului și să-și imagineze că își încuie gândurile negre într-o cutie și azvârle cheia.

Pe la ora 3 dimineața, acceptă că, probabil, va rămâne trează până în zori. Se ridică, se apropie fără zgomot de fereastră și trage draperia câțiva centimetri.

Acoperișurile strălucesc în lumina felinarelor. O ploaie mărunță cade tăcută pe stradă. Cu capetele apropiate, un cuplu se îndreaptă încet spre casă, cei doi murmurându-și ceva unul altuia.

Se gândește că excursia asta ar fi trebuit să fie minunată.

Sforăitul americancei devine mai zgomotos. Respiuă greu, emite un sunet gutural de parcă s-ar îneca, apoi, după o scurtă liniște chinuitoare, începe să sforăie din nou. Nell scoate din geantă dopurile pentru urechi (și-a luat două perechi, pentru orice eventualitate) și se bagă din nou în pat. „Voi fi acasă peste mai puțin de opt ore“ își zice ea și, cu acest gând liniștitor, se cufundă în cele din urmă în somn.

5

La cafenea, Fabien stă lângă teigheaua pe care se pune mâncarea comandată și privește cum Émile freacă uriașele vase din oțel, în timp ce René, un ajutor de bucătar, muncește în tăcere lângă el. Cu umerii lăsați, Fabien soarbe dintr-o cafea mare. Ceasul arată unu fără un sfert.

– Mai scrii una. Va fi mai bună, spune Émile.

– Am băgat tot ce-am avut în cartea aia. Iar acum, totul a dispărut.

– Fii serios! Zici că ești scriitor. Sigur ai în cap mai mult decât o carte. Dacă nu, vei fi un scriitor foarte flămând. Iar data viitoare, poate că vei scrie la un calculator, da? În acest caz, ți-ai putea printa un alt exemplar.

Fabien găsisese 183 de pagini din cele peste 300 care zburaseră. Unele dintre ele erau pătate de noroi sau apă și aveau urme de pantofi. Altele dispăruseră în noaptea pariziană. Cât căutase pe străzile din jurul casei, zărise câte o pagină răzleață plutind în aer sau plutind în apa dintr-o rigolă, ignorată de trecători. Văzându-și cuvintele acolo, cele mai intime gânduri expuse vederii, se simțise de parcă umbla gol pușcă pe stradă.

– Sunt un mare prost, Émile. Sandrine mi-a spus de nenumărate ori să nu scot manuscrisul pe acoperiș...

– A, nu! Nu vreau o poveste cu Sandrine. Te rog! Émile golește chiuveta de apă slinoasă și o umple din nou. Voi avea nevoie de niște brandy dacă ne zici o poveste cu Sandrine.

– Ai băut aproape tot brandy-ul deja, intervine René.

– Ce mă fac?

– Ce-ți spune să faci marele tău erou, scriitorul Samuel Beckett: „Încearcă din nou. Eșuează din nou. Eșuează mai bine“. Émile își ridică privirea, fața lui palidă strălucind de sudoare și abur. Și nu vorbesc doar de carte. Trebuie să ieși din nou. Cunoaște niște femei. Bea puțin, dansează puțin... găsește material pentru o altă carte!

– O să-ți citesc cartea aceea, zice René.

– Iată! zice Émile. René îți va citi cartea. Iar el citește doar chestii pornografice.

– Nu citesc cuvintele, spune René.

– Știm asta, René, zice Émile.

– Nu știu. Nu prea am starea de spirit necesară, rostește Fabien.

– Atunci, găsește-o! Émile este ca un radiator, mereu te încălzește. Cel puțin, acum ai un motiv să ieși din casă, nu-i așa? Du-te și trăiește-ți viața! Gândește-te la altceva.

Termină ultima cratiță. O așază peste celelalte, apoi își pune pe umăr prosopul de vase.

– În regulă! Mâine-seară este tura lui Olivier, nu? Așadar, ieșim împreună, să bem niște bere. Ce zici?

– Nu știu...

– Ce altceva ai de făcut? Să îți petreci seara în mica ta garsonieră? *Monsieur* Hollande, președintele nostru, va spune la televizor că nu sunt bani. Casa ta goală îți va spune că nu e nici o femeie.

– Émile, nu îmbunătățești cu nimic situația.

– Ba da! Sunt prietenul tău. Îți dau un milion de motive ca să ieși cu mine. Haide, o să ne distrăm! O să agățăm niște femei rele. Vom fi arestați.

Fabien își termină cafeaua și îi dă cana lui Émile, care o pune în chiuvetă.

– Haide! Trebuie să trăiești, ca să ai despre ce scrie.

– Poate, zice el. O să mă gândesc.

Émile clatină din cap în timp ce Fabien îi salută și pleacă.

6

Bătaia în ușa o trezește. Inițial, i se pare că se aude de la distanță, apoi devine mai puternică, așa că își trage perna peste urechi. După aceea, aude o voce.

– Curățenia.

„Curățenia.“

Nell se ridică în șezut, clipește, un vag țiuit îi răsună în urechi și, preț de câteva clipe, habar n-are unde se află. Se uită la patul străin, apoi la tapet. Și aude o bătaie estompată. Își duce mâinile la urechi și își scoate dopurile. Deodată, zgomotul este asurzitor.

Se duce la ușa și o deschide frecându-se la ochi.

– Da?

Femeia în uniformă de cameristă se scuză și face un pas îndărăt.

– Ah! *Je reviendrais.*

Însă Nell habar nu are ce a spus aceasta. Așa că încuviințează din cap și lasă ușa să se închidă. Se simte de parcă a fost călcată de o mașină. Se uită spre americană, dar vede doar patul gol, pătura mototolită și ușa deschisă a șifonierului, care dezvăluie un șir de ume-rașe goale. Panicată, cercetează camera în căutarea genții de voiaj, însă o zărește la locul ei.

Nu-și dăduse seama că femeia va pleca atât de devreme, dar Nell este ușurată că nu va mai trebui să vadă acel chip roșu de furie. Acum, poate să facă un duș în liniște și...

Își privește telefonul. Este 11.15.

Nu se poate!

Pornește televizorul și schimbă posturile până găsește unul de știri. Chiar este 11.15.

Brusc trează, începe să-și adune lucrurile, le îndeasă în geantă și se îmbracă. Apoi înșfacă cheia și biletul de tren și coboară grăbită la parter. Franțuzoaica este la recepție, arătând la fel de impecabil ca în seara precedentă. Brusc, Nell își dorește să-și fi periat părul.

– Bună dimineața, *mademoiselle*.

– Bună dimineața. Mă întrebam dacă ați putea... dacă... Ei bine, vreau să-mi schimb biletul Eurostar.

– Vreți să sun la Eurostar?

– Vă rog. Trebuie să ajung acasă astăzi. Este... o urgență în familie. Pe chipul femeii nu se citește nimic.

– Desigur.

Ia biletul și formează un număr, apoi vorbește rapid în franceză. Nell își trece degetele prin păr și își freacă ochii pentru a alunga somnul.

– Nu au nimic până la ora cinci. Vă convine?

– Chiar nu au absolut nimic?

– Au fost câteva locuri la trenurile din această dimineață, dar nu mai e nici unul până la cinci.

Nell își reproșează că a dormit până atât de târziu.

– E-n regulă.

– Și va trebui să cumpărați un alt bilet.

Nell își privește biletul, pe care femeia îl întinde spre ea. Și vede scris negru pe alb: „netransferabil“.

– Un alt bilet? Cât costă?

Femeia rostește ceva, apoi acoperă receptorul cu mâna.

– O sută șaptezeci și opt de euro. Vreți să-l iau?

„178 de euro. Aproximativ 140 de lire.“

– Ăăă... hm... Știți ceva? Eu... trebuie să-mi fac niște socoteli.

Nu îndrăznește să privească fața femeii când își ia biletul din mâna ei. Se simte ca o proastă. Firește că un bilet ieftin nu este transferabil.

– Vă mulțumesc mult.

Se repede spre siguranța camerei sale, ignorând-o pe femeie, care strigă ceva în urma ei.

Nell se așază la picioarele patului și înjură încet, pentru sine. Așadar, fie plătește jumătate din salariul pe o săptămână și se întoarce acasă, fie îndură încă o noapte Cel mai Groaznic Weekend Romantic. Se poate ascunde în această cameră de la mansardă cu al ei televizor cu posturi franțuzești pe care nu le înțelege. Sau poate sta singură în cafenele, încercând să nu se uite la perechile fericite.

Se decide să-și facă o cafea, dar în cameră nu există o cafetieră.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! rostește ea cu voce tare.

Își zice că urăște Parisul. În clipa aceea, vede pe podea un plic pe jumătate deschis, aflat parțial sub pat și din care iese ceva. Se apleacă și îl ridică. În el sunt două bilete la expoziția unei artiste de care a auzit vag. Le răsucește. Probabil că au aparținut americancei. Le pune pe masă. Va hotărî mai târziu ce va face cu ele. Deocamdată, trebuie să se machieze puțin, să-și perie părul, după care trebuie neapărat să-și ia o cafea.

Afară, la lumina zilei, se simte mai bine. Merge până vede o cafenea care îi place și comandă o *café au lait* și un *croissant*. Bine înfoclită împotriva frigului, se așază la o masă de pe trotuar, lângă câțiva oameni care fac același lucru. Mângâie cățelușul unei femei în vârstă care șade alături și a cărei eșarfă este legată cu o precizie de *origami*. Face câteva fotografii. Uitându-se la ea, un francez își atinge borul pălăriei, iar ea nu se poate abține să nu zâmbească.

Cafeaua este bună, iar croasantul e delicios. Notează în carnet numele cafenelei, în caz că va dori să revină. Lasă bacșiș și pornește încet spre hotel, gândind: „Ei bine, am luat mic dejunuri mai rele“. Pe partea cealaltă a străzii se află un magazin de genți, iar ea se uită prin vitrină la pielea croită cu precizie și eleganță, la superbe culori pastelate. Magazinul arată ca un platou de filmare. Se oprește când aude muzică de violoncel și își ridică privirea pentru a localiza sursa sunetului care se revarsă prin geamul parțial deschis al unui balcon. Ascultă, apoi se așază pentru scurt timp pe o treaptă. Este cel mai frumos lucru pe care l-a auzit vreodată. După ce muzica se oprește, o fată cu un violoncel în mână iese în balcon și se uită

în stradă. Puțin stânjenită, Nell se ridică și pornește mai departe cufundată în gânduri.

Nu se poate hotărî ce să facă. Merge încet, analizând situația, notând în carnet motivele pro și contra luării trenului de la ora 5. Dacă ia trenul acela, ar putea să prindă un tren de seară spre Brighton și să le facă o surpriză fetelor. Ar putea salva acest weekend. Ar putea să se îmbete criță și să le mărturisească totul, iar ele vor avea grijă de ea. Pentru asta sunt prietenele.

Însă gândul de a cheltui alte 70 de lire pentru un weekend deja dezastruos face să i se strângă inima. Și nici nu vrea ca prima excursie la Paris să se încheie cu fuga ei de-acolo cu coada între picioare. Nu vrea să-și amintească mai târziu că, prima dată când a fost la Paris, s-a pomenit abandonată de iubit și a șters-o acasă fără ca măcar să fi văzut Turnul Eiffel. Când ajunge la hotel, încă se gândește, așa că, până să bage mâna în buzunar ca să-și scoate cheia, aproape că a uitat. Scoate biletele americancei.

– Oh, scuzați-mă, îi spune ea recepționerei. Știți cumva ce s-a întâmplat cu femeia cu care am împărțit camera? Camera patruzeci și doi.

Femeia răsfoiește un teanc de hârtii.

– A plecat azi-dimineață la prima oră. O... urgență în familie, cred. Chipul ei nu dezvăluie nimic. Se pare că, weekendul ăsta, sunt multe astfel de urgențe.

– A lăsat niște bilete în cameră. Pentru expoziția unei artiste. Mă întrebam ce să fac cu ele.

I le arată recepționerei, care le studiază.

– S-a dus direct la aeroport... Oh! Cred că este o expoziție foarte apreciată. S-a vorbit despre ea aseară, la știri. Oamenii stau multe ore la coadă ca s-o vadă.

Nell privește biletele din nou.

– *Mademoiselle*, eu m-aș duce la această expoziție. Femeia îi zâmbește. Dacă... dacă urgența în familie poate aștepta.

Nell se uită la bilete.

– Poate că o să mă duc.

– *Mademoiselle?*

Nell se uită la ea.

– Dacă vă hotărâți să rămâneți, nu va trebui să plătiți camera.

Ca să ne revanșăm pentru neplăcerea creată.

Îi zâmbește din nou, cerându-și scuze.

– Oh! Mulțumesc, rostește Nell surprinsă.

Și se hotărăște. În definitiv, nu este atât de mult timp.

Îmbrăcat în tricou și în pantaloni de pijama, Fabien șade pe acoperiș și se gândește, cana de cafea stând goală lângă el. Se uită la mica fotografie a lui Sandrine pe care o ține în mână. Iar apoi, când aerul se răcește prea mult, intră – de această dată, cu grijă – și privește prin mica garsonieră. Ea avea dreptate. E o harababu.ă totală. Ia o pungă pentru gunoi și începe să facă ordine.

O oră mai târziu, garsoniera este măcar parțial transformată – hainele murdare sunt puse în coșul cu rufe, ziarele vechi sunt adunate într-un teanc lângă ușă, pentru a fi reciclate, vesela e spălată și pusă la scurs. Totul este pus la loc, în ordine. El e spălat, bărbierit și îmbrăcat. Nu există nimic care să-l împiedice să scrie. Pune lângă laptop paginile salvate și aranjate în ordine, apoi netezește foaia de deasupra. Se uită la ea.

Timpul trece. Recitește câteva pagini și le pune la loc. Ia o foaie și o studiază o vreme, apoi își pune degetele pe tastatură. Își verifică telefonul. Se uită pe geam la acoperișurile cenușii. Se duce la baie. Privește tastele. În cele din urmă, se uită la ceas, se ridică și își ia haina.

Nimeni nu așteaptă lângă micul chioșc din fața catedralei Notre-Dame. Fabien își oprește mopedul, își scoate casca și privește Sena preț de câteva clipe, urmărind giganticul vas turistic ce trece încărcat cu o hoardă de pasageri care admiră peisajul, exclamă încântați și fac fotografii prin geamurile uriașe. Micul *Rose de Paris*, cu cele câteva bănci din lemn, stă răbdător la chei, nimeni nefiind

îmbarcat pe el. Fabien scoate un pachet din geanta pentru bagaje a mopedului și se îndreaptă spre chioșc, unde tatăl lui stă pe un taburet și citește ziarul.

– Somon, spune el dându-i pachetul tatălui său. Émile zice că nu rezistă mult.

Clément își sărută fiul pe obraji, despachetează peștele, mușcă din el și mestecă apreciativ.

– Nu-i rău. Spune-i să pună mai puțin mărar data viitoare. Nu suntem ruși. Totuși, aluatul e bun.

– N-ai nimic de făcut?

– Vasul ăla mare ia toți turiștii.

Privesc apa un timp. Un cuplu se apropie de malul fluviului, ezită la câțiva metri de chioșc, apoi pare a se răzgândi și se îndepărtează. Fabien își scarpină glezna.

– Dacă nu ai nevoie de mine, m-aș duce să văd expoziția Kahlo.

– Și dacă te întâlnești cu Sandrine acolo?

Fabien clatină din cap.

– Nu! Îmi place Frida Kahlo.

– Sigur că-ți place, zice Clément privind apa. Rareori vorbești despre altceva.

– Ea mi-a spus că nu fac nimic cu viața mea. Eu doar... vreau să-i arăt. Mă interesează cultura. Mă pot schimba. A, și am făcut curat în garsonieră.

Urmează un scurt moment de tăcere. Fabien își privește întrebător tatăl, care își pipăie buzunarele de parcă ar căuta ceva.

– Încercam să găsec o medalie pentru tine, zice Clément.

Fabien îi zâmbește strâmb.

– Mă întorc la patru, *papa*. În caz că vei avea nevoie de ajutor atunci.

Clément termină somonul. Împăturește hârtia cu grijă, formând un mic pătrat, apoi se șterge la gură. Cu mâna liberă, își bate fiul pe braț.

– Fiule, spune el când Fabien dă să plece. Uită de ea. Nu mai lua totul atât de în serios, da?

Sandrine îi spunea mereu că el se trezea prea târziu. Acum, stând aproape de capătul cozii de-a lungul căreia există indicatoare care

anunță „o oră din acest loc“, „două ore din acest loc“, lui Fabien îi vine să-și dea palme că nu a venit mai devreme, după cum plănuise inițial.

Se așezase vesel la coadă, cu 45 de minute în urmă, gândindu-se că va merge repede. Însă abia dacă înaintase trei metri. Este o după-amiază rece și senină, iar el începe să simtă frigul. Își trage mai bine pe cap căciula de lână și începe să bată în pământ cu vârfurile ghetelor.

Ar putea să plece de la coadă și să se întoarcă să-și ajute tatăl, după cum îi zisese. Ar putea să se ducă acasă și să termine de făcut curat. Ar putea să completeze uleiul la moped și să verifice presiunea din anvelope. Ar putea să se ocupe de hârțogăria pe care o ignorase de câteva luni. Dar nimeni n-a renunțat la coadă, așa că nici el n-o face.

Aranjându-și căciula pe urechi, se gândește că, într-un fel, s-ar putea simți mai bine dacă rămâne. Va simți că a realizat ceva astăzi. Nu va fi renunțat, după cum spune Sandrine că face întotdeauna.

Desigur, nu are nici o legătură cu faptul că Frida Kahlo este artista favorită a lui Sandrine. Își ridică gulerul și își imaginează că dă peste ea la bar. „A, da“, ar zice el nepăsător. „Am fost să văd expoziția lui Diego Rivera și a Fridei Kahlo.“

Ea ar părea surprinsă, poate chiar încântată. Poate că el va cumpăra catalogul și i-l va da. Chiar în clipa în care se gândește la asta, își dă seama că este o idee proastă. Sandrine nici măcar nu se va apropia de localul unde lucrează el. L-a evitat de când s-au despărțit. De fapt, ce caută el acolo?

Își ridică privirea și vede o fată apropiindu-se încet de capătul cozii lungi de oameni, cu căciula bleumarin trasă mult pe frunte. Pe chipul ei se citește expresia consternată care apare pe fețele tuturor când constată cât de lungă este coada. Se oprește lângă o femeie aflată la câțiva oameni de el. Ține în mână două hârtii.

– Scuzați-mă, vorbiți engleza? Este coada la expoziția Kahlo?

Nu e prima care întreabă. Femeia ridică din umeri și răspunde ceva în spaniolă. Fabien vede ce are în mână și iese din rând.

– Dar aveți bilete, rostește el. Nu aveți de ce să stați la rând. Arată spre partea din față a cozii. Dacă aveți bilete, trebuie să vă duceți acolo.

– Oh! Fata zâmbește. Mulțumesc! Ce ușurare!

Apoi el o recunoaște.

- Ați fost aseară la Café des Bastides?

Ea pare puțin surprinsă. Apoi își duce mâna la gură.

- Oh! Chelnerul! Am vărsat vin pe dumneavoastră. Îmi pare nespuse de rău!

- *De rien*, zice el. Nu-i nimic.

- Îmi cer scuze oricum. Și... mulțumesc.

Dă să plece, dar se răsuțește și se uită la el, apoi, la oamenii din față și din spatele lui. Pare că se gândește.

- Așteptați pe cineva? îl întreabă ea pe Fabien.

- Nu.

- Ați dori... ați dori unul din biletele mele? Am două.

- Nu vă trebuie?

- Au fost... un cadou. Nu am nevoie de celălalt.

El se uită la fată, așteptând să-i explice, însă ea nu mai spune nimic. Întinde o mână și ia biletul oferit.

- Mulțumesc!

- Măcar atât pot face.

Merg unul lângă celălalt spre coada mică din față, unde sunt verificate biletele. El nu se poate abține să nu zâmbească de turnura evenimentelor. Privirea ei se îndreaptă spre el și fata rânjește larg. El observă că urechile ei s-au înroșit.

- Așadar, rostește el, ați venit aici în vacanță?

- Doar pentru weekend, spune ea. Este doar... știți... am avut chef de o excursie.

El își înclină capul într-o parte.

- Asta-i bine. Să pleci pur și simplu. E foarte... Caută cuvântul... *impulsif*.

Ea clatină din cap.

- Aăă... lucrați la restaurant în fiecare zi?

- În cele mai multe zile. Vreau să fiu scriitor. Își coboară privirea și lovește cu piciorul o pietricică. Dar cred că, probabil, o să fiu mereu chelner.

- O, nu! zice ea, vocea devenindu-i brusc clară și puternică. Sunt sigură că veți reuși. Sunt atât de multe lucruri care se petrec în fața ochilor dumneavoastră. Mă refer la viețile oamenilor care intră în restaurant. Sunt sigură că aveți nenumărate idei.

El ridică din umeri.

– Este... un vis. Nu sunt sigur că este unul bun.

Apoi ajung în față, iar paznicul o îndrumă spre o tezghea din apropiere, pentru a i se controla geanta. Fabien își dă seama că ea se simte stânjenită și nu știe dacă s-o aștepte sau nu. Dar, văzându-l că rămâne locului, ea ridică o mână ca pentru a-și lua rămas-bun.

– Ei bine, zice ea, sper că o să vă placă expoziția.

El își îndeasă și mai mult mâinile în buzunare și dă din cap.

– La revedere!

Fata are părul ușor roșcat și câțiva pistrui. Îi zâmbește din nou, iar ochii i se strâng la colțuri de parcă ar fi predispusă să vadă o glumă acolo unde alții nu o văd. El își dă seama că nici măcar nu știe cum o cheamă. Apoi, înainte să apuce să o întrebe, ea coboară scările și dispare în mulțime.

De câteva luni, Fabien a rămas blocat în obișnuință, nefiind în stare să se gândească la altceva, în afară de Sandrine. Fiecare bar în care a intrat îi amintea de un loc în care fuseseră împreună. Fiecare cântec pe care îl aude îi amintește de ea, de forma buzei de sus, de mirosul părului. Era ca și cum trăia cu o fantomă.

Dar acum, în galerie, ceva se întâmplă cu el. Descoperă că toate emoțiile îi sunt atrase de tablouri, de uriașele pânze colorate ale lui Diego Rivera, de micile autoportrete pline de durere ale Friedei Kahlo, femeia pe care Rivera a iubit-o. Fabien abia dacă remarcă mulțimea adunată în fața tablourilor.

Se oprește în fața unui mic tablou perfect în care ea își pictase șira spinării ca pe o coloană fisurată. E ceva în durerea din ochii ei care îl împiedică să se uite în altă parte. „*Asta e suferința*“, se gândește el. Se gândește și la cât de mult timp a pierdut fiind deprimat din cauza lui Sandrine și se simte rușinat, îngăduitor cu sine. Bănuiește că relația lor nu a fost o poveste de dragoste epică, precum cea dintre Diego și Frida.

Se pomenește revenind iar și iar în fața acelorași tablouri, citind despre viața celor doi, despre pasiunea împărtășită pentru arta lor, pentru drepturile muncitorilor, a unuia pentru celălalt. Simte cum crește în el pofta de ceva măreț, de ceva mai bun, mai plin de sens.

Vrea să trăiască precum acești oameni. Trebuie să-și îmbunătățească stilul de scris, să continue. Trebuie!

Îl copleșește o nevoie imperioasă să se ducă acasă și să scrie ceva proaspăt și inedit și care să aibă onestitatea acestor tablouri. Mai presus de orice își dorește să scrie pur și simplu. Dar ce?

Apoi o vede pe ea, stând în fața fetei care are o coloană fisurată, în loc de șira spinării, cu privirea ațintită asupra fetei din tablou, cu ochii măriți și triști. În mâna dreaptă, strânge căciula bleumarin. În timp ce el se uită la ea, vede o lacrimă prelingându-i-se pe obraz. Continuând să se holbeze la tablou, ridică mâna stângă și și-o șterge cu palma. Deodată, se uită în jur, poate simțind privirea lui îndreptată spre ea, iar ochii li se întâlnesc. Aproape înainte de a-și da seama ce face, Fabien se apropie de ea.

– N-am... n-am avut ocazia să vă întreb, rostește el. Ați vrea să bem o cafea împreună?

Café Cheval Bleu este ticsită la ora patru după-amiază, însă chelnerița îi găsește lui Fabien o masă înăuntru. Nell are impresia că el e unul dintre acei bărbați care întotdeauna capătă o masă bună înăuntru. El comandă o cafea neagră mică.

– Și eu, la fel, spune ea pentru că nu vrea ca el să-i audă oribilul accent franțuzesc.

Urmează un scurt moment de tăcere stânjenitoare.

– A fost o expoziție minunată, nu-i așa?

– În mod normal, nu plâng când mă uit la tablouri, rostește ea. Acum, aici, mă simt cam prost din cauza asta.

– Nu, nu, a fost foarte impresionant. Iar mulțimea, oamenii, fotografiile... Începe să vorbească despre expoziție. Spune că avea cunoștință despre lucrările artistei, dar nu își închipuise că va fi atât de mișcat de ele. Am simțit aici, știi? zice el ducându-și mâna la piept. Un sentiment atât de... puternic.

– Da, încuviințează ea.

Îi spune că nimeni dintre cei pe care îi cunoaște ea nu vorbește așa. Discută despre ce a purtat Tessa la serviciu sau despre serialul *Coronation Street*, sau despre cine s-a prăbușit mort de beat weekendul trecut.

– Și noi vorbim despre așa ceva. Dar... nu știu... cred că... m-au inspirat. Vreau să scriu cum pictau ei. Are vreo noimă? Vreau ca oricine citește să simtă... *bouf!*

Ea nu poate să nu zâmbească.

– Crezi că e amuzant?

Pare jignit.

– O, nu! Mi-a plăcut felul cum ai rostit *bouf*.

– *Bouf*?

– Nu este un cuvânt pe care să-l avem în engleză. Și m-a... Clatină din cap. E un cuvânt amuzant. *Bouf*.

Se holbează la ea preț de un minut, apoi izbucnește în râs.

– *Bouf!*

Și gheața se sparge. Cafeaua sosește, iar Nell amestecă în ea două cubulețe de zahăr, ca să nu se strâmbe când o bea. Fabien o bea pe a lui din două înghițituri.

– Așadar, cum ți se pare Parisul, Nell-din-Anglia? Este prima ta excursie aici?

– Îmi place. Ce am văzut. Dar n-am vizitat nici unul dintre obiectivele turistice. N-am văzut nici Turnul Eiffel, nici catedrala Notre-Dame, nici podul acela de care îndrăgostiții prind lacăte. Iar acum, cred că nici nu mai am timp.

– Te vei întoarce. Oamenii revin mereu. Ce faci în seara asta?

– Nu știu. Poate că voi găsi un alt local unde să mănânc. Sau poate că o să rămân la hotel. Râde. Tu lucrezi la restaurant?

– Nu. Nu în seara asta.

Ea încearcă să nu pară dezamăgită. El se uită la ceas.

– *Merde!* I-am promis tatălui meu că îl voi ajuta cu ceva. Trebuie să plec. Se uită la ea. Dar, mai târziu în seara asta, mă întâlnesc cu niște prieteni la un bar. Ești bine-venită să ni te alături, dacă îți face plăcere.

– Oh! Ești foarte amabil, dar...

– Dar ce? Chipul lui este vesel, sincer. Nu-ți poți petrece seara la Paris în camera de hotel.

– Serios, o să fiu bine!

Parcă aude vocea mamei sale: „Nu poți să ieși cu bărbați pe care nu-i cunoști!” El ar putea fi oricine. Are capul ras.

– Nell, te rog, lasă-mă să-ți ofer o băutură. Doar ca să-ți mulțumesc pentru bilet.

– Nu știu...

– Gândește-te că este un obicei parizian.

El are cel mai fantastic zâmbet. Ea se simte ezitând.

– Este departe?

– Nimic nu e departe. Râde. Ești la Paris!

– Bine. Unde ne întâlnim?

– Vin să te iau. Unde e hotelul tău?

Ea îi spune, apoi adaugă:

– Așadar, unde mergem?

– Unde ne va duce seara. La urma urmelor, ești o fată impulsivă din Anglia.

El o salută, apoi își pornește mopedul și dispare în zgomotul motorului.

Cu mintea încă zumzăind de evenimentele după-amiezii, Nell se întoarce în camera ei. Vede tablourile din galerie, mâinile mari ale lui Fabien în jurul ceșcuței de cafea, ochii triști ai micuței femei din tablou. Vede grădinile de lângă Sena, mari și neîngrădite, cu fluviul curgând printre ele. Aude șuieratul ușilor metroului, care se deschid și se închid. Simte că fiecare părticică din ea clocotește. Se simte ca un personaj dintr-o carte.

Face un duș și se spală pe cap. Caută printre puținele haine pe care le-a luat cu ea – Pete nu e genul care să aprecieze hainele elegante – și se întreabă dacă vreuna dintre ele pare suficient de pariziană. Aici toți sunt foarte stilați. Nu se îmbracă unul ca altul. Cu siguranță, femeile nu se îmbracă precum fetele din Anglia.

Coboară la recepție. Femeia studiază niște cifre, dar își ridică privirea spre ea, părul strălucitor legănându-i-se într-o coadă elegantă la spate.

– Scuzați-mă, știți de unde mi-aș putea cumpăra niște haine drăguțe? Ceva care să arate franțuzesc?

Recepționera răspunde după doar o secundă:

– Să arate franțuzesc?

– S-ar putea să ies cu niște oameni în seara asta și aș vrea să par mai... franțuzoaică.

Recepționera lasă jos pixul.

– Vreți să păreți franțuzoaică?

– Sau poate doar să nu ies în evidență.

– De ce n-ați vrea să ieșiți în evidență?

Nell trage aer în piept și își coboară vocea.

– Eu doar... Uitați ce este, toate hainele mele sunt nepotrivite, bine? Iar dumneavoastră nu știți cum e să nu fii franțuzoaică și să fii înconjurată de franțuzoaice foarte șic. În Paris.

Recepționera reflectează câteva clipe, apoi se apleacă peste teighea și se uită la ținuta lui Nell. După aceea, își îndreaptă trupul, scrie câteva cuvinte pe o bucată de hârtie și i-o dă.

– Este aproape, pe *rue des Archives*. Spuneți-i vânzătoarei că Marianne v-a trimis.

Nell privește hârtia.

– O, mulțumesc! Dumneavoastră sunteți Marianne?

Recepționera ridică o sprânceană. Nell se îndreaptă spre ușă. Ridică o mână.

– Grozav! Mulțumesc... Marianne!

Douăzeci de minute mai târziu, Nell stă în fața unei oglinzi, îmbrăcată într-un pulover larg și niște blugi negri mulați. Vânzătoarea – o femeie cu părul ciufulit artistic și cu o sumedenie de brățări care zornăie – îi pune o eșarfă la gât și i-o prinde într-un mod care lui Nell i se pare prin excelență franțuzesc. În magazin miroase a smochine și a santal.

– *Très chic, mademoiselle*, spune ea.

– Par... pariziană?

– De parcă ați fi chiar din Montmartre, *mademoiselle*, zice femeia cu un chip suspect de neutru.

Nell ar bănuși că femeia râde de ea, însă nu crede că aceste femei își exprimă amuzamentul. Probabil că ar face riduri. Nell trage adânc aer în piept.

– Ei bine, toate sunt lucruri pe care le pot purta și altă dată. Se simte străbătută de un mic fior de entuziasm. Aș putea purta puloverul la serviciu... În regulă, le iau!

În timp ce stă la teighea ca să plătească, încercând să nu se gândească prea mult la cât cheltuie, privirea îi este atrasă de o rochie din vitrină, în stilul anilor '50, de un ridicol verde smarald cu ananași. O văzuse în dimineața aceea, când trecuse pe lângă magazin, șantungul

de mătase strălucind subtil în soarele parizian palid. O făcuse să se gândească la vedetele hollywoodiene din trecut.

– Îmi place tare mult rochia aceea, zice ea.

– S-ar potrivi foarte bine cu tenul și părul dumneavoastră. Vreți s-o probați?

– O, nu! zice Nell. Nu este tocmai...

Cinci minute mai târziu, Nell stă în fața oglinzii, îmbrăcată în rochia verde. Abia dacă se recunoaște. Rochia o transformă – îi accentuează culoarea părului, îi subțiază talia. O transformă într-o versiune mai sofisticată a ei înseși.

Vânzătoarea îi aranjează poalele, își îndreaptă trupul și își coboară colțurile gurii, schițând expresia franțuzească de aprobare.

– Vă vine perfect. *Magnifique!*

Nell se uită în oglindă la noua Nell. Pare că și postura îi e diferită.

– Vă place? Este ultima – poate că aș putea să fac ceva în privința prețului...

Nell privește eticheta și își vine în fire.

– O, dar n-aș purta-o niciodată. Îmi place să cumpăr lucruri în funcție de cât de des le voi purta. Această rochie probabil că ar costa cam... treizeci de lire per fiecare purtat. Nu. Nu pot.

– Nu faceți niciodată ceva doar ca să vă simțiți bine? Vânzătoarea ridică din umeri. *Mademoiselle*, trebuie să petreceți mai mult timp la Paris.

Douăzeci de minute mai târziu, Nell e din nou în camera ei de la hotel, cu o pungă în mână. Își pune blugii negri strâmți, pantofii cu toc și puloverul larg. Se uită la revista franțuzească de pe pat, iar după ce dă câteva pagini, o sprijină de oglindă și își face părul și ochii ca ai fotomodelului francez. Apoi își privește reflexia și zâmbește încântată.

Este la Paris, în haine pariziene, pregătindu-se să iasă cu un francez pe care l-a agățat într-o galerie de artă. Se dă cu ruj, se așază pe pat și râde.

Douăzeci de minute mai târziu, șade în continuare pe pat, privind în gol.

Este la Paris, în haine pariziene, pregătindu-se să iasă cu un francez pe care l-a agățat într-o galerie de artă.

Pesemne că e nebună.

Asta-i cea mai mare prostie pe care a făcut-o în viața ei.

Chiar mai mare decât să-i cumpere un bilet pentru Paris unui bărbat care îi spusese cândva că nu se putea decide dacă fața ei semăna cu a unui cal sau cu o chiflă cu coacăze.

Avea să apară pe prima pagină a unui ziar sau, mai rău, în vreunul din articolașele acelea de fapt divers care nu sunt suficient de importante pentru a ajunge pe prima pagină.

FATĂ GĂSITĂ MOARTĂ DUPĂ CE IUBITUL EI NU REUȘEȘTE SĂ AJUNGĂ

„I-am spus să nu iasă cu bărbați pe care nu-i cunoaște“,
declară mama ei.

Se privește în oglindă. Ce-a făcut?

Nell își ia cheia, își pune pantofii și coboară în fugă scara îngustă care duce la recepție. Marianne este acolo, iar Nell așteaptă să închidă telefonul înainte de a se apleca spre ea și a-i spune încet:

– Dacă mă caută un bărbat, îi spuneți, vă rog, că nu mă simt bine?
Femeia se încruntă.

– Nu că a apărut o urgență în familie?

– Nu. Ăăă... că mă doare stomacul.

– Că vă doare stomacul. Îmi pare tare rău, *mademoiselle*. Și cum arată acest bărbat?

– Are părul foarte scurt. Are un moped. Evident, nu va intra cu el. Eu... Este înalt. Are ochi frumoși.

– Are ochi frumoși.

– Uitați ce este, e singurul bărbat care e posibil să întrebe de mine.

Recepționera încuviințează din cap de parcă acesta e un lucru evident.

– Eu... El vrea să ies cu el în seara asta, iar eu... nu cred că este o idee bună.

– Așadar... nu vă place de el?

– O, nu, e încântător. Doar că, ei bine... de fapt, nu-l cunosc.

– Dar... cum l-ați putea cunoaște dacă nu ieșiți cu el?

– Nu-l cunosc suficient de bine ca să ies cu el într-un oraș străin și să mă duc într-un loc pe care nu-l știu. Posibil, cu alți oameni pe care nu-i cunosc.

– Sunt foarte multe necunoscute.

– Exact.

– Așadar, veți rămâne în cameră în seara asta?

– Da. Nu. Nu știu.

Își dă seama cât de prostesteți par cuvintele ei. Marianne o măsoară încet, de sus până jos.

– Este o ținută foarte frumoasă.

– Oh, mulțumesc!

– Ce păcat că vă doare stomacul! Totuși. Îi zâmbește și se întoarce la hârtiile ei. Poate altă dată.

Nell șade în camera ei și se uită la un post de televiziune francez. Un bărbat vorbește cu alt bărbat. Unul din ei clatină din cap cu atâta putere, încât bărbia dublă i se leagănă încet. Se uită des la ceas pentru că acele sale se îndreaptă lent spre ora 8. Stomacul îi chiorăie. Își amintește că Fabien a pomenit ceva despre un mic chioșc cu falafel, aflat în cartierul evreiesc. Se întreabă cum s-ar fi simțit pe șaua acelui moped. Își scoate carnetul și ia de pe noptieră pixul hotelului. Scrie:

MOTIVE PENTRU A RĂMÂNE LA HOTEL ÎN SEARA ASTA

1. Ar putea fi un ucigaș în serie.
2. Probabil că o să vrea sex.
3. Probabil 1 și 2.
4. Aș putea ajunge într-o parte a Parisului pe care nu o cunosc.
5. S-ar putea să fiu nevoită să vorbesc cu taximetriști.
6. S-ar putea să am probleme cu întoarcerea la hotel noaptea târziu.
7. Hainele mele sunt aiurea.
8. Va trebui să mă prefac că sunt impulsivă.
9. Va trebui să vorbesc franceză și să mănânc mâncare franțuzească în fața unor francezi.

10. Dacă mă culc devreme, o să mă trezesc odihnită pentru a lua un tren de dimineață devreme.

Șade pe pat și se holbează o vreme la lista îngrijit scrisă. Apoi dă pagina și notează:

1. Sunt la Paris.

Privește cuvintele ceva mai mult timp. Apoi, când se face ora 8, bagă carnetul în geantă, își ia haina și coboară în fugă la recepție.

El este acolo, sprijinindu-se de teighea și vorbind cu recepționera, iar când dă cu ochii de el, simte cum obrajii i se încing. În timp ce se îndreaptă spre ei, cu inima bătând repede, încearcă să găsească o explicație. Orice ar spune ar suna stupid. Va fi clar că se temuse să iasă cu el.

– Ah, *mademoiselle*! Tocmai îi ziceam prietenului dumneavoastră că s-ar putea să întârziați câteva minute, rostește Marianne.

– Ești gata să mergem? întrebă Fabien zâmbind.

Ea nu-și poate aminti când mai păruse cineva atât de încântat s-o vadă – poate cu excepția câinelui verișoarei sale când încercase să facă ceva pe piciorul ei.

– *Mademoiselle*, dacă vă întoarceți după miezul nopții, veți avea nevoie de acest cod pentru ușa de la intrare. Recepționera îi dă un cartonaș. Când Nell îl ia, Marianne adaugă încet: Mă bucur tare mult că v-a trecut durerea de stomac.

– Nu te simți bine? o întrebă Fabien dându-i a doua cască.

Seara pariziană este senină și rece. Ea nu a mai mers niciodată cu un vehicul cu două roți. Își amintește că a citit că foarte mulți oameni mor în accidente de motocicletă. Dar deja și-a pus casca pe cap, iar el se trage în față pe șa și îi face semn să urce în spatele lui.

– Mi-a trecut, spune ea.

„Doamne, te rog, nu mă lăsa să mor!” gândește ea.

– Foarte bine! Mai întâi, vom bea, iar apoi, poate că vom mânca, dar acum o să-ți arăt câte ceva din Paris.

Ea îl cuprinde cu brațele pe după talie, iar micul moped se avântă în noapte cu un ușor scrâșnet de roți.

Fabien gonește pe *rue de Rivoli*, croșetând printre mașini și simțind brațele fetei strângându-l mai tare ori de câte ori accelerează. Oprește la un semafor și o întreabă cu vocea înăbușită de cască:

– Te simți bine?

Ea zâmbește, iar vârful nasului îi este roșu.

– Da, răspunde ea, iar Fabien constată că și el zâmbește.

Când mergeau împreună pe moped, Sandrine îl privea mereu fără nici o expresie, de parcă abia reușea să-și ascundă părerea despre felul cum îl conducea. Englezoaica țipă ușurel și râde, părul îi flutură de sub cască, iar uneori, când virează scurt pentru a evita câte o mașină care iese dintr-o stradă laterală, strigă:

– O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne!

Fabien o duce pe bulevarde aglomerate, pe străzi secundare, traversează zumzăind Pont de la Tournelle și străbat Île Saint-Louis pentru ca ea să poată vedea fluviul licărind sub ei. Trec pe lângă Pont de l'Archevêché pentru ca ea să vadă catedrala Notre-Dame luminată în noapte, garguiele sale privind cu chipuri umbrite de pe turnurile gotice.

Apoi, înainte ca ea să apuce să-și tragă sufletul, pornesc din nou la drum, străbătând Champs-Élysées, strecurându-se printre mașini, claxonându-i pe pietonii care pășesc pe carosabil fără să se asigure. La un moment dat, el încetinește și arată în sus, iar ea vede Arc de Triomphe. Fabien o simte cum se lasă puțin pe spate când trec pe lângă el. Își ridică degetul mare, iar ea îi răspunde la fel.

Accelerează pe un pod și apoi virează de-a lungul fluviului. Se strecoară printre autobuze și taxiuri și ignoră claxoanele șoferilor până zărește ce dorește. Încetinește, apoi oprește motorul lângă aleea principală. Luminate strălucitor, vaporase cu turiști plutesc pe fluviu și există tarabe unde se vând brelocuri cu Turnul Eiffel și vată de zahăr. Apoi, iată-l! Turnul Eiffel se înalță în fața lor, un milion de piese din fier arătând către cerul infinit.

Ea își descleștează mâinile de pe geaca lui și coboară cu grijă de pe moped, ca și cum, în timpul aceluia drum, picioarele începuseră să-i tremure. Își scoate casca. El remarcă faptul că ea nu se ostenește să-și aranjeze părul, cum ar fi făcut Sandrine. Este prea preocupată să privească în sus, cu gura căscată de surprindere.

Își scoate și el casca și se apleacă în față, sprijinindu-se de ghidon.

– Poftim! Acum, poți spune că ai văzut cele mai frumoase lucruri din Paris... și asta în... ăăă... douăzeci și două de minute.

Ea se răsucește și îl privește cu ochi strălucitori.

– Țsta, rostește ea, a fost cel mai afurisit de înfricoșător și categoric cel mai extraordinar lucru pe care l-am făcut în viața mea.

El râde.

– Țsta-i Turnul Eiffel!

– Vrei să urcăm? Probabil că va trebui să stăm la coadă. Se gândește câteva clipe. Cred că am stat destul la coadă pe ziua de azi. Ceea ce îmi doresc cu adevărat este o băutură țeapănă.

– Ce fel de băutură?

– Vin! rostește ea și se urcă din nou pe moped. Un pahar cu vin.

El îi simte mâinile cuprinzându-i talia în timp ce pornește motorul, apoi pleacă iarăși în noapte.

Zona Lanes of Brighton este plină cu cârduri de fete gălăgioase și grupuri de tineri spilcuiți care le privesc evaluator, nefiind încă incoerenți din cauza excesului de alcool. Magda, Trish și Sue merg una lângă alta, cu toate că asta îi obligă pe oameni să coboare de pe trotuar pentru a le evita, și încearcă să găsească barul de care Magda a auzit că oferă reduceri fetelor singure.

– Of, la naiba! zice Magda căutând în geantă. Mi-am uitat telefonul.

– Probabil că-i mai în siguranță la hotel, spune Trish. O să te îmbeți și o să-l pierzi din nou.

– Dar dacă o să cunosc pe cineva? Cum o să-i notez numărul de telefon?

– Poți să-i ceri să ți-l scrie pe... Pete?

– Pe ce?

– Pete? Pete Welsh?

Cele trei femei se opresc și se uită la bărbatul neîngrijit care stă în fața barului Mermaid's Arms. El le privește clipind. Magda se apropie nedumerită de el.

– Ce cauți...? N-ar trebui să fii la Paris?

Pete se scarpină în creștet. Cantitatea de alcool pe care a consumat-o îl împiedică probabil să găsească scuze cu ușurință.

– Oh! Aia. Da. N-am putut să plec de la serviciu.

Femeile se uită în jur, apoi una la alta.

– Și unde-i Nell? întrebă Sue. Dumnezeu! Unde-i Nell?

Nell este înghesuită în ultimul separeu din Bar Noir, care se află într-un loc necunoscut din Paris – a încetat de mult să încerce să ghicească unde. Cu ceva vreme în urmă s-a pomenit de mâncare, dar se pare că s-a uitat de asta. S-a relaxat aici, cu Émile, cu René și cu iubita roșcată a lui Émile, al cărei nume Fabien nu și-l amintește niciodată. Ea și-a dat jos căciula și haina, iar când râde, părul i se leagănă în jurul feței. Pentru ca ea să se simtă bine, toată lumea vorbește engleză, dar Émile încearcă s-o învețe să înjure în franceză. Pe masă sunt multe sticle, iar muzica este atât de tare, încât toți trebuie să țipe pentru a se face auziți.

– *Merde!* rostește Émile. Dar trebuie să afișezi și o expresie corespunzătoare. *Merde!*

– *Merde!* Își ridică mâinile la fel ca Émile, apoi izbucnește iarăși în râs. Nu-mi iese accentul.

– *Shit!*

– *Shit!* repetă ea imitându-i vocea gravă. Asta îmi iese.

– Dar nu înjuri cu convingere. Credeam că toate englezoaicele înjură ca niște marinari.

– *Bouf!* exclamă ea și se răsucesc ca să se uite la Fabien.

– *Bouf?* întrebă Émile.

– *Bouf*, spune René.

– Haideți să mai luăm un rând de băuturi, zice Émile.

Fabien constată că se uită întruna la ea. Nu este frumoasă, nu așa cum era Sandrine. Dar chipul ei are ceva care te face să-l privești – felul cum i se ridică nasul când râde, faptul că pare puțin vinovată când o face, de parcă nu s-ar cădea să râdă, zâmbetul larg, cu dinți mici și albi ca ai unui copil.

Se privesc în ochi preț de câteva clipe, iar el vede o întrebare și un răspuns. Privirea spune că Émile este amuzant, dar că amândoi știu că e vorba despre ei doi. Când el se uită în altă parte, simte că i se strânge stomacul. Se duce la bar și comandă încă un rând de băuturi.

– Ai trecut în sfârșit mai departe? îl întrebă Fred din spatele barului.

– E doar o prietenă. A venit în vizită din Anglia.

– Dacă spui tu, zice Fred punând băuturile pe tejghea. Nu trebuie să-i întrebe ce vor. Este sâmbătă seară. Apropo, am văzut-o.

– Pe Sandrine?

– Da. A zis că are o slujbă nouă. Ceva legat de un studio de design. El simte un mic junghi din pricina faptului că în viața ei s-a întâmplat ceva atât de important fără ca el să știe.

– E bine că treci mai departe, spune Fred fără să se uite în ochii lui. Iar din vorbele astea, Fabien înțelege că Sandrine are pe altcineva. „E bine că treci mai departe.“

În timp ce duce băuturile la masă, își dă brusc seama de un lucru. E un junghi neplăcut, nu dureros. Nu contează. A sosit timpul să o uite.

– Credeam că iei vin, zice Nell, făcând ochii mari când el se întoarce cu băuturile.

– E vremea pentru tequila, spune el. Numai una. Doar... pentru că.

– Pentru că ești la Paris și e sâmbătă seară, zice Émile. Și cine are nevoie de un pretext ca să bea tequila?

Vede o umbră de îndoială pe chipul ei. Dar apoi, ea ridică bărbia.

– Hai s-o facem! rostește ea. Suge lămâia, după care dă pe gât conținutul păhărelului, închide strâns ochii și se cutremură. O, Doamne!

– Acum, *știm* că e sâmbătă seară, spune Émile. Hai să petrecem! Mergem în altă parte, mai târziu?

Fabien asta vrea. Se simte însuflețit și nesăbuit. Vrea s-o vadă pe Nell râzând până la primele ore ale dimineții. Vrea să meargă la un club și să danseze cu ea, cu o mână pe spinarea ei asudată, cu ochii ei ațintiți în ai lui. Vrea să fie treaz în zori dintr-un motiv bun, să se simtă însuflețit de băutură și de distracție, și de străzile Parisului. Vrea să se scalde în speranța care apare odată cu cineva nou, cu cineva care vede în tine doar ce ai mai bun, nu ce ai mai rău.

– Desigur. Dacă vrea Nell.

– Nell, repetă René. Ce fel de nume e acesta? Un nume englezesc obișnuit?

– E cel mai urât nume posibil, răspunde ea. Mama m-a botezat astfel după un personaj al lui Charles Dickens.

– Putea fi și mai rău. Ai fi putut să fii... Cum o chema? Domnișoara Havisham.

– Mercy Pecksniff.

– Fanny Dorrit.

Toți râd. Ea chicotește cu mâna la gură.

– Cum de știți atât de multe despre Dickens?

– Am studiat împreună. Literatură engleză. Fabien citește tot timpul. E groaznic. Trebuie să ne certăm ca să-l facem să iasă din casă. Émile ridică paharul. Este ca un... un... cum se zice? Un pustnic. E ca un pustnic. Habar n-am cum l-ai făcut să iasă în seara asta, dar mă bucur foarte mult. *Salut!*

– *Salut!* repetă ea, apoi bagă mâna în buzunar, își scoate telefonul și privește ecranul.

Pare șocată și se uită mai îndeaproape, de parcă ar vrea să vadă dacă a înțeles bine.

„Ești OK?????”

Mesajul e de la Trish.

– Este totul în regulă? întreabă Fabien văzând că ea nu spune nimic.

– Da, zice ea. Doar că prietenele mele sunt ciudate. Așadar... unde mergem?

Este două și jumătate dimineața. Fabien a băut mai mult decât bea în câteva săptămâni. Îl doare burta de atâta râs. Wildcat este tic-sit. Începe un cântec care îi place lui Fabien, pe care îl pune mereu la restaurant când făcea curățenie, până când șeful lui l-a interzis. Émile, care are un chef nebun de distracție, sare pe bar și începe să danseze arătând spre pieptul lui și rânjindu-le oamenilor de jos. Ovații izbucnesc.

Fabien simte degetele lui Nell odihnindu-se pe brațul lui și o ia de mână. Ea râde, iar părul îi e jilav de transpirație, câteva șuvițe fiindu-i lipite de față. Și-a scos haina cu ceva vreme în urmă, iar el bănuiește că s-ar putea să n-o mai găsească. Dansează de câteva ore.

Ajutată de o mare de mâini, roșcata se urcă pe bar, alături de Émile, și începe să danseze. Se leagănă împreună, sorbind din sticlele de bere. Barmanii s-au retras și se uită, și, ocazional, mută câte un pahar din calea unui picior rătăcit. Nu este prima dată când teigheaua barului de la Wildcat devine ring de dans și nu va fi nici ultima.

Nell încearcă să-i spună ceva.

El se apleacă s-o audă mai bine și îi simte vag mirosul.

– N-am dansat niciodată pe un bar, rostește ea.

– Nu? Fă-o! zice el.

Nell râde și clatină din cap, iar el se uită în ochii ei. Și este ca și cum ea își amintește ceva. Pune o mână pe umărul lui, el o ajută să urce, iar ea ajunge deasupra lui, își îndreaptă trupul și începe să danseze. Émile ridică sticla în cinstea ei, dar ea este pierdută în ritmul muzicii, cu ochii închiși, cu părul legănându-i-se. Nell își șterge sudoarea de pe față și soarbe dintr-o sticlă. Doi, apoi trei oameni li se alătură.

Pe Fabien nu-l tentează. Vrea doar să stea aici, să simtă muzica vibrând în el, să facă parte din mulțime, s-o privească, să se bucure de plăcerea ei știind că el reprezintă o parte din acea plăcere.

Ea deschide ochii și îl caută în marea de chipuri. Îl zărește și îi zâmbește, iar Fabien își dă seama că simte ceva ce crezuse că uitase cum e. Se simte fericit.

Este patru dimineața. Sau poate cinci. De mult a încetat să-i mai pese. Ea și Fabien merg unul lângă altul pe o stradă tăcută, cu tălpile călcând nesigure pe caldarâm și cu gleznelor durând-o de la dans.

Se cutremură puțin, iar Fabien încetinește, își scoate geaca și i-o pune pe umeri.

– O să sun mâine la Wildcat și o să întreb dacă ți-a găsit cineva haina, spune Fabien.

– A, nu-ți face griji, zice Nell bucurându-se de greutatea gecii și de mirosul bărbătesc discret pe care îl emană când se mișcă. Era o haină veche. O, la naiba! Aveam codul în ea.

– Ce cod?

– De la hotel. Nu o să pot intra.

Fabien nu se uită la ea când vorbește.

– Ei bine... ai putea... sta... în garsoniera mea.

Rostește cuvintele pe un ton neutru, de parcă n-ar însemna mare lucru.

– O, nu! spune Nell repede. Ești foarte drăguț, dar...

– Dar...?

– Nu te cunosc. Totuși, îți mulțumesc.

Fabien se uită la ceas.

– Ei bine, ușile hotelului se vor deschide peste o oră și patruzeci de minute. Am putea căuta o cafenea deschisă toată noaptea. Sau ne-am putea plimba. Sau...

Nell așteaptă în timp ce el se gândește. Fabien zâmbește brusc, îi oferă brațul, iar după o foarte scurtă ezitare, ea și-l petrece pe după al lui și pornesc mai departe pe stradă.

Când Fabien începe să coboare panta spre chei există un moment în care Nell își pierde curajul. În timp ce privește apa neagră a fluviului, umbrele copacilor și cheiul pustiu, se gândește că, desigur, nu are cum să nu devină subiectul unui articol avertisment de primă pagină. Și totuși, ceva – probabil, predispoziția englezească de a nu părea grosolană, de a nu face caz chiar dacă totul s-ar putea sfârși cu moartea înainte de vreme – o face să meargă mai departe. Fabien merge în fața ei, cu pasul ușor al cuiva care a mai fost acolo de un milion de ori. În vreme ce coboară în urma lui, se gândește că nu este mersul unui ucigaș în serie. Nu că ar avea o idee clară despre cum merge un ucigaș în serie. Doar că nu ar merge așa. El întoarce capul și îi face semn să-l urmeze, apoi se oprește lângă un vaporet

din lemn pe care sunt bănci și care este legat de un inel uriaș din fier. Nell încetinește și se uită la el.

– Al cui este?

– Al tatălui meu. Plimbă turiști pe fluviu.

Întinde mâna, iar ea i-o ia și urcă la bord. Fabien îi face semn spre banca de lângă el, apoi deschide o ladă și scoate o pătură de lână. I-o dă lui Nell, așteaptă ca ea să se învelească, apoi pornește vaporeșul, care se desprinde de la mal legănându-se ușurel din pricina curentului.

Nell își ridică privirea în timp ce ambarcațiunea înaintează în apele întunecate, se uită la străzile tăcute ale Parisului, urmărește licărul felinarelor de pe mal și se gândește că probabil visează. Nu se poate să fie ea cea care plutește pe apele pariziene alături de un străin, în noapte. Dar nu se mai teme. Se simte entuziasmată, euforică. Fabien întoarce capul spre ea, poate că îi vede zâmbetul și îi face semn să se ridice. Îi cedează cârma, iar ea acceptă și simte cum vaporeșul taie apa de sub el.

– Unde mergem? întreabă ea și își dă seama că nu prea îi pasă.

– Tu doar ocupă-te de cârmă, spune Fabien. Vreau să-ți arăt ceva.

Merg tăcuți în amonte. Parisul este luminat în jurul lor, zgomoatele sale sunt îndepărtate și e frumos, este ca și cum ar fi singuri în epicentrul lui, într-o bulă întunecată și licăritoare.

– Așadar, avem două ore pentru a afla totul, rostește Fabien. Întreabă-mă orice. Orice vrei.

– O, Doamne! Nu mă pricep deloc la asta. Deci... ce ți-a plăcut cel mai mult în copilărie?

– În copilărie? Fotbalul. Aș putea să ți-i înșir pe toți jucătorii de la Paris Saint-Germain: Casagrande, Algerino, Cissé, Anelka...

– În regulă, spune Nell simțind brusc că Premier Division s-ar putea să distrugă romantismul parizian. Care... care a fost prima fată de care te-ai îndrăgostit?

– Asta-i ușor, rostește Fabien cu fermitate. Nancy Delevigne.

– Un nume grozav. Cum arăta?

– Cu părul lung, negru, numai zulufi. *Comme ça*. Își răsucește degetele lângă obraji pentru a sugera buclele. Ochi mari și negri. Un râs frumos. M-a părăsit pentru prietenul meu Gérard. Era de așteptat, zice el când vede că Nell îl privește mirată. Avea o...

Mimează o țopăială. Ochii lui Nell se lărgesc puțin.

– Cum se zice... Trambulină? Aveam șapte ani. Aici virează înapoi puțin. E un curent puternic în această porțiune.

Pune mâinile peste ale ei pe cârmă, în timp ce trec pe sub un pod. Ea bagă de seamă căldura lor și încearcă să nu lase să se vadă roșeața care îi colorează obraji.

– N-ai avut pe nimeni mai recent? întrebă Nell.

– Ba da. Am trăit doi ani cu Sandrine. Până acum trei luni.

– Ce s-a întâmplat?

Fabien ridică din umeri.

– Ce nu s-a întâmplat? Nu mi-am luat o slujbă mai bună. Nu mi-am terminat cartea și n-am devenit următorul Sartre. Nu m-am maturizat, nu m-am schimbat, nu mi-am atins potențialul maxim...

– Încă! rostește Nell fără să se poată abține. Când Fabien întoarce capul spre ea, adaugă: De ce trebuie să faci toate astea într-un timp anume? Adică acum ai o slujbă plăcută, ești cu oameni care îți plac. Scrii o carte. Hei, ești un bărbat care se duce singur la expoziții de artă! Nu este ca și cum ai zăcea în pat îmbrăcat doar în boxeri.

– S-ar putea ca totuși să fi zăcut în pat îmbrăcat doar în boxeri.

Nell ridică din umeri.

– Ei bine, asta e regula numărul unu din manualul despărțirilor – să zaci în pat îmbrăcat doar în boxeri și să-ți plângi de milă.

– Și care-i regula numărul doi? întrebă Fabien rânjind.

– A, să te umilești puțin. Apoi, regula numărul trei este să petreci o noapte cu cineva total nepotrivit, patru e să-ți dai seama că te bucuri din nou de viață, iar cinci este să decizi că, la urma urmelor, nu ai nevoie de o relație. Asta tot. Domnișoara perfectă va apărea.

Fabien își sprijină brațele pe cârmă.

– Interesant. Și chiar trebuie să trec prin toate aceste etape?

– Cred că da, zice Nell. De fapt, ai putea sări peste una sau două.

– Ei bine, cred că m-am umilit deja.

Rânjește nedorind să spună mai multe.

– Haide! îl îndeamnă Nell. Mie poți să-mi zici. Trăiesc în altă țară. N-o să ne mai vedem niciodată.

Fabien se strâmbă.

– În regulă... ei bine, câteva săptămâni după plecarea lui Sandrine, am dat târcoale biroului ei arătând așa – afișează o expresie pe care Nell nu o poate descrie decât ca „față tristă galică” – și gândindu-mă că, dacă mă va vedea, se va îndrăgosti din nou de mine.

Nell încearcă să nu râdă.

– Mda. Fața asta ar avea oricând succes garantat la o fată. Iartă-mă! Chiar nu râd de tine.

– Ai dreptate să râzi, spune Fabien. Bănuiesc că a fost un soi de nebunie.

– O nebunie romantică. Fac pariu că, dacă ești francez, îți merge cu așa ceva. Se gândește puțin. Ei bine, atâta vreme cât nu pui un dispozitiv de urmărire pe mașina ei sau ceva de genul ăsta.

– Așadar, Nell, acum vreau să te întreb eu ceva.

Nell așteaptă. El și-a retras mâna de pe a ei, iar ea îi simte absența.

– Nu despre relații, zice ea. Există un motiv pentru care sunt expertă în despărțiri.

– OK, atunci... spune-mi... care este cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat.

– Cel mai bun? Oh, sper că nu s-a întâmplat încă.

– Atunci, spune-mi care a fost cel mai rău.

Exact de ce se temuse. Nell simte brusc răceala aerului.

– Oh, nu vrei să știi asta.

– Nu vrei să-mi zici?

Nell îi simte privirea, dar își menține ochii ațintiți în față în timp ce strânge cârma.

– Este cam... of, nu știu. Bine. Ziua în care tata a murit. Într-un accident de mașină cu fugă de la locul faptei. Aveam doisprezece ani.

Povestește atât de bine accidentul, de parcă i s-ar fi întâmplat altcuiva. Vocea îi este egală, senină, ca și cum ar fi fost un fapt neimportant. Ca și cum nu i-ar fi spulberat existența în milioane de bucățele, ca un meteorit care cade, radioactiv mulți ani după aceea, pârjolind pământul. În ultima vreme, rareori mai povestește cuiva. Nu are nici un rost – deviază cursul relațiilor, schimbă purtarea oamenilor față de ea. Își dă seama vag că lui Pete nu i-a spus.

– Se dusesese să alerge – obișnuia să alerge de trei ori pe săptămână, iar vinerea, intra în cafeneaua de la colțul străzii ca să ia un

mic dejun copios după aceea, lucru despre care mama mereu zicea că nu-i vedea rostul. În fine, a traversat strada, iar un bărbat cu o camionetă a trecut pe roșu și i-a rupt coloana în trei locuri. În ziua aceea, împlinea patruzeci și doi de ani. Eu și mama îl așteptam la cafenea ca să-i facem o surpriză. Încă îmi amintesc totul. Stăteam în separeu, îmi era tare foame, încercam să nu mă uit la meniu și nu înțelegeam de ce nu venea.

„Te rog, nu spune vreo prostie“, îl roagă ea în gând. „Te rog, nu clătina din cap și nu-mi zice vreo poveste cu tâlc despre ce i s-a întâmplat unui vecin.“

Însă Fabien rămâne tăcut, iar după un timp, vocea lui cade încet în apă.

– Groaznic. Îmi pare rău!

– Mama a fost dată peste cap. Acum, nu prea mai iese din casă. Încerc s-o fac să se mute, fiindcă acea casă e mult prea mare pentru ea, dar ea parcă ar fi blocată acolo.

– Dar tu ai luat-o în cealaltă direcție.

Nell întoarce capul spre el.

– Poftim?

– Ai decis... cum se zice... să iei viața de piept?

Ea își înghite un nod.

– Oh! Mda. Fabien, chiar ar trebui...

Dar atenția lui este atrasă de ceva care se află în față.

– Stai puțin. Trebuie să încetinim.

Înainte ca ea să vorbească din nou, el încetinește vaporețul și îi arată ceva. Atenția lui Nell e distrasă, iar ea privește în direcția indicată de brațul lui.

– Ce e acolo?

– Pont des Arts. Vezi auriul? Acelea sunt lacătele iubirii. Ți amintești?

Nell privește lacătele miciute, care sunt atât de înghesuite, încât parapetele podului sunt îngroșate și strălucesc. Atâta iubire! Atâtea visuri! Se întreabă în treacăt câte dintre acele cupluri mai există. Câte sunt fericite, câte suferă sau au murit. Simte că Fabien o privește. Deodată, își simte inima grea.

– Aveam de gând să pun și eu unul. Era unul dintre lucrurile pe care voiam să le fac. Cât eram aici amândoi... eu. Brusc, îi simte

greutatea în geantă. Bagă mâna și-l scoate. Apoi îl pune lângă ea pe bancă și se uită preț de o clipă la el. Dar știi ce? Este o idee stupidă. În tren, am citit că atât de mulți oameni fac asta, încât podul ăsta blestemat se va prăbuși. Ceea ce nu se potrivește cu ideea în sine, nu? Adică e o chestie idioată. Vocea i se ridică furioasă, ceea ce o surprinde. Practic, distrugi lucrul pe care îl iubești. Împovărându-l. Nu-i așa? Oamenii care fac asta sunt pur și simplu *proști*.

Fabien își înalță privirea în timp ce trec încet pe sub pod. Apoi arată din nou.

– Cred că al meu e cam... acolo. Fabien ridică din umeri. Ai dreptate. E doar o bucată stupidă de metal. Nu înseamnă nimic. Se uită la ceas. *Alors...* Este aproape șase. Ar trebui să ne întoarcem.

O jumătate de oră mai târziu, se află în fața hotelului. Se opresc în zorii reci, amândoi puțin stânjeniți pe lumină.

Nell își scoate geaca lui, deja lipsindu-i căldura ei.

– Chestia aia cu lacătul, spune ea dându-i haina. E o poveste lungă. Dar n-am vrut ca tu...

Fabien o întrerupe.

– *De rien*. Iubita mea obișnuia să-mi spună că am capul plin de visuri. Avea dreptate.

– Iubita ta?

– Fosta iubită.

Nell nu se poate abține să nu zâmbească.

– Ei bine, în clipa asta capul meu este ticsit cu visuri. Mă simt ca și cum... Mă simt ca și cum aș fi intrat în viața altcuiva. Îți mulțumesc, Fabien! A fost cea mai grozavă noapte a mea. Și dimineață.

– Mi-a făcut plăcere, Nell.

Face un pas spre ea. Sunt foarte aproape și se privesc în ochi. În clipa aceea, portarul apare, descuie ușile cu zgomot și târăște un opritor de ușă pe trotuar.

– *Bonjour, mademoiselle!*

Telefonul lui Nell vibrează. Ea își coboară privirea.

„Sună-mă.“

Este un mesaj de la Magda.

– Este totul în regulă? întrebă Fabien.

Nell își bagă telefonul în buzunarul de la spate.

– E... ăăă, în regulă.

Vraja s-a rupt. Nell privește peste umăr. O parte îndepărtată a creierului ei se întreabă de ce o sună Magda atât de devreme.

– Ar fi bine să te duci la culcare, rostește Fabien cu blândețe.

Fire de barbă au început să-i apară pe obraji, dar el pare vesel. Nell se întreabă dacă nu cumva ea arată ca un cal trist și își freacă jenată nasul.

– Nell?

– Da?

– Ai vrea să... Adică... Pentru a-ți completa cu încă ceva experiența pariziană, ai vrea să luăm cina în seara asta?

Nell zâmbește.

– Mi-ar face mare plăcere.

– Atunci, vin să te iau la ora șapte.

Nell îl privește cum se urcă pe moped. Apoi, încă zâmbind, intră pe ușa deschisă a hotelului.

De patruzeci și cinci de minute, Pete este înghesuit între Trish și Sue pe bancheta din mașina Magdei. E aproape complet treaz după ce a fost luat cu forța din pub, dus la mașină – o plimbare de douăzeci și trei de minute pe malul mării – și redus la tăcere de mânia colectivă a celor trei femei mult prea treze.

– N-am auzit niciodată așa ceva. Și, crede-mă, am avut mulți iubiți ticăloși. Efectiv, sunt regina iubiților ticăloși. Pentru a-și sublinia cuvintele, Magda lovește cu putere volanul, făcând fără să vrea mașina să vireze pe banda din mijloc. Știi că Nell se neliniștește în legătură cu orice. Nici măcar nu ia un tren la o oră târzie fără a verifica unde anume oprește. Magda se răsucesce pe scaun ca să se uite în spate. Ai lăsat-o să plece singură la Paris? Ce-a fost în mintea ta?

– Nu i-am cerut să mergem la Paris, spune Pete.

– Atunci, trebuia să zici nu! intervine Sue, din stânga lui. N-aveai decât să spui: „Nu, Nell, nu vreau să merg la Paris cu tine“. Era foarte simplu.

Pete privește într-o parte.

– Unde mă duceți?

– Taci, Pete! rostește Trish. N-ai dreptul să vorbești.
 – Nu sunt un tip rău, se aude vocea lui tânguitoare.
 – Uf! zice Trish. Povestea cu „nu sunt un tip rău“. Urăsc povestea cu „nu sunt un tip rău“. Mă enervează. Sue, tu de câte ori ai auzit povestea cu „nu sunt un tip rău“.

– Cam de un miliard de ori, spune Sue, cu brațele încrucișate la piept. De obicei, după ce se culcă cu o persoană pe care o cunosc. Sau după ce îmi strică vibratorul.

– Niciodată n-am stricat vibratorul nimănui, murmură Pete.

– Prietena ta a cumpărat bilete ca să mergeți la Paris. Iar tu nu te-ai dus. În schimb, te-ai dus cu niște tipi la Brighton, ca să bei. După părerea *ta*, Pete, ce-ar trebui să faci ca să fii un tip rău?

– Să omor o pisicuță sau ceva de genul ăsta? zice Pete plin de speranță.

Magda își strânge buzele și trece pe banda întâi.

– Să omori o pisicuță este mult mai jos pe lista asta, Pete.

– Chiar mai jos decât să strici un vibrator, spune Sue.

Pete vede indicatorul de Gatwick.

– Deci... ăăă. Unde mergem de fapt?

Magda și Sue schimbă o privire în oglindă.

Nell se trezește la unu și un sfert. Este ora prânzului. Clipește dezorientată și se întinde exuberantă când își dă seama unde se află. Micuța cameră de hotel de la ultimul etaj a ajuns să i se pară curios de familiară, cu noile achiziții pariziene atârând ordonat în dulap, cu fardurile împrăștiate în seara precedentă pe măsuța de toaletă. Se ridică încet de pe pat când aude zgomotele necunoscute ale străzii și, în ciuda lipsei de somn, se simte brusc entuziasmată de parcă s-a întâmplat ceva magic. „Unu și un sfert“, își spune ea și ridică din umeri într-o manieră pe care și-o închipuie a fi franțuzească. Are câteva ore în care poate admira singură Parisul. Apoi se va întâlni cu Fabien pentru a-și petrece cu el ultima seară acolo. Cântă când intră la duș și râde când simte apa rece la început.

Nell are impresia că străbate tot Parisul. Se plimbă prin arondismentele numerotate, intră într-o piață alimentară, se uită la

produsele strălucitoare, care îi sunt familiare și nefamiliare în același timp, acceptă o prună la insistențele unui tarabagiu, apoi cumpără o punguță pentru ca fructele să-i țină și de mic dejun, și de prânz. Se așază pe o bancă de pe malul Senei, se uită la vasele turistice și mănâncă trei prune gândindu-se cum se simțise când ținuse cârma și privise apele luminate de lună. Își pune punga sub braț de parcă face asta mereu și ia metroul către o *brocante*¹ recomandată de unul dintre ghidurile turistice, îngăduindu-și o oră pentru a rătăci printre tarabe, studiind mici obiecte pe care cineva le iubise cândva, calculând în minte prețurile englezești, și punându-le apoi la loc. Și în timp ce se plimbă prin orașul străin, cu nările pline de mirosul mâncării stradale, cu urechile pline de limba necunoscută, este cuprinsă de o senzație neașteptată. Se simte legată de el, plină de viață.

Pe drumul de întoarcere spre hotel, fata cântă din nou la violoncel, niște sunete joase, rezonante și frumoase. Nell se oprește sub fereastra deschisă, apoi se așază pe bordură ca să asculte, ignorând privirile curioase ale trecătorilor. De data asta, când muzica se oprește, nu se poate abține să nu se ridice și să nu aplaude, zgomotul reverberând pe stradă. Fata iese în balcon și privește surprinsă în jos, iar Nell îi zâmbește. După o clipă, fata îi zâmbește la rândul ei și face o mică reverență. Nell aude muzica în urechi tot restul drumului până la hotel.

Femeia de la casa de bilete a companiei aeriene se uită nedumerită la cele trei femei din jurul bărbatului neîngrijit. Magda îi zâmbește liniștitor.

– Acest domn ar dori un bilet pentru Paris. La primul zbor, vă rog. Femeia își privește monitorul.

– Desigur, domnule. Avem un loc la o cursă British Airways care pleacă spre Charles de Gaulle peste o oră și zece minute.

– Îl ia, zice Magda repede. Cât costă biletul, vă rog?

– Numai dus? Costă... o sută patruzeci și opt de lire.

– Glumești, spune Pete care nu a zis nimic de când au intrat în terminalul aeroportului.

¹ Piață de vechituri (în limba franceză în original)

– Scoate-ți portofelul, Pete! Îi cere Magda pe un ton care sugerează că n-ar fi o idee bună să se opună.

Femeia de la casă a început să pară îngrijorată de-a binelea. Magda deschide portofelul lui Pete și începe să numere banii, punându-i pe tejghea alături de pașaportul lui.

– Sunt o sută zece lire. Țștia-s toți banii mei pentru weekendul ăsta, protestează Pete.

Magda bagă mâna în geantă.

– Poftim! Eu am douăzeci de lire. Și va avea nevoie de niște bani la Paris. Fetelor?

Așteaptă ca prietenele ei să scoată niște bani din geți, numărându-i cu grijă până se strânge o sumă suficientă. Femeia trage încet banii spre ea, fără a-și desprinde privirea de la Pete.

– Domnule, rostește ea, doriți să... luați acest avion?

– Da, dorește, spune Magda.

– Asta-i o nebunie! zice Pete.

Pare posomorât și stânjenit. Femeia de la casă pare să se fi săturat.

– Nu cred că vă pot da acest bilet dacă domnul nu face această călătorie de bunăvoie.

Urmează un scurt moment de tăcere. Fetele schimbă priviri semnificative. În spatele lor a început să se adune lume la coadă.

– Of, explică-i, Mags, zice Sue.

Magda se apleacă spre femeie.

– Doamnă, Nell, cea mai bună prietenă a noastră, este o turistă anxioasă.

– Își face griji pentru orice, intervine Trish.

– Așadar, își face mari griji despre tot soiul de lucruri, zice Magda. Cum ar fi locurile noi, posibilitatea unei invazii străine, obiectele care cad de pe clădirile înalte, genul ăsta de lucruri. Ei bine, ea și acest domn trebuiau să facă o excursie romantică la Paris în acest weekend. Era un pas mare pentru ea. *Uriăș!* Doar că acest domn s-a decis să nu-și facă apariția și, în schimb, să se ducă la Brighton, ca să bea cu amicii lui de doi bani. Așa că acum draga noastră prietenă este singură-singurică într-un oraș străin. Probabil că e prea speriată ca să iasă din camera de hotel, având în vedere că nu vorbește o boabă de franceză, și se simte cea mai mare idioată din lume. Din

aceste motive, credem că ar fi o idee bună ca Pete să se urce în avion și să-i ofere iubitei lui douăzeci și patru de ore romantice la Paris. Așadar, s-ar putea să existe puțină constrângere, dar e cu cele mai bune intenții. Se retrage un pas. O facem din *dragoste*.

Urmează un alt moment scurt de tăcere. Femeia de la casă se uită la toți patru.

– În regulă, rostește ea în cele din urmă. Chem paza.

– O, haideți! exclamă Magda ridicându-și mâinile. Serios?

Pe chipul lui Pete apare o expresie încrezută.

Femeia are receptorul la ureche și formează un număr. Își ridică privirea spre Pete.

– Da. Cred că acest domn are nevoie de o escortă, pentru a ne asigura că se urcă în avion. Apoi spune la telefon: Casa unsprezece. Ar putea veni un ofițer de la securitate aici, vă rog?

Termină de completat datele biletului și i-l dă lui Pete, împreună cu pașaportul. Un paznic cu chipul dur se apropie.

– Ai grijă, te rog, ca acest domn să intre pe poarta cincizeci și șase. Poftim, domnule! Aveți permisul de îmbarcare. În timp ce Pete se îndepărtează, femeia murmură: Jigodie!

Mirosul de ierburi tocate se revarsă pe fereastra micuței bucătării. În timp ce Fabien și Clément stau unul lângă altul și prepară mâncarea, Émile scoate o masă și scaune prin ușile franțuzești care se deschid spre o mică piațetă pietruită.

– Émile, nu scaunele alea. N-ai unele mai confortabile?

Fabien este neobișnuit de stresat, fața fiindu-i rozalie din pricina efortului.

– Astea sunt foarte bune, spune Émile.

– Și rața! *Papa...* n-ai uitat s-o marinezi, nu?

Émile și Clément se uită unul la altul. Clément se duce la frigider.

– Iar acum, fiul meu crede că îmi poate zice cum să gătesc o rață. Da, am marinat-o.

– Vreau doar să fie ceva special, rostește Fabien deschizând un sertar și scotocind în el. O masă tradițională franceză perfectă. Să punem niște luminițe în copac? Émile? Mai ai luminițele alea pentru Crăciun? Cele albe. Nu alea colorate.

– Cutia e sub scară, spune Émile.

În vreme ce ei îl privesc, Fabien dispare. Revine după câteva minute, cu un cablu cu beculețe încâlcit, arătând ca un om posedat. Se duce afară, se urcă pe masă și începe să-l aranjeze cât mai sus pe crengile de deasupra. Apoi schimbă poziția scaunelor și a mesei, examinându-le din diferite unghiuri, până când este satisfăcut. După aceea, le mută din nou, pentru orice eventualitate. Clément îl privește cu atenție.

– Toate astea, pentru o femeie pe care a întâlnit-o de două ori, murmură el.

– Lasă-l în pace, Clément, zice Émile dându-i niște usturoi. Știi ce înseamnă asta...

Se uită unul la altul.

– Că a terminat-o cu Sandrine!

Clément se gândește la asta, apoi își scoate brusc șorțul.

– De fapt, o să mă duc până la *poissonnerie*¹, să cumpăr niște stridii. Émile taie legumele cu o vigoare înnoită.

– Bună idee. Iar eu o să fac o *tarte tatin* cu calvados.

Clopoțelul de deasupra clincăne vesel când Nell deschide ușa buticului.

– *Bonjour!* rostește ea. Am nevoie de rochia aceea. Rochia cu ananași.

Vânzătoarea își amintește imediat.

– *Mademoiselle*, spune ea încet, prețul este același. Va fi – cum ați zis? – treizeci de lire per purtat.

Nell închide ușa în urma ei.

– Ei bine, m-am gândit la ce mi-ați spus. Câteodată, trebuie să faci ce-ți place, nu-i așa?

Vânzătoarea iese din spatele tejghelei aproape înainte ca Nell să apuce să facă un pas.

– Atunci, *mam'selle*, aveți nevoie și de lenjerie care să se asorteze cu ea...

¹ Pescărie (în limba franceză în original)

★

O oră și ceva mai târziu, Nell coboară scara de lemn de la Hôtel Bonne Ville, încântată de modul cum rochia verde cu ananași se umflă ușurel la fiecare pas. Se oprește la baza scării pentru a se asigura că are tot ce-i trebuie în poșetă, apoi își înalță privirea și o vede pe Marianne uitându-se la ea. Receptionera își ridică bărbia și dă aprobator din cap.

– Arătați foarte bine, *mademoiselle*.

Nell se apropie de ea și se apleacă peste teighea cu un aer conspirativ.

– Am și lenjerie asortată. Cred că efectiv voi trăi cu pâine și brânză în următoarele două luni.

Marianne îndreaptă hârtiile de pe birou și zâmbește.

– Atunci, ați devenit pariziancă onorifică. Felicitări!

Nell iese exact când Fabien apare cu mopedul. Se oprește și o privește câteva clipe, iar ea îl lasă, fiind conștientă de impresia pe care o creează. Fabien îi întinde haina pe care a recuperat-o, iar ea o ia. Apoi Nell își coboară privirea și îi vede pantofii – din piele întoarsă bleumarin și cu un aspect cumva nedefinit franțuzesc.

– Îmi plac tare mult pantofii tăi!

– Tocmai i-am cumpărat.

– Azi?

– Nu puteam purta pantofii pe care îi încalț la lucru.

Ea se strâmbă.

– Fiindcă i-am pătat cu vin?

Fabien se uită la ea ca și cum Nell nu a înțeles nimic din tot ce a spus el.

– Nu. Pentru că iau cina cu o englezoaică la Paris. O privește până când ea îi zâmbește la rându-i, apoi se dă jos de pe moped, îl blochează și îi oferă brațul lui Nell. În seara asta, mergem pe jos. Nu e departe. Bine?

Parisul zumzăie încetișor în seara de toamnă. Nell are haina pe braț, cu toate că este cu un grad mai răcoare decât ar fi de dorit, dar îi place foarte mult rochia cu ananași și bănuiește că asta ar face o pariziancă. Merg încet, de parcă ar avea tot timpul din lume, oprindu-se ca să se uite la vitrine sau ca să admire superbe sculpturi

de pe unele clădiri. Nell se gândește în trecut că și-ar dori să poată păstra într-o sticlură ce simte în această seară.

– Știi, zice Nell, m-am gândit la noaptea trecută.

– Și eu, spune Fabien.

Nell se uită la el. Fabien bagă mâna în buzunar și scoate un lăcățel.

– L-ai lăsat pe vas.

Nell se uită la el, apoi ridică din umeri.

– Of, aruncă-l! Nu mai înseamnă nimic acum, nu-i așa?

Se oprește ca să mângâie un cățel care trece pe stradă și nu îl vede pe Fabien când bagă la loc lăcățul în buzunar.

– La ce anume te-ai gândit? întreabă el.

– La tatăl tău și la barca lui. Se ridică în picioare. Mă gândeam că n-ar trebui să încerce să concureze cu ambarcațiunile turistice mari. Ar trebui să facă ceva diferit. Să faceți împreună. De pildă, tururi ale Parisului pentru îndrăgostiți. Ați putea să vă faceți reclamă online, să le arătați oamenilor locurile pe care mi le-ai arătat mie, să prezentați istoria orașului. Eventual, să le oferiți un coș cu mâncare minunată și șampanie. Ar fi fantastic. Chiar și plimbarea pe care am făcut-o noi doi noaptea trecută... totul a fost foarte...

Vocea i se stinge.

– Ți s-a părut că a fost romantic?

Brusc, ea are impresia că s-a purtat ca o proastă.

– Oh, n-am vrut să...

Merg mai departe fără a se uita unul la altul, amândoi simțindu-se din nou ciudați de stânjeniți.

– Este o idee bună, Nell, zice Fabien probabil pentru a pune capăt tăcerii. O să-i spun tatălui meu. Poate că am putea aranja ceva cu restaurantul.

– Și vă trebuie un website foarte bun. Pentru ca oamenii să poată face rezervări din străinătate. Parisul e un oraș al romantismului, nu-i așa? Și ați putea face ca totul să sune foarte frumos.

Constată că este neobișnuit de volubilă, că vocea i se ridică și gesticulează în timp ce merge.

– Un tur al buticurilor, rostește el gândindu-se la ideea ei. Îmi place. Nell, tu... faci ca totul să pară posibil. Oh! Am ajuns. În regulă, acum trebuie să închizi ochii. Ia-mă de braț...

Fabien se oprește la un colț al unei piațete pietruite. Nell închide ochii, apoi îi deschide brusc, când geanta ei începe să bâzâie. Încearcă s-o ignore, dar Fabien îi face semn să vadă despre ce-i vorba. Nu vrea ca acest moment să fie întrerupt. Ea îi zâmbește spăsită și scoate telefonul. Și îl privește șocată.

– Este totul în regulă? întreabă Fabien după o clipă.

– Da, răspunde ea, apoi își ridică o mână către față. De fapt... începe ea. Nu. Cred că trebuie să plec. Îmi pare tare rău!

– Să pleci? spune Fabien. Nu poți pleca, Nell! Seara abia a început! Ea pare stupefiată.

– Îmi... îmi pare nespus de rău! Ceva s-a... Își strânge la piept haina și geanta. Îmi pare rău! Ceva... cineva a venit să mă vadă. Trebuie să...

El se uită la ea și își dă seama despre ce e vorba.

– Ai un iubit.

– Într-un fel. Da.

Își mușcă buza. El este șocat de dezamăgirea pe care o simte.

– A venit la hotel.

– Vrei să te conduc?

– O, nu! E aproape, cred că mă pot întoarce singură.

Rămân pe loc câteva clipe, paralizați. Apoi el ridică brațul și îi arată.

– Bine. Mergi până la biserica aia, apoi faci la stânga și ajungi pe drumul spre hotel.

Ea nu se poate uita în ochii lui. În cele din urmă, își ridică privirea.

– Îmi pare foarte rău! zice ea. M-am simțit extraordinar. Îți mulțumesc!

El ridică din umeri.

– *De rien.*

– Pentru nimic, traduce ea.

Dar a fost ceva. El își dă seama că nu-i poate cere numărul de telefon. Nu acum. Ea îl mai privește o dată. Apoi, aproape ezitând, se întoarce și pleacă pe jumătate mergând, pe jumătate fugind către biserică, geanta fluturând în urma ei.

Fabien se răsucesce și trece de colțul clădirii. În mica piațetă, Émile așteaptă în uniformă completă de chelner, lângă măsuța pregătită

pentru două persoane. O sticlă de șampanie este pusă la gheață. Deasupra, luminițele de basm licăresc în copac.

– Ta-daa! rostește Émile. Începusem să cred că nu mai veniți! Repede! Rața e pe cale să se usuce. Se uită în spatele lui Fabien. Ce-i? Unde e?

– A trebuit să plece.

– Dar... unde? I-ai spus că am făcut toate asta...?

Fabien se așază anevoie pe unul dintre scaune. După câteva clipe, se apleacă și stinge lumânarea de pe masă. Émile își privește prietenul, apoi își pune șervetul pe umăr și trage celălalt scaun.

– În regulă! O să mergem într-un club.

– N-am chef.

– Atunci, tu poți să bei, și eu o să dansez. Iar după aceea, poți să te duci acasă și să scrii ceva incendiar și plin de furie despre cât de capricioase sunt englezoaicele.

Fabien se uită la el. Oftează înfrânt. Émile ridică un deget.

– Dar mai întâi, lasă-mă să pun mâncarea în frigider. Putem s-o mâncăm mai târziu. Haide, nu te uita așa la mine! Rața costă șase euro și cincizeci de cenți kilogramul. Se ridică de pe scaun ca s-o ducă înăuntru. În plus, urăsc să spun asta, însă marinata făcută de tatăl tău e foarte bună.

El așteaptă la recepție. Șade cu picioarele depărtate, cu brațele întinse pe spătarul canapelei și nu se ridică atunci când o vede.

– Scumpo!

Ea este înghețată. Aruncă o privire spre Marianne, care se uită foarte atentă peste niște hârtii.

– Surpriză!

– Ce cauți aici?

– M-am gândit că am putea transforma weekendul tău la Paris într-o noapte la Paris. Tot se pune la socoteală, nu?

Ea stă în mijlocul zonei de la recepție.

– Dar ai spus că nu vii.

– Doar mă cunoști. Sunt plin de surprize. Și nu te puteam lăsa singură aici, cu toate aceste maimuțe defetiste mâncătoare de brânză¹.

Ea are impresia că se uită la un străin. Părul îi este prea lung, iar tricoul și jeanșii decolorați, care înainte i se păruseră că erau atât de cool, arată de prost gust și ponosiți în holul elegant al hotelului. „Încetează!” își spune ea. În fond, venise acolo. Făcuse ce dorise ea. Trebuia să țină cont de asta.

– Arăți grozav. Drăguță rochie! Primesc un sărut de bun venit?

Ea se apropie și îl sărută. El are gust de tutun.

– Scuze! Sunt... sunt puțin șocată.

¹ În 2003, când francezii au refuzat să sprijine invadarea Irakului, republicanii americani i-au numit „maimuțe defetiste mâncătoare de brânză”.

– Îmi place să te țin în priză. Așadar, ducem bagajul meu în cameră și mergem să bem ceva? Sau petrecem seara în cameră și luăm ceva de la room-service?

Rânjește și ridică o sprânceană. Nell se uită cu coada ochiului la recepționeră. Aceasta îl privește ca pe un gunoi adus de un oaspete în holul ei. „Nu s-a bărbierit“, gândește ea. „Nici măcar nu s-a bărbierit.“

– Nu au room-service aici. Servesc doar micul dejun.

– Poftim?

– Nu au room-service la acest hotel.

– Toate hotelurile au room-service. Ce fel de hotel e ăsta?

Nell nu îndrăznește să se uite la chipul Mariannei.

– Ei bine, ăsta nu are. Pentru că... pentru că de ce ai mânca în cameră când ești la Paris?

El dă din umeri și se ridică de pe canapea.

– Bine. Asta este.

Ea îi remarcă picioarele abia atunci.

– Ce-i? întreabă el văzându-i privirea.

– Nu ți-ai pus pantofi. În timp ce el se încruntă, ea continuă: Ai venit într-un weekend romantic la Paris în șlapi.

Vocea lui este iritată acum.

– Ce, o să-mi spui că, dacă intru în vreun restaurant franțuzesc cu pretenții, nu mă vor servi fiindcă port șlapi?

Nell încearcă să nu se mai uite la picioarele lui.

– Care-i treaba, Nell? Dumnezeu! Asta nu-i primirea la care mă așteptam.

Ea încearcă să se adune. Trage aer în piept și afișează un mic zâmbet.

– În regulă, rostește ea străduindu-se să adopte un ton conciliant. Ai dreptate. Îmi pare bine că ai venit. Hai să mergem în cameră!

Pornesc împreună spre scară. Apoi Nell se oprește gânditoare. Iritat de-a binelea, Pete se răsucesce spre ea.

– Totuși, aș vrea să știu un lucru, zice ea. Vreau... vreau să știu cum... cum de ai venit la urma urmei. Ai spus că nu poți să ajungi. Asta mi-ai scris. Foarte clar.

– Ei bine... n-am vrut să te las singură aici. Știu câte griji îți faci. Mai ales când planurile ți se schimbă.

- Dar n-ai avut nici o problemă să mă lași singură vineri seară.
Și seara trecută.

El pare stânjenit.

- Da. Ei bine...

Urmează un moment lung de tăcere.

- Ei bine... ce?

El își scarpină capul și îi adresează zâmbetul lui fermecător.

- Uite ce-i, chiar trebuie să vorbim despre asta acum? Tocmai m-am dat jos din avion. Hai să mergem în cameră, să dormim, iar apoi să mergem în locurile interesante din Paris. Da? Haide, scumpo! Biletul ăsta m-a costat o mică avere. Hai să ne simțim bine!

Nell îl privește în timp ce întinde mâna spre ea. Aproape fără tragere de inimă, îi dă cheia camerei, iar el se răsuțește și, cu geanta pe umăr, începe să urce scara din lemn.

- *Mademoiselle!*

Nell se întoarce năucită. Uitase că recepționera se afla acolo.

- Aveți un mesaj.

- De la Fabien?

Nu reușește să-și ascundă nerăbdarea din voce.

- Nu. De la o femeie. L-ați primit cât ați fost plecată.

Îi dă o hârtie cu antetul hotelului.

„Pete e în drum spre tine. L-am beștelit zdravăn. Scuze, n-am știut! Sperăm că restul weekendului va fi OK. Trish xxx“

Nell se holbează la bilet, se uită spre scară, apoi se întoarce spre recepționeră. Se gândește puțin, în vreme ce aude pașii lui Pete răsunând pe scară, apoi, brusc, bagă hârtia în buzunar.

- Marianne, îmi puteți spune care este cel mai bun loc de unde să iau un taxi? Întreabă ea.

- Cu plăcere, răspunde recepționera.

Are patruzeci de euro în buzunar. Îi dă douăzeci șoferului, apoi iese repede din mașină, fără a lua restul.

Interiorul barului este o masă întunecată de trupuri, sticle și lumini slabe. Ea își croiește drum prin mulțime, cercetând chipurile în căutarea unuia cunoscut, cu nările pline de miros de sudoare și parfum.

La masa unde au stat sunt oameni pe care nu-i cunoaște. El nu se vede nicăieri.

Urcă la etaj, unde este mai multă liniște, iar lumea stă de vorbă pe canapele, dar el nu e nici acolo. Coboară cu greu printre oameni și se duce la bar.

– Scuzați-mă!

Trebuie să aștepte până când are parte de atenția barmanului.

– Bună! L-ai văzut cumva pe prietenul cu care am fost aici?

Barmanul mijeste ochii, apoi își amintește și încuviințează din cap.

– Fabien?

– Da, da!

Firește că toți îl cunoșteau.

– A plecat.

Ea simte cum i se strânge stomacul. L-a ratat. Asta este. Barmanul se îndepărtează pentru a-i turna cuiva o băutură.

– *Merde!* rostește ea încet.

Simte cum dezamăgirea o copleșește. Barmanul apare în fața ei, cu o băutură în mână.

– Ai putea încerca la Wildcat. De obicei, acolo ajung el și Émile.

– Wildcat? Unde-i asta?

– Pe *rue des Gentilshommes* des...

Vocea îi este acoperită de un hohot de râs, apoi el se îndepărtează și se apleacă pentru a auzi comanda cuiva.

Nell iese grăbită în stradă. Oprește un taxi.

– Este o urgență! spune ea.

Șoferul, un asiatic, privește în oglindă și așteaptă.

– La Wildcat, rostește ea. Pe *rue des Gentilshommes* ceva... Vă rog, spuneți-mi că știți unde este.

El se răsucesce spre ea.

– *Quoi?*

– Wildcat. Bar. Club. Wild. Cat.

Vocea ei se ridică. El clatină din cap. Nell își acoperă fața cu mâinile și se gândește. Apoi coboară geamul și strigă la doi tineri aflați în fața barului:

– Scuzați-mă! Știți unde e Wildcat? Barul Wildcat.

Unul din ei încuviințează din cap și își ridică bărbia.

– Ne duci și pe noi acolo?

Ea le studiază chipurile – de oameni beți, vesele, sincere – și se hotărăște.

– Desigur, dacă știți unde este. Unde e?

– O să-ți arătăm.

Tinerii intră în mașină, îi oferă zâmbetele lor de oameni amețiți de băutură și îi strâng mâna. Ea respinge propunerea celui mai scund dintre ei de a se așeza în poala lui și, în schimb, acceptă o bomboană de mentă de la celălalt. Este înghesuită între ei și le inhalează mirosul de alcool și fum de țigară.

– E un club bun. Îl știi?

Bărbatul care a vorbit primul se apleacă și îi strânge vesel mâna.

– Da, răspunde ea.

Și în vreme ce el îi spune șoferului unde să meargă, ea se sprijină de spătarul banchetei din mașina plină cu străini și așteaptă să vadă unde va ajunge.

– Încă un pahar. O, haide! Tocmai începe să fie bine.

Émile pune o mână pe umărul lui Fabien.

– Chiar nu am chef.

– Așadar, are un iubit. Se întâmplă! Haide, nu lăsa asta să te doboare! O cunoști doar de două zile.

– De fapt, abia dacă o cunoști, adaugă René.

Fabien nu spune nimic, doar soarbe din bere.

– Iei chestia asta prea în serios, știi? Dar uite... asta înseamnă că ai uitat-o pe Sandrine. Ceea ce este un lucru bun. Iar tu ești un bărbat frumos...

– Foarte frumos, adaugă René.

Fabien ridică o sprânceană.

– Ce? protestează Émile. Nu pot aprecia înfățișarea unui bărbat? Fabien! Prietene! Dacă aș fi femeie, aș fi călare pe tine! Aș înota în apele liniștite ale lui Fabien. M-aș urca în copacul Fabien. Ce-i?

– E prea mult, rostește René.

– Bine. Așadar, spre norocul sexului feminin, am alte înclinații. Dar haide! Hai să-ți găsim o altă femeie! Cel puțin, acum avem nu doar un singur nume de evitat.

– Îți mulțumesc, Émile, dar termin berea asta și o să plec. După cum știi, mâine lucrez.

Émile dă din umeri, își ridică sticla și se răsucește spre fata cu care vorbea.

E normal să se întâmple asta. Fabien privește cum Émile râde cu roșcata. Émile o place de-o veșnicie, dar nu e sigur cât de mult îl place ea pe el. Totuși, Émile nu este nefericit. Pur și simplu, se repede la următorul lucru, ca un cățeluș. „Hei! Hai să ne distrăm!”

„Nu te lua de el“, se dojenește Fabien. „E mai bine așa decât să fie un fraier ca tine.“

I se face groază gândindu-se la ce va urma. La serile lungi petrecute în garsoniera lui. La cartea despre care nu mai este sigur că merită strădania. La dezamăgirea pe care o simte fiindcă Nell a dispărut. La modul în care își va reproșa că a crezut că va fi ceva între ei. Nu o poate învinovăți – nu a întrebat-o dacă nu are un prieten. Era normal ca o fată ca ea să aibă un iubit.

Se simte și mai trist și știe că e vremea să se ducă acasă. Nu vrea să strice cheful nimănui. Pune mâna pe umărul lui Émile, dă din cap spre ceilalți în semn de rămas-bun și își pune căciula. Afară, se urcă pe moped și se întreabă dacă ar trebui să conducă după ce a băut atât. Pornește motorul și o ia din loc.

Oprește la capătul străzii ca să-și aranjeze geaca și aude un clinchet pe asfalt. Își coboară privirea și observă că lăcățelul lui Nell i-a căzut din buzunar. Îl ridică, se uită la el și șterge praful de pe suprafața de alamă. Lângă gardulețul de pe trotuar e un coș de gunoi și se gândește să arunce micul lacăt în el. În clipa aceea, aude fluieratul.

Apoi încă un fluierat.

Întoarce capul. Émile se află pe trotuar, în fața unui grup de oameni. Arată spre cineva și îi face semn lui Fabien să vină înapoi.

Fabien recunoaște înclinarea capului ei, felul cum stă, cu un călcâi ridicat, strălucirea unei rochii verzi lângă Émile. Rămâne încremenit preț de câteva clipe. Apoi un zâmbet îi apare pe chip, întoarce mopedul și pornește spre ea.

– Așadar, rostește Émile în timp ce ei doi se uită unul la altul. Asta înseamnă că nu voi mai mânca rața aia?

Merg braț la braț pe străzile pustii, pe lângă galerii de artă și clădiri vechi uriașe. Este patru fără un sfert dimineața. O dor picioarele de la cât a dansat, urechile încă îi țiuie și se gândește că niciodată în viața ei nu s-a simțit mai puțin obosită.

Când au plecat de la Wildcat, se clătinau puțin, amețiți de noapte, de bere, tequila și viață, dar, în ultima jumătate de oră, se treziseră cumva.

– Nell, habar n-am încotro mergem.

Ei nu-i pasă. Ar putea merge așa o veșnicie.

– Ei bine, nu mă pot întoarce la hotel. Pete s-ar putea să mai fie acolo.

El o înghiontește.

– Ai împărțit camera cu americanca. Poate cu el nu va fi atât de rău.

– Aș prefera s-o împart cu americanca. Deși sforăie.

Îi spusese toată povestea. Inițial, Fabien păruse că ar vrea să-l bată pe Pete. Rușinată, Nell și-a dat seama că i-ar fi plăcut asta.

– Acum, îmi pare puțin rău pentru Pete, zice Fabien. A făcut un efort să vină la Paris, iar tu ai fugit cu un maimuțoi defetist mâncător de brânză.

Nell zâmbește.

– Mie nu-mi pare rău. Nu-i așa că e urât din partea mea?

– E clar că ești o femeie foarte crudă.

Ea se lipește mai tare de el.

– Oh, ce oribil!

El o cuprinde cu un braț.

– Știi, Nell, sunt sigur că probabil vei refuza, dar vreau să-ți spun din nou că... poți veni la mine. Dacă vrei.

Brusc, ea aude vocea mamei sale. „Cum să te duci acasă la un străin? În Paris?”

– Ar fi grozav. Dar nu o să mă culc cu tine. Adică ești minunat, însă...

Cuvintele ei plutesc în aerul nopții.

– Însă nu mă cunoști. Și amândoi suntem într-un punct nepotrivit pe diagrama despărțirii tale.

Mâna ei strânge bucățica de hârtie din buzunar pe care este scris codul.

– Așadar, e în regulă să merg la tine?

– Nell, este weekendul tău la Paris.

Îi spune că garsoniera lui e la zece minute de mers pe jos. Ea habar n-are ce urmează să se întâmple.

Este absolut senzațional.

Fabien locuiește la mansarda unui bloc îngust, care are o curte. Scările au pe margini piatră crem și miros a lemn vechi și a ceară de parchet. Urcă în tăcere. El a avertizat-o că în celelalte apartamente locuiesc femei în vârstă. Dacă face zgomot după ora zece seara, dimineața devreme bat la ușa lui ca să se plângă. Îi spune că totuși nu-l deranjează. Garsoniera lui este ieftină pentru că proprietarul e prea leneș ca s-o modernizeze. Îi zice că Sandrine o detesta.

Când ajung în capul scărilor, ea își adună curajul.

– Fabien, zice ea zâmbind. Nu ai cărți despre ucigași în serie, nu?

El deschide ușa și o poștește înăuntru. Ea se oprește în prag și se uită.

Garsoniera lui Fabien este o cameră mare, cu o fereastră largă, care dă spre acoperișuri. Biroul este plin cu teancuri de hârtie, iar deasupra atârână o oglindă antică. Podeaua e din lemn. Este posibil să fi fost colorat cândva, dar acum e spălăcit. Într-unul dintre capetele încăperii se află un pat mare, o canapea mică este lângă un perete, iar al treilea perete e acoperit cu poze din reviste.

– Oh! zice el când vede că le privește. Le-am pus când eram student. Sunt prea leneș ca să le dau jos.

Totul – biroul, scaunele, pozele – este ciudat și interesant. Ea se plimbă prin cameră, se uită la cioara împăiată de pe un raft, la lustra simplă care atârnă de tavan, la colecția de pietricele de lângă ușa băii. Televizorul este o cutie micuță, care pare a avea douăzeci de ani vechime. Pe polița șemineului se află șase pahare și un teanc de farfurii desperecheate.

El își trece mâna prin păr.

– Încă este dezordine. Nu mă așteptam...

– E frumos! E... e magic.

– Magic?

– Îmi... îmi place. Felul cum ai combinat lucrurile. Totul pare ca o poveste.

El clipește, ca și cum își vede casa cu alți ochi.

– Scuză-mă o clipă, spune el. Trebuie să...

Face un semn spre baie.

Probabil că este un lucru bun. Ea se simte neînfricată, ca o persoană pe care nu o cunoaște. Își dă jos haina, își îndreaptă rochia și străbate încet încăperea până ajunge în fața ferestrei. Întunecate, luminate de lumina lunii, acoperișurile Parisului sunt ca o promisiune.

Își coboară privirea spre un teanc de hârtii scrise la mașină și pline de notițe. Unele sunt murdare, cu urme de pași. La una și începe s-o parcurgă, căutând cuvinte cunoscute.

Când el iese din baie în cele din urmă, ea are în mână a patra foaie și o caută pe a cincea în teanc.

– Tradu-mi, te rog, îi cere ea.

– Nu. Nu e bun. Nu vreau să-ți citesc asta...

– Doar paginile astea. Te rog! Ca să pot spune: „Când am fost la Paris, un scriitor adevărat mi-a citit din manuscrisul lui“. Face parte din aventura mea pariziană.

Se uită la ea fără s-o poată refuza. Ea afișează cea mai înduioșătoare expresie rugătoare de care e capabilă.

– Nu l-am arătat nimănui.

Nell îi face semn să se așeze pe canapea, alături de ea.

– Poate că a venit vremea.

Fabien se duce la fereastră și o deschide.

– Atunci, vino! Aventura ta pariziană are nevoie de un acoperiș parizian.

– Vrei să stai pe un acoperiș? Nell privește afară, dar el iese deja. Bine.

Nell și Fabien stau pe bordură. Între ei se află o sticlă de vin băută pe jumătate. El îi citește, vocea poticnindu-i-se în timp ce îi traduce în engleză. Capul ei se odihnește pe umărul lui.

– „Fiindcă ea știa deja că acela va fi motivul pentru care relația lor avea să se sfârșească. Și în adâncul sufletului ei, știuse asta de la bun început, la fel cum cineva ignoră cu încăpățănare o buruiană care crește până când aceasta împiedică lumina să pătrundă.“

– Nu poți să te oprești, protestează Nell când el o face.

– Celelalte pagini s-au pierdut. În fine... după cum am zis, nu e nimic bun.

– Dar nu poți să te oprești. Trebuie să-ți amintești ce ai scris, toate modificările pe care le-ai făcut și să trimiți manuscrisul la o editură. Este o carte foarte bună. Trebuie să fii scriitor, de fapt, ești scriitor. Doar că încă nu ai publicat nimic.

El clatină din cap.

– Chiar ești! Este... este minunat. Cred că e... Felul cum scrii despre femeie... ce simte... felul cum vede lucrurile. M-am regăsit în ea. Ea este...

Fabien o privește surprins. Aproape fără să-și dea seama ce face, ea se apleacă, îi ia chipul în palme și îl sărută. Se află la Paris, în casa unui bărbat pe care nu-l cunoaște, dar niciodată în viața ei nu a făcut ceva care să i se pară mai puțin riscant. Brațele lui o cuprind, iar ea simte cum este trasă spre el.

– Nell, ești... *magnifique*.

– Iar tot ce spui sună mai bine pentru că este în franceză. Cred că va trebui să vorbesc cu un accent franțuzesc simulat pentru tot restul vieții.

El umple paharele cu vin, apoi se uită unul la altul și zâmbesc. Vorbesc despre slujbele lor și despre părinți, cu genunchii atingându-li-se și sprijinindu-se unul de celălalt. El îi spune că seara

aceea a însemnat eliberarea lui de Sandrine. Ea vorbește despre Pete și chicotește când și-l imaginează ajungând la ușa camerei, răsucindu-se și nevăzând-o lângă el. Amândoi și-o imaginează pe americancă întorcându-se acolo și dând peste Pete, ceea ce îi face să râdă.

– Știi... după ce Sandrine a plecat, am crezut că sunt condamnat la nefericire. Aseară, în timp ce dansam cu tine, mi-am dat seama că doar eram confuz. Confundasem ceea ce simțisem cu nefericirea.

Nell își împletește degetele cu ale lui.

– Ei bine, când Pete nu a apărut în acest weekend, mi-am dorit să mor. M-am gândit că toată lumea va râde de mine până la Crăciunul următor. Nell, fata căreia iubitul i-a dat țeapă lăsând-o singură în Orașul Luminilor.

– Și acum, ce simți? întrebă Fabien cu voce joasă.

– Simt... rostește Nell trecându-și un deget peste palma lui. Simt că mă îndrăgostesc de un întreg oraș.

Ceva mai târziu, el o ajută să intre pe fereastră. Ea se duce la toaletă și se privește în oglindă. Este cenușie la față de oboseală. Părul îi stă în toate direcțiile, iar machiajul de la ochi i s-a șters. Și totuși, strălucește, pare plină de neastâmpăr și bucurie.

Când se întoarce în cameră, el îi citește carnețelul. Geanta ei este pe podea. Ea se oprește locului.

– Ce faci?

– Ce-i asta? întrebă el arătându-i lista „Motive pentru a rămâne la hotel în seara asta“. Sunt un ucigaș în serie? S-ar putea să doresc să fac sex cu tine?

Râde, dar și el este puțin șocat.

– O, Doamne! N-am vrut să vezi asta.

Simte cum i se înroșesc inclusiv urechile.

– Ți-a căzut din geantă și am vrut să-l pun la loc. „Va trebui să mă prefac că sunt impulsivă.“

O privește mirat. Ea se simte foarte rușinată.

– În regulă, nu sunt persoana care credeai că sunt. Sau, mai bine zis, nu eram. Nu sunt impulsivă. În seara asta, aproape că n-am venit pentru că până și gândul de a avea de-a face cu un taximetrist mă speria. Te-am lăsat să crezi că sunt altfel. Îmi... îmi pare rău.

El studiază lista, apoi o privește din nou. Aproape că râde.

– Cine zice că ești altfel?

Ea așteaptă.

– Altcineva a dansat pe bar? Altcineva m-a căutat prin Paris cu un taxi plin cu bărbați necunoscuți? Altcineva și-a abandonat iubitul într-o cameră de hotel, fără a-i spune măcar că pleacă?

– *Fostul* iubit, precizează Nell.

Fabien întinde o mână, iar ea o ia. Îl lasă s-o tragă spre el. Stă în poala lui și îi studiază chipul încântător și plin de bunătate.

– Cred că ești exact această femeie, Nell-din-Anglia. Ești cine decizi să fii.

Afară începe să se lumineze. Ei se sărută din nou, parcă o veșnicie, nu e sigură cât. Își dă seama că, la urma urmelor, încă este destul de amețită. Cu buzele foarte apropiate de ale lui, își trece vârful degetelor peste fața lui.

– Aceasta a fost cea mai grozavă noapte din viața mea, spune ea încetișor. Mă simt... mă simt de parcă abia m-am trezit.

– Și eu, la fel.

Se sărută din nou.

– Dar cred că ar trebui să ne oprim, zice el. Încerc să fiu un gentleman și să nu uit ce ai zis. Și nu vreau să crezi că sunt un ucigaș în serie sau un maniac sexual. Sau...

Nell își împletește degetele cu ale lui.

– Prea târziu! rostește ea și îl trage de pe canapea.

Încă înainte să deschidă ochii complet, Fabien știe că ceva s-a schimbat. Ceva e altfel, nu-l mai apasă nici o greutate din momentul în care se trezește. Clipește, își simte gura uscată și se ridică într-un cot. Nimic nu este diferit în cameră, dar categoric e mahmur. Încearcă să-și alunge ceața din cap, apoi aude zgomotul dușului.

Iar noaptea precedentă îi apare în minte.

Își lasă capul pe pernă preț de un minut, îngăduind evenimentelor să se aranjeze în capul lui. Își amintește de o fată care dansează pe bar, o plimbare lungă prin Paris, zorii petrecuți în brațele ei. Își amintește râsul, un carnețel cu liste, zâmbetul ei dulce, piciorul ei peste al lui.

Se ridică din pat, își pune jeanșii și puloverul aflat cel mai la îndemână. Ia cafetiera și o umple, apoi dă fuga la brutărie să cumpere o pungă cu croasanți. Când se întoarce, deschide ușa de la intrare exact când Nell iese din baie îmbrăcată cu rochia verde din seara precedentă și cu părul ud pe umeri. Rămân încrămeniți un moment.

– Bună dimineața, spune el.

– *Bonjour*, răspunde ea.

Ea pare să-l studieze ca să vadă cum reacționează. Când el zâmbeste, zâmbetul ei este la fel de larg.

– Trebuie să mă întorc la hotel, iar apoi să iau trenul. Este... destul de târziu.

El se uită la ceas.

– Este. Iar eu trebuie să mă duc la serviciu. Dar ai timp pentru o cafea. Am luat croasanți. Nu poți să pleci din Paris fără o cafea și croasanți.

– Eu am timp, dacă tu ai.

Sunt puțin stânjeniți, odată dispărută intimitatea nopții. Se așază din nou pe pat, deasupra păturii, amândoi îmbrăcați, suficient de aproape ca relația să pară amicală, dar nu suficient pentru a sugera altceva. Ea soarbe din cafea și închide ochii.

– O, ce bună este! exclamă ea.

– Cred că totul are gust bun dimineața, spune el, apoi se uită unul la altul.

El mănâncă repede, mai flămând decât se simțise de secole, până când observă că a mâncat mai mult decât partea lui, așa că încetinește și îi oferă un croasant, dar ea îl refuză. Afară, clopotele bisericii încep să răsună, și un câțel latră strident.

– M-am gândit, zice el încă mestecând. Am o idee pentru o carte nouă. Este despre o fată care face liste pentru orice.

– Oh, eu n-aș scrie așa ceva, spune ea privindu-l pieziș. Cine ar crede?

– E o poveste bună. Ea este un personaj extraordinar. Dar e puțin prea precaută. Trebuie să cumpănească totul. Să evalueze...

– Plusurile și minusurile. Argumentele pro și contra.

– Argumentele pro și contra. Îmi plac cuvintele astea.

– Și ce se întâmplă cu ea?

– Nu știu încă. Ceva o face să renunțe brusc la obiceiurile ei.

– *Bouf!* exclamă ea.

El rânjește și își linge firimiturile de pe degete.

– Da. *Bouf!*

– Va trebui s-o faci foarte frumoasă.

– Nu-i nevoie s-o fac eu frumoasă. *Este* frumoasă.

– Și incredibil de sexy.

– E suficient s-o vezi dansând pe bar și îți dai seama de asta.

El întinde mâna și îi bagă în gură o bucățică de croasant, și, după câteva momente, se sărută. Apoi se sărută din nou. Și brusc, croasanții, serviciul și trenul sunt dați uitării.

Mai târziu, Fabien oprește în fața hotelului de lângă *rue de Rivoli*. Străzile sunt surprinzător de liniștite. Câțiva turiști se plimbă agale, ridicându-și privirile pentru a fotografia clădirile. El a întârziat la

serviciu, dar restaurantul are puțini clienți luni dimineață, doar obișnuiții care stau la o masă cu un câine și un ziar sau turiștii care își pierd timpul până la plecarea spre casă. Dar se va umple treptat, iar până la ora patru, va fi ticsit.

O simte pe Nell desprinzându-și brațele de pe talia lui. Se dă jos de pe șa și rămâne lângă moped. Își scoate casca și i-o dă, apoi își trece mâna prin păr, care a fost turtit de cască. Rochia verde este șifonată sub haină. Pare obosită și răvășită, iar el ar vrea s-o ia în brațe.

– Ești sigură că nu vrei să te duc la gară? Nu-ți va fi greu să ajungi singură acolo? Îți amintești ce ți-am spus despre stația de metrou?

– Deja ai întârziat la lucru. O s-o găsec.

Se uită unul la altul. Ea își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, poșeta legănându-se în fața ei. Fabien constată că nu mai știe ce vrea să zică. Își scoate casca și își trece mâna prin păr.

– Bine, zice ea.

El așteaptă.

– Ar fi cazul să mă duc să-mi iau valiza. Dacă mai e acolo.

Frământă în mâini cureaua de la poșetă.

– Vei fi în regulă? Cu acest Pete? Nu vrei să vin cu tine?

– Oh, pot să mă descurc cu *el*!

Strâmbă din nas ca și cum Pete n-ar avea nici o importanță. Fabien ar vrea să i-l sărute. Și nu se mai poate abține.

– Așadar, Nell-din-Anglia... o să mai vorbim vreodată?

– Nu știu, Fabien-din-Paris. De fapt, nu știm nimic unul despre celălalt. Și locuim în țări diferite.

– Asta-i adevărat.

– Plus că am avut o noapte perfectă la Paris. Ar fi păcat s-o stricăm.

– Și asta-i adevărat.

– Și ești un om ocupat. Ai o slujbă și ai o carte de scris. Și să știi că trebuie s-o scrii. Chiar foarte repede. Abia aștept să aflu ce se întâmplă cu această fată.

Ceva s-a întâmplat cu chipul ei, o schimbare subtilă. Pare relaxată, fericită, increzătoare. El se întreabă cum de a fost posibil ca să se întâmple asta în patruzeci și opt de ore. Își dorește să știe ce să-i spună. Bate cu piciorul în asfalt întrebându-se cum de un om care

se mândrește că se pricepe la cuvinte nu este în stare să găsească nici măcar unul. Ea se uită peste umăr, către hotel.

– Oh! Bagă mâna în geantă, scoate carnețelul și i-l dă. Poftim! Pentru cercetările tale. Nu cred că îmi mai trebuie.

El îl privește, apoi îl bagă cu grijă în geacă.

Ea se apleacă și îl sărută din nou, cu o mână pe obrazul lui.

– La revedere, Fabien! zice ea făcând un pas îndărăt.

– La revedere, Nell!

Se privesc pe trotuarul pustiu, apoi, în cele din urmă, când simt că nu mai pot zăbovi acolo, el își pune casca. Cu un urlet al motorului și o fluturare a mâinii, pornește spre *rue de Rivoli*.

Nell încă zâmbește când intră în hotel. Receptionera este tot în spatele biroului ei strălucitor. Nell se întreabă dacă femeia are o casă sau pur și simplu doarme acolo, în picioare, așa cum fac girafele. Își dă seama că ar trebui să se simtă rușinată că apare îmbrăcată în rochia din seara trecută, dar constată că nu poate face altceva decât să zâmbească.

– Bună dimineața, *mademoiselle!*

– Bună dimineața!

– Să înțeleg că ați avut o seară reușită?

– O, da! rostește ea. Mulțumesc! Parisul este... mult mai amuzant decât mi-am imaginat.

Femeia încuviințează din cap ca pentru sine și îi adresează lui Nell un mic zâmbet.

– Mă bucur foarte mult să aud asta.

Nell trage adânc aer în piept și aruncă o privire spre scări. Aceasta e partea de care îi este groază. În ciuda cuvintelor curajoase pe care i le spusese lui Fabien, nu e deloc încântată de perspectiva acuzațiilor sau a furiei lui Pete. În sinea ei, se întrebese dacă nu cumva el nu făcuse ceva oribil cu valiza ei. Nu părea genul de om care să facă așa ceva, dar nu se știe niciodată. Rămâne locului și încearcă să-și adune curajul ca să urce în camera 42.

– Vă pot ajuta cu ceva, *mademoiselle?*

Nell întoarce capul spre ea și zâmbește.

– Oh! Nu. Doar că... trebuie să urc și să vorbesc cu iubitul meu. S-ar putea... să fie puțin cam furios că nu l-am inclus în planurile mele pentru seara trecută.

– Atunci, îmi pare foarte rău să vă spun că nu este acolo.

– Nu?

– E o regulă a hotelului. După ce ați plecat, mi-am dat seama că nu putem lăsa pe cineva să stea într-o cameră dacă nu este a lui. Iar camera aceea e pe numele dumneavoastră. Așa că Louis a trebuit să-i ceară să plece.

– Louis?

Recepționera arată către portar, un bărbat cât două canapele puse spate în spate și ridicate la verticală. Acesta tocmai împinge un cărucior încărcat cu valize. Când își aude numele, salută din cap.

– Așadar, iubitul meu nu a stat în camera mea?

– Nu. L-am îndrumat către un hostel pentru tineri, de lângă Bastilia. Mă tem că nu a fost foarte încântat.

– Oh!

Nell își duce mâna la gură. Se străduiește să nu râdă.

– *Mademoiselle*, îmi cer scuze dacă asta vă cauzează vreo neplăcere. Însă el nu era trecut pe rezervarea inițială și nu a sosit cu dumneavoastră, așa că după ce ați plecat... A fost o chestiune de securitate. Nell observă că și buzele recepționerei zvâcnesc. Este o regulă a hotelului.

– O regulă a hotelului. Corect. Este foarte important să respectăm regulile hotelului, zice Nell. Foarte bine. Hm! Vă mulțumesc foarte mult!

– Uitați cheia! spune recepționera dându-i-o.

– Mulțumesc!

– Sper că v-a făcut plăcere să stați la noi.

– O, da!

Nell o privește și trebuie să facă un mare efort pentru a se abține să nu o îmbrățișeze pe femeie.

– Vă mulțumesc foarte mult! Nu voi uita... niciodată.

– Mă bucur să aud asta, *mademoiselle*, rostește recepționera și, în cele din urmă, se întoarce la hârtiile ei.

Nell urcă scările încet. Abia a pornit telefonul, iar mesajele au început să curgă unul câte unul, ultimele cu o mulțime de majuscule

și semne de exclamare. Pe cele mai multe, abia dacă le citește înainte de a le șterge. Nu are rost să-și strice buna dispoziție. Îl păstrează pe ultimul, care a sosit în dimineața aceea, la ora zece, de la Magda.

„Ești OK? Așteptăm cu disperare vești. Aseară, Pete i-a trimis lui Trish un mesaj foarte ciudat și nu ne putem da seama ce se petrece.“

Cu cheia în mână, Nell se oprește în fața camerei 42 și ascultă clopotele care bat în tot Parisul și vocile francezilor care vorbesc la recepție. Trage în piept mirosul soluției de lustruit, al cafelei și al hainelor ei ușor transpirate. Se oprește câteva clipe și își amintește, apoi un zâmbet apare pe chipul ei. Răspunde la mesaj:

„Am avut cel mai EXTRAORDINAR weekend din viața mea!“

Şase luni mai târziu

Lilian poartă noii ei colanți fucsia, a doua dintre perechile ei favorite. Merge pe alee ca un flamingo ușor durduluiu, cu un zâmbet larg pe față. Acum, are o întreagă colecție de îmbrăcăminte sport deoarece a început să frecventeze sala de gimnastică de lângă noua ei casă. În drum spre serviciu, Nell o ia și o duce acolo de trei ori pe săptămână – o dată pentru gimnastică aerobică acvatică, o dată pentru exerciții de întindere și relaxare și o dată pentru box.

Ea ajunge lângă mașina lui Nell și ridică mâna în care are o sticlă de plastic.

– Scuze, mi-am uitat băutura. Astăzi, facem kickboxing, știi?

– Bine! rostește Nell, care încă încearcă să se împace cu noua versiune a mamei sale.

– Cine ar fi zis că mă pricep atât de bine la lovitururi? spune Lilian trăgându-și centura peste piept. Luka zice că, dacă devin și mai bună, o să mă treacă la box thailandez. Chestia aia chiar e dureroasă. Întoarce capul spre fiica ei. Ai făcut rezervare pentru excursia la Paris?

– Nu. Hei, ți-am zis că am un interviu pentru promovarea aia? Nell intră pe strada principală. Să-mi ții pumnii.

Începe să înșire beneficiile noii slujbe, dar Lilian nu o ascultă.

– Nu înțeleg de ce nu vrei să te întorci acolo, zice mama ei clătind din cap. Ai doar o viață.

– Spune femeia care avea palpitații când mă duceam cu bicicleta până la poștă.

Lilian coboară parasolarul și își strânge buzele privind-și reflexia din oglindă.

– Iubito, este o diferență foarte mare între a dori ca o persoană să fie în siguranță și a dori să nu facă absolut nimic.

Nell semnalizează și virează la stânga.

– Ei bine, eu fac multe lucruri. Și cred că, uneori, este plăcut doar să-ți amintești ce a fost. Trei zile perfecte la Paris. Trei zile romantice perfecte. Să mă întorc acolo ar fi...

– Ei bine, ce faci acum sigur nu va duce la sex.

Nell apasă cu putere pedala de frână. Întoarce capul și se holbează la mama ei.

– Ce-i? se miră Lilian. Să știi că nu generația ta a inventat sexul. Ești tânără! Nimic nu se schimbă! Încă poți purta lenjerie minusculă! Iar domnul franțuz părea adorabil. În orice caz, mai bun decât lepădătura aia de Pete Welsh. Se gândește puțin. Să știi că și unii dintre ucigașii ăia în serie demenți ai lui Cheryl păreau mai buni decât Pete Welsh. Fii atentă că încurci traficul! Pornește mașina.

Când ajung la sală, Nell bagă mașina într-un loc de parcare de lângă ușă și așteaptă ca mama ei să-și ia geanta de sport de pe podea.

– Te sun diseară, spune Nell.

– Gândește-te la ce ți-am zis.

Lilian coboară din mașină. Se apleacă prin portiera deschisă, expresia de pe chipul ei devenind brusc blândă și serioasă.

– Nell... o să-ți spun ceva. După ce tatăl tău a murit, știu că am intrat în hibernare. Am fost... nu știu... blocată... iar apoi, înainte să-mi dau seama ce se petrece, blocajul a devenit un obicei. Cu luni în urmă, te-ai întors de la Paris foarte schimbată, strălucitoare și plină de viață, iar eu m-am gândit: „Dumnezeule! Are o șansă în privința asta“. Una singură! Așa că nu fi ca mine, iubito. Nu irosi zece ani din viață temându-te de ce s-ar putea întâmpla. Nimeni nu-și permite să piardă timpul... În vreme ce ochii lui Nell se umplu cu lacrimi pe neașteptate, Lilian adaugă: De asemenea, ovarele tale nu vor rămâne funcționale o veșnicie. Sunt ca piersicile acelea de la supermarket care ar trebui să fie coapte când ajungi acasă. Acum, sunt tari, iar în

clipa următoare, sunt zbârcite și numai bune de aruncat la gunoi. Poate că ar fi bine să te gândești și la asta...

– Gata, mami, plec! zice Nell.

– Gândește-te la ce ți-am zis, iubito! spune Lilian închizând portiera. Te iubesc!

Marțea, Nell se întâlnește cu fetele să ia prânzul în parc. Încă este cam răcoare, având în vedere că e abia aprilie, însă le place să stea la una dintre mesele în aer liber și să încurajeze venirea primăverii mâncându-și sendvișurile afară.

– Mai mergem diseară la Texas Grill? întreabă Magda.

Este mahmură și a dat deoparte sendvișul cu ou, iar acum se uită gânditoare la un tânăr musculos care plimbă niște câini.

– Nu știu, spune Nell. Mă gândeam că am putea face altceva.

– Dar e marți, zice Magda.

– Și ce dacă? Știți că la Bullring este un concert cu intrare liberă?

– Un concert?

– O orchestră din Austria. Cântă gratis. Am putea merge întâi acolo și după aceea la o bere. Ar fi drăguț să facem ceva diferit. Să ne lărgim orizontul puțin.

Magda și Sue schimbă o privire.

– Ăăă... bine, zice Magda ridicându-și gulerul.

– Dar marți, la Texas Grill, e oferta cu două porții de coaste la preț de una, spune Sue.

– Oooh! Și au și sosul ăla grozav de friptură, zice Trish.

– La naiba! zice Magda uitându-se în spate ca să vadă dacă s-a micșorat coada la chioșcul cu cafea. Hai să lăsăm concertul pentru altă dată!

În după-amiaza aceea, în timp ce se află la copiator și pregătește mapele pentru prezentarea de mai târziu, șeful ei trece pe lângă Nell. Se oprește și își înclină capul spre ea.

– Nell, încă nu pot să-ți spun nimic oficial, dar ar trebui să putem anunța ceva vineri. Își atinge nasul cu degetul. Fiecare organizație are nevoie de cineva echilibrat și toți suntem de acord că tu ai fi persoana

de care avem nevoie pentru a compensa... elementele imprevizibile din compania noastră.

– Mulțumesc, domnule! zice Nell.

– Este o mare responsabilitate, zice el îndreptându-și trupul. Bănuiesc că vei avea nevoie de ceva vreme pentru a cumpăni argumentele pro și contra.

Cuvintele lui sunt ca un fulger care o străbate. Nell îl privește fix. El întinde mâna și, după ce ea i-o strânge, se îndepărtează. Nell rămâne locului, cu capul vâjâindu-i brusc, abia ținând hârtiile în cealaltă mână.

Câteva minute mai târziu, este la biroul ei. Se uită în spate, oarecum pe furiș, și tastează: „Paris plimbări cu vaporețul“. Parcurge lista până găsește ce caută: „Plimbări cu vaporețul *La Rose de Paris*“. Se apleacă, deschide pagina și privește imaginile care apar în fața ei.

„Faceți ca excursia în Orașul Luminilor să fie un simbol al iubirii voastre. Bucurați-vă de o plimbare intimă, pentru două persoane, pe cel mai romantic fluviu din lume. Vă oferim un picnic cu cordon bleu și șampanie și tot ce trebuie să știți despre cele mai frumoase locuri din Paris – voi doar veniți împreună!“ spune textul scris simplu, cu negru pe un fundal alb. Imaginea aferentă îl înfățișează pe Fabien cu brațul pe umerii tatălui său care zâmbește. Nell surâde și îi privește melancolică preț de câteva clipe.

„Rezervați acum pentru septembrie! Rezervările sunt limitate deoarece există numeroase cereri.“

Tresare când secretara domnului Nilson își face apariția lângă ea.

– Nell, ești așteptată, rostește ea. Chestia asta pare drăguță. Plănuiești o vacanță?

Aflată în fața unei prezentări în PowerPoint, Nell își încheie discursul. În sală se află douăzeci și doi de absolvenți, majoritatea privind-o cu atenție și doar ocazional verificându-și telefoanele.

– Așadar, ca să rezumăm, spune ea, pentru a evita problemele și a profita de oportunități... Vă mulțumesc pentru timpul acordat. Și vă doresc un tur plăcut al fabricii!

Cu zâmbetul încremenit pe chip, ea pare pe cale să plece. Dar chipurile lor curioase, îmbujorarea din obraji, gândul că a rostit acest discurs o dată pe lună timp de patru ani o fac să se răzgândească. Ridică un deget.

– De fapt, aş vrea să reformulez. Desigur, bucurați-vă de turul fabricii, dacă asta doriți. Dar nu uitați că sunteți tineri. Ar trebui să vă gândiți foarte serios dacă asta este calea pe care vreți s-o urmați. Există multe alte alternative. Chiar foarte multe. Vreți cu adevărat să începeți să urcați pe scara corporatistă la... douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani? Să fiți aici la opt și jumătate fix, în fiecare dimineață, să trebuiască să vă lăsați haina pe spătarul scaunului când dați fuga să vă luați o cafea și să mâncați *aceleași sendvișuri afurisite* în fiecare zi? Pâine de secară cu șuncă! Cremă de brânză! Deși, de fapt, nici nu vă place crema de brânză? N-ar trebui să dansați pe baruri, să purtați pantofi nepotriviți în locuri unde n-ați mai fost și să mâncați ceva care vă sperie? Îi privește pe cei din sală. Câți dintre voi au dansat vreodată pe un bar?

Capetele absolvenților se răsucesc. Două mâini se ridică ezitând.

– Poftim! Nell îi aplaudă pe posesorii lor. Așadar, gândiți-vă dacă chiar vreți să vă petreceți cei mai frumoși ai vieții bifând căsuțe pe niște obiecte din material plastic. Asta vreți? Se uită la fețele lor stupefiate. Apoi întoarce capul, îl vede pe domnul Nilson, care are gura ușor căscată, și își vine în fire. Dacă da, atunci e grozav! Completați formularul de angajare la ieșire... și... ăăă... nu uitați să vă puneți căștile de protecție!

Nell iese repede din sală, roțițele minții învârtindu-i-se la turație maximă. Lângă separeul ei se află doi colegi. Când se apropie, cei doi pun capăt conversației.

– Nell, am auzit că ai obținut promovarea aia. Felicitări!

– Am obținut-o, zice Nell adunându-și lucrurile de pe birou. Dar nu o voi accepta.

– De ce? întrebă Rob. Numele funcției nu conține cuvintele „sănătate și siguranță“?

– Nu. Nell trebuie să analizeze cu mare atenție.

Cei doi bărbați râd de parcă ar fi cel mai amuzant lucru pe care l-au auzit vreodată. Nell așteaptă ca ei să se oprească.

– De fapt, am decis să fug la Paris și să fac sex fierbinte cu un chelner pe care l-am agățat. Așa cum am făcut data trecută când am fost acolo. Vă doresc o zi frumoasă, domnilor!

Le zâmbește dulce, își strânge la piept cutia cu lucruri și aproape că fuge spre ieșire, cu telefonul la ureche.

– Mamă? zice ea. Când primești mesajul, vino la agenția de turism care se află vizavi de biroul meu.

Clément și Fabien iau coșul de pe moped, îl duc pe vaporeș și îl pun cu grijă la proră. Este o zi senină și rece, iar lumina licărește pe apă de parcă s-ar scuza că a lipsit în lungile luni de iarnă.

– Ai luat trandafirii? îl întreabă Fabien pe tatăl lui.

– I-am luat, răspunde Clément verificând vestele de salvare. Dar nu știu dacă astăzi ar trebui să punem trandafiri.

– De ce? O, tartinele astea miros foarte bine! Ai făcut o treabă bună, *papa*.

– Émile a făcut. Și cred că astăzi vin lesbienele. S-ar putea ca trandafirii să fie prea tradiționali. Poate că vor ceva mai... modern.

– Trandafiri lesbieni?

Fabien se ferește când tatăl lui aruncă o vestă de salvare spre capul lui.

– Poți glumi cât vrei, Fabien, spune Clément. Detaliile contează.

– *Papa*, este o plimbare cu vaporeșul *La Rose de Paris*. Trebuie să existe trandafiri. Bine. Am plecat. Ne vedem la patru. Sper că totul va fi bine!

În timp ce fiul lui se urcă pe moped, Clément îl privește gânditor.

– Trandafiri lesbieni, murmură el. De unde să iau trandafiri lesbieni?

Nell și mama ei se îndreaptă spre locul unde *La Rose de Paris* este legat la mal. Nell își studiază telefonul, apoi ridică privirea și zâmbește.

– Iată-l! Nu-i așa că e superb?

– Oh! exclamă Lilian. Este minunat!

În timp ce coboară spre chei, Clément se apropie de ele cu mâna întinsă.

– *Mesdames?* Bună ziua! Numele meu este Clément Thibault. Dați-mi voie să vă urez bun venit la bordul ambarcațiunii noastre. Sper că vizita dumneavoastră la Paris a fost plăcută până acum. O ajută pe Lilian să urce la bord, apoi îi întinde mâna lui Nell, care privește spre chioșc. Astăzi, vă vom arăta cele mai frumoase priveliști ale Parisului. Soarele strălucește și vă veți îndrăgosti de orașul nostru, și nu veți mai dori să vă întoarceți acasă. Vă pot oferi un pahar cu șampanie?

Nell se înfioară gândindu-se că mama ei deja a băut cu Louis, portarul, până la patru dimineața, dar Lilian acceptă încântată.

– Vai, mulțumesc! Deja îmi place plimbarea asta!

Nell privește în jur. Chiar și după ce mama ei a acceptat paharul, rămâne în picioare, studiindu-i pe oamenii de pe chei, în căutarea unui chip familiar.

– Vă pot ajuta cu ceva, *mademoiselle?* întrebă Clément ducându-se lângă ea.

– Oh! Nu, zice Nell. Doar... Pe site-ul dumneavoastră scrie că... sunteți doi.

– Ah! Vă referiți la fiul meu. Astăzi, nu lucrează. Dar vă pot asigura că veți avea parte de o experiență unică în viață admirând cele mai frumoase locuri din Paris. Nu veți fi dezamăgită. Poftim...

Nell încearcă să zâmbească în timp ce ia paharul pe care i-l oferă. Apoi el se apleacă și, cu o curtoazie exagerată, îi oferă lui Lilian un trandafir. Ea îl ia, îl miroase și exclamă că este minunat.

– Vă plac trandafirii? întrebă Clément.

– Desigur! răspunde Lilian. Cui nu-i plac?

– Oh... nu se știe niciodată. Dar asta-i bine. Dacă sunteți de acord, vom porni la drum.

Nell și mama ei ascultă în vreme ce Clément le vorbește despre obiectivele interesante aflate de-a lungul Senei, le spune despre meniul pe care l-a pregătit și remarcă faptul că apele fluviului sunt neobișnuit de liniștite. Lilian bea repede încă două pahare cu șampanie și se înveselește foarte tare. Nell pare să asculte, dar atenția îi este atrasă

în mod repetat de țărniș, ca și cum chipul lui ar putea apărea pe neașteptate din mulțime. Lilian se apleacă spre ea.

– Ai putea să te duci la cafeneaua aia. Probabil că el este acolo.

– Poate, spune Nell privind-și mâinile.

– Poate? Nu poți renunța acum.

Nell soarbe din șampanie.

– El nu m-a căutat, mamă. Probabil că are altă prietenă deja. Sau poate că s-a împăcat cu fosta.

– Atunci, îl vei saluta și îi vei zice că te bucuri să-l revezi, după care îți vei căuta un alt chelner cu care să-ți faci de cap. Lilian râde când vede chipul șocat al lui Nell. O, haide! Suntem la Paris, iubito! Nimic nu contează dacă te afli la peste o sută de kilometri de casă. Oho! Șampania asta mi s-a urcat direct la cap.

O jumătate de oră mai târziu, mama lui Nell sforăie ușurel, cu capul pe umărul ei. Nell privește melancolică fluviul, în timp ce vaporețul lui Clément trece pe lângă Notre-Dame.

– Iar în 1931, o femeie s-a împușcat în fața altarului catedralei cu pistolul amantului ei... Întoarce capul spre ele. Prietena dumneavoastră se simte bine?

– O, mama este epuizată de prea mult entuziasm. Încă se obișnuiește cu viața trăită intens.

– Mama dumneavoastră?

– Da. I-am promis că o voi plimba cu acest vaporeț. E o poveste lungă.

Clément își înclină capul.

– *Mam'selle*, sunt numai urechi!

Nell ezită întrebându-se cât de multe să-i spună. Totul i se pare cam ridicol acum – weekendul prelungit, pasiunea pe care nu a uitat-o, faptul că a trebuit să se abțină de patruzeci de ori pe zi ca să nu trimită un e-mail pe adresa website-ului ca să vadă dacă nu putea vorbi cu el din nou. Cele trei zile deveniseră un fel de vis în amintirea ei, de parcă și le-ar fi imaginat.

– Ei bine, rostește ea văzând că el, evident, aștepta. Am fost aici cu șase luni în urmă. Chiar cu acest vaporeț. Și m-am cam îndrăgostit

de... Of, pare o prostie dacă o zic cu voce tare. Dar a fost unul dintre acele weekenduri care... care pur și simplu te schimbă.

Clément o privește cu atenție. Ea se întreabă dacă pare tot atât de proastă pe cât se simte.

– *Mademoiselle*, cum spuneți că vă numiți?

– Nell.

– Desigur! Nell, mă... mă scuzați un moment, vă rog?

Ea rămâne pe banchetă, iar Clément se duce la prora și își scoate telefonul din buzunar. Nell se simte foarte stânjenită că i-a spus acele lucruri. Întoarce capul spre mama ei, care sforăie în continuare, cu gura deschisă, pe perna de pe banchetă, și o zgâlțâie ușurel.

– Mamă? Mamă? Trebuie să te trezești. Ne apropiem de capăt.

– Care capăt? întreabă Clément apărând în fața ei. Cine spune că am ajuns la capăt? Mai facem un tur!

– Dar pe site-ul dumneavoastră scrie...

– Scrie că sunteți la Paris! Iar aceasta este o zi prea frumoasă ca să vă plimbați pe străzi. V-am arătat Pont Neuf? Cred că trebuie să-l vedeți de aproape...

În micuța cafenea de pe *rue des Bastides*, tura lui Fabien se termină, iar el își scoate șorțul și îl atârnă în cuier. În clipa aceea, telefonul lui scoate un bip. Îl privește, apoi clatină din cap.

– Chiar ai de gând să ții telefonul închis tot weekendul? întreabă Émile scoțându-și tricoul.

– Doar așa voi reuși să termin. Editorul vrea să primească manuscrisul luni.

Émile își pune o cămașă curată și îi zâmbește femeii care s-a oprit dincolo de geamul restaurantului, temporar încremenită la vederea pieptului său gol. Și ea îi zâmbește, clatină din cap și se îndepărtează.

– Iar luni, după ce predai cartea, ne ducem la Le Sud, da?

– Da! Abia aștept să nu mai văd ecranul computerului.

Telefonul se aude iarăși din buzunarul lui Fabien.

– N-ai de gând să-ți verifici mesajele?

– E tata. Care este obsedat de detalii. Preferințele florale ale homosexualilor și chestii din astea.

Émile îl bate pe umăr.

– În regulă, omule! *Bonne chance!* Ne vedem! Se îmbrățișează frățeste, apoi Émile se retrage și îl privește. Hei, idiotule! Sunt mândru de tine! Cel mai bun prieten al meu va publica o carte!

Fabien se uită după el, apoi aude telefonul din nou. Oftează și se decide să-l ignore, dar urmează alte trei, patru, cinci bipuri. Iritat, îl scoate și privește micul ecran. Apoi iese în fugă și se urcă pe moped.

Clément vorbește cu atâta furie, încât, inclusiv din cauza puternicului accent franțuzesc, Nell abia dacă înțelege ce spune. Este confuză și, sincer, puțin cam îngrijorată. Au făcut două tururi deja, iar el nu dă nici un semn că ar vrea să tragă la mal. Lângă ea, Lilian continuă să sforăie ușurel.

– Iar acum, ajungem la Pont des Arts. Veți vedea că multe lacăte au fost scoase. Acest lucru s-a făcut ca urmare...

– Domnule Thibault? Nell se apleacă spre el și ridică vocea pentru a se face auzită peste zgomotul motorului. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar ne-ați spus povestea prima dată când am trecut pe-aici.

– Dar v-am spus numele oficialilor care au fost implicați? Aceasta este o parte foarte importantă a poveștii.

El pare ciudat, aproape nebun. Pentru prima dată, Nell se simte de-a dreptul neliniștită.

– Uitați ce este, chiar trebuie s-o duc pe mama la hotel. Are nevoie de cafea.

Clément se apropie de ele.

– Am eu cafea! Mai vreți niște *gâteau*¹? Dați-mi voie să vă servesc. Știți că Parisul are cei mai buni cofetari din toată...

Ea se întreabă în treacăt dacă există vreo barcă de salvare pe care ar putea s-o ia, moment în care aerul este brusc sfâșiat de un fluierat. Nell ridică privirea și, fără a-i veni să-și creadă ochilor, îl vede pe Fabien pe pod.

– O, slavă Domnului! rostește cu voce slabă bătrânul, apoi se așază.

¹ Prăjitură (în limba franceză în original)

– Nell! strigă Fabien fluturându-și cu putere un braț.

– Fabien!

Nell își duce o mână la frunte. În vreme ce Clément îndreaptă *La Rose de Paris* către un mic ponton, Fabien aleargă pe pod, picioarele lui lungi mâncând pământul. Ocolește sprinten capătul balustradei, iar când vaporeșul ajunge la mal, sare la bord și se oprește în fața ei.

Clément își privește fiul cu un zâmbet enorm, simplu.

– Mă duc să-i fac doamnei niște cafea, spune el încet.

Nell se uită la Fabien. Iată-l pe bărbatul care i-a apărut în vise, care a stat alături de ea, care a ținut-o în brațe, care a râs împreună cu ea! Și totuși, este cineva complet diferit. Se salută zâmbind prosteste.

– Ești chiar tu!

– Sunt chiar eu.

– Este... nu mi-a venit să cred când mi-a spus tata. Uite... am adus ceva ce vreau să-ți arăt.

Bagă mâna în geacă și scoase un manuscris legat, ale cărui pagini sunt puțin îndoite la margini. Nell îl ia și citește titlul.

– *Un week-end à Paris. Un weekend la Paris.*

– Va exista o ediție în limba engleză. Și una în franceză. Am un editor, un agent și tot ce trebuie. Și vor și o a doua carte.

Ea frunzărește paginile, deslușește mândria din vocea lui și se minunează de proza densă.

– Este despre... o fată care se pomenește singură la Paris. Dar nu pentru mult timp.

– Iar acestea sunt...

Nell se oprește la o pagină.

– Argumentele pro și contra.

Nell dă aprobator din cap, ca pentru sine.

– Drăguț! În cele din urmă, închide manuscrisul. Așadar... ce mai faci? Te-ai... văzut cu Sandrine?

Fabien încuviințează din cap. Nell încearcă să nu pară dezamăgită. Firește că s-a văzut cu ea. Cine ar părăsi un bărbat ca Fabien?

– Cu vreo două săptămâni în urmă, a trecut pe la garsonieră ca să-și ia brățara. Nu i-a venit să creadă cum mă schimbasesem... treaba

cu cartea și cu website-ul... Fabien își privește picioarele. Dar eu m-am uitat la ea și tot ce am simțit a fost această... această greutate. A tuturor lucrurilor care m-am așteptat să fie. Ca a acelor lacăte. Îți amintești? Și mi-am dat seama că, atunci când ai apărut tu, Nell, a fost...

El își ridică privirea, iar ochii lor se întâlnesc.

– *Bouf?* zice Nell.

Privirea lui rămâne ațintită în ochii ei, apoi el începe să-și pipăie buzunarele.

– Uite... uite... spune el. Vreau să-ți mai arăt ceva.

Nell se uită la mama ei, care se trezește în cele din urmă, se șterge la ochi și clipește din cauza luminii puternice.

– Ce se petrece? întrebă ea cu privirea încețoșată.

– Fiul meu și-a amintit că are *cojones*, zice afectuos Clément.

– Am mâncat și așa ceva? murmură Lilian. Nu prea mai știu ce a fost după *terrine*.

Fabien bagă mâna în buzunar și îi arată lui Nell un bilet. Ea îl studiază și tresare când își dă seama la ce se uită.

– Aveai de gând să vii în Anglia?

– Am vrut să-ți fac o surpriză. Să-ți arăt că acum sunt un om care face lucruri. Care pune ideile în practică. Și ca să-ți zic că... am terminat cu etapele. Nell, îmi dau seama că abia ne cunoaștem și știu că ai spus că asta ar distruge totul, dar... m-am gândit foarte mult la tine... Vezi tu, nu cred că ai fost o greșeală pe care am făcut-o. Cred că s-ar putea să fii cel mai bun lucru pentru mine.

Fabien întinde mâna, iar ea i-o ia. Privește câteva clipe degetele lor împletite, încercând să nu rânjească prosteste, cum simte nevoia. Apoi cedează și, brusc stânjeniți, se apropie unul de altul și se îmbrățișează. Se îmbrățișează din nou și rămân așa mai multă vreme. Și, pentru că devine practic imposibil să păstreze distanța, se sărută. Suficient de mult pentru ca lui Nell să nu-i mai pese cine privește, suficient de mult pentru a uita să respire, pentru a se pierde în sărut, pentru a simți că toate limitele ei dispar, iar cumva, sunetele Parisului, atingerea lui Fabien, cerul și mirosurile din aer se contopesc cu ea. Atât de mult, încât, până la urmă, mama ei începe să-și dreagă sugestiv glasul.

– Așadar, rostește Nell după ce se despart cu greu. Cartea asta a ta... Nu mi-ai spus cum se sfârșește.

Fabien se așază lângă ea.

– Știi, cred că în cele mai bune povestiri personajele decid. Mai ales cele impulsive.

Nell se uită spre lacătele care sclipesc pe pod, apoi la mama ei, care bea cafea cu domnul Thibauld. Se răsuțește către prora, pentru a privi Sena, care licărește delicat în lumina amurgului.

– Ei bine, zice ea, întotdeauna mi-au plăcut poveștile cu final fericit...

PRINTRE POSTĂRI

- Am o problemă, a spus bărbatul.
 - Toți cei care vin aici au o problemă, a zis Frank.
- Bărbatul a înghițit în sec.
- Este vorba despre o femeie.
 - Așa se întâmplă de obicei, a intervenit Frank.
 - Ea... susține că noi doi am avut o relație, a spus el.

Frank s-a sprijinit de spătarul scaunului și și-a lipit vârful degetelor. Îi plăcea să facă asta de când ultima lui secretară i-a zis că îl făcea să pară inteligent.

- Mda. Așa se întâmplă de obicei.

Eu ședeam într-un colț și priveam de la cafeaua mea la tenul bărbatului și înapoi, încercând să-mi dau seama care nuanță era mai întunecată. Asta era mai tare decât reclama la caramellele Werther's Original. Mai tare decât serialul *Footballer's Wives*. Era *Daytime Television Grade*¹. În clipa aceea, mi-am dat seama cine era.

- N-am avut nici o nenorocită de relație! Declan Travis, fostul prezentator al emisiunii *Rise and Shine!*, s-a uitat la Frank, iar apoi la mine. *Serios!* Chiar n-am avut!

Frank a dat din cap. Așa făcea de obicei în această fază a discuției. Era o încuviințare care izbutea să sugereze că îl credea pe interlocutor, dar că adevărul nu conta neapărat. Nimeni nu venea la Frank Digger Associates fără a avea ceva de ascuns.

- Așadar, ce doriți de la noi, domnule Travis?

- Uitați ce este, eu sunt un familist. Reputația mea se bazează pe imaginea de om care susține valorile morale. Mă aflu într-un moment foarte delicat al carierei. Dumneavoastră vă ocupați de managementul

¹ Programe de televiziune pentru persoanele care stau acasă

reputației. Ei bine, am nevoie să faceți în așa fel, încât problema asta să dispară. Nu-mi permit să ajungă în ziare.

Frank s-a răsucit încet spre mine și a ridicat o sprânceană.

– Ziarele sunt ultima dintre grijile dumneavoastră, am zis eu.

– Bella este točilara noastră. Pardon, digital manager, a explicat Frank.

– În vremurile noastre, reputația se creează și se distruge online. Moarte prin o mie de pixeli. Este o lume nouă.

Declan Travis a clipit spre mine. Presupusese că eu eram secretara.

– OK, domnule Travis, am zis eu deschizându-mi laptopul. Vreau să-mi spuneți tot ce știți despre această femeie. E-mail, Twitter, Facebook, Snapchat, WhatsApp – totul.

El m-a privit de parcă vorbisem în poloneză. Așa se întâmplă de obicei.

După spusele lui Travis, totul începuse cu câteva săptămâni în urmă. Fiul lui adolescent, căruia îi plăcea să-și piardă vremea cu calculatoarele, după cum s-a exprimat el, s-a apucat să caute numele tatălui său pe Google și a găsit o tânără care avea multe de zis. Numele ei de pe Twitter era @Blond_Becca. Poza de profil consta din doi ochi albaștri și un breton decolorat cu peroxid. Era imposibil să obții o poză completă a ei. I-am parcurs postările.

„Declan Travis nu este familistul care pretinde a fi.“

„Am fost amanta lui Declan Travis timp de doi ani. De ce nu vrea nimeni să mă creadă?“

„Îi place să facă pe familistul, dar este un maniac sexual împuțit și mincinos. S-a folosit de mine și mi-a distrus viața.“

– Ce părere ai?

Frank a venit în spatele meu și a privit ecranul. M-am încruntat.

– E greu de zis fără să-i cunosc numele real. O să intru în vorbă cu ea, să văd dacă îmi dau seama ce se petrece. Apoi mă voi gândi la o modalitate de a o discredita.

Frank și-a mijit ochi și a șters niște firimituri de pe ecranul meu.

– Credem că ea spune adevărul?

Am privit pagina de Twitter a lui @Blond_Becca. Era o femeie tenace.

– Nu sunt sigură că el îl spune.

Mi-am creat un cont nou de Twitter, pe numele Alexis Carrington¹. E unul dintre personajele mele favorite, dar nimeni dintre cei suficient de tineri pentru a frecventa rețelele de socializare nu știe cine este. Apoi am scris: „De ce te-ar crede cineva?”

Răspunsul a venit după câteva minute. „De ce aș minți? El nu a mai apărut la televizor de doi ani și este cu cel puțin 20 de ani mai în vârstă decât mine!”

Avea dreptate. Am tastat: „Atunci, ce-i asta? Te lauzi? De ce nu-ți vinzi povestea unui tabloid? Ai putea obține cel puțin 20 000 de lire”.

„Nu vreau bani”, a răspuns ea. „Vreau doar să se știe adevărul. El m-a sedus, mi-a promis că vom fi împreună, iar apoi m-a părăsit. Este un escroc. Este un...”

În acel moment, i s-au terminat caracterele disponibile. Dar înțelesesem despre ce era vorba. Avea 13 000 de urmăritori. Am verificat datele statistice. În urmă cu cinci zile, avusese 6 000.

– Nu e bine, i-am spus lui Frank. Nu vrea bani.

– Toate vor bani, a replicat el.

– Ea nu vrea. I-am zis că ar putea obține douăzeci de mii, însă nu a interesat-o.

El a înjurat în surdină.

– Atunci, avem de-a face cu o fraieră. Vezi dacă o putem face să renunțe. Dacă nu, treci la nivelul următor.

Travis a telefonat în după-amiaza aceea. Reporteri de la două tabloide îl sunaseră ca să-i pună întrebări legate de acele zvonuri. Ziarele adorau Twitterul – nu mai exista o zi fără știri dacă puteai vorbi cu 140 de caractere despre cearta dintre Kerry Katona și blonda din *Made in Chelsea*². Tot ce le trebuia era un titlu de genul: „Misterul relației lui Declan Travis”, și deja aveau un articol de 500 de cuvinte

¹ Alexis Carrington Colby, personaj din serialul *Dinastia*

² Serial britanic de televiziune

pentru prima pagină și pretextul pentru a folosi poza unei vedete de reality-show cu fața neclară.

– S-au instalat la ușa mea! a țipat el la telefon. Soția mea o ia razna. Copiii nu mai vorbesc cu mine. Agentul meu îmi spune că asta distruge negocierile cu ITV2. Trebuie să *faceți* ceva!

– Vom da o declarație, am rostit eu pe un ton liniștitor. Vom nega totul și vom amenința cu darea în judecată pe oricine spune că nu-i așa. În al doilea rând, v-am creat un cont pe Twitter. Îl veți folosi pentru a posta mesaje pozitive și fotografii cu familia dumneavoastră. Iar noi de ocupăm de „Becca“. Dar, domnule Travis...

Am ezitat. Nu mi-a fost greu – tocmai deschisese un pachet de snackuri Bacon Frazzles, iar mirosul era de-a dreptul tulburător.

– Ce este?

– Chiar ne spuneți totul? Dacă nu ne prezentați tabloul complet, nu putem rezolva asta.

Vocea lui a fost tânguitoare.

– Vă spun adevărul! Habar n-am cine este femeia asta! Și de ce naiba încercă să-mi distrugă viața.

Nu știu de ce nu l-am crezut. Nu e ca și cum n-ar exista fete care se laudă cu relațiile lor amoroase, toate numai extensii de păr și pantofi de dansatoare la bară, atât de desperate să fie băgate în seamă, încât ar fi în stare să pretindă că s-au culcat cu toți jucătorii echipelor din liga Sunday, dacă s-ar alege în schimb cu două săptămâni de faimă, niște apariții pe copertele unor reviste pentru bărbați și una la un reality-show. Dar @Blond_Becca era altfel. Nu mă mai confruntasem cu cineva interesat de „adevăr“. Îmi crea o senzație neplăcută.

Până în seara aceea, numărul urmăritorilor ei ajunsese la 28 000.

I-am trimis un mesaj direct: „Sunt o prietenă a lui Declan. Nu cred că s-a culcat cu tine. Este un om bun“.

„Asta vrea el să creadă lumea. Am dovada“, a replicat ea.

Am așteptat.

„Pe fesa stângă, are o cicatrice care seamănă cu capul lui ET.“

Când i-am spus acest detaliu lui Declan, efectiv i s-a scurs culoarea din obraji.

– Ar putea fi oricine, a îngăimat el. Ar putea fi maseuza mea. Ar putea să fie femeia care mă dă cu spray de bronzat.

Apoi i-am zis despre celelalte elemente de identificare pomenite de ea, iar sprâncenele lui Frank s-au ridicat până aproape de linia părului, după care a spus că, probabil, era cam devreme în cursul zilei pentru o asemenea discuție, mi-a mulțumit și l-a dus pe domnul Travis să bea ceva ca să-și vină în fire.

Declan Travis a devenit un coșmar pentru Frank Digger Associates. Două ziare au prezentat povestea în ziua următoare. „Dl Neprihănit de la TV, implicat într-un scandal amoros“ era un titlu, iar dedesubt scria: „Soția părăsește încruntată casa familiei“. Celălalt era simplu – „Declan Păcătosul?“ – și era însoțit de o selecție de fotografii cu cele mai bune momente din emisiunea sa matinală.

În cele mai multe apăreau fete în bikini.

– Avem patruzeci și opt de ore înainte ca toate ziarele să preia știrea, a rostit Frank scărpinându-și capul.

Aveau să apară titluri de genul „De ce bărbații nu mai sunt capabili să rămână credincioși?“ Între timp, Travis devenise apoplectic. Lua pastile de valium de parcă erau bomboane. Agentul lui suna de paisprezece ori pe zi. @Blond_ Becca avea 54 000 de urmăritori. Eu mi-am petrecut două zile creând conturi de Twitter false pentru a o contrazice. Frank s-a uitat urât la mine.

– Este cod roșu! a zis el.

– Va plăti?

– O, da, va plăti! a răspuns Frank.

L-am sunat pe Buzz.

– Am nevoie să găsești datele unui cont, am șoptit eu. În condițiile obișnuite.

M-a sunat după trei ore, iar eu am notat adresa pe blocnotes. Apoi m-am sprijinit de spătarul scaunului și am privit ce scrisesem.

Ea a apărut pe Twitter după-amiază. Eram în mașină și intrasem pe Twitter de pe smartphone.

„Bună, Becca“, i-am scris eu.

„Acum, mă crezi?“ a replicat ea.

„Da. Cred că te-ai culcat cu Declan Travis. Am putea vorbi despre asta?”

„Ți-am zis că nu mă interesează ziarele. Nu-mi pasă ce publică.”

„Nu mă refeream la ziare. Vino la mașina mea. E parcată în fața casei tale.”

Sally Travis era genul de blondă despre care cândva se spusese că era „plină de viață”, apoi trecuse prin faza „apetisantă”, iar acum putea fi descrisă drept „bine conservată și probabil dorită în tăcere de președintele clubului de golf”. A deschis portiera mașinii, a așteptat până am scuturat firimiturile de pe scaunul pasagerului, apoi s-a așezat.

– Trebuia să fac ceva, a spus ea. Cu degete perfect manichiurate, și-a aprins o țigară, după care a suflat un cerc mare de fum perfect rotund. De șase luni, nu i s-a oferit nimic, cu excepția unei apariții la *Pets in Crisis* și pe coperta numărului de sărbători al revistei *Anthea's Antiques*.

– Nu știe că tu ești în spatele acestei povești?

– Firește că nu știe, a rostit ea cu glas obosit. Nu-l duce mintea deloc, dragul de el. Dacă ar fi știut adevărul, l-ar fi dezvăluit cu săptămâni în urmă. M-am gândit că este un mod de a atrage atenția asupra lui, de a-l face... interesant din nou. Atrăgător pentru public.

Am privit-o fix.

– Este înnebunit de îngrijorare.

Și-a îngustat ochii.

– Știi că te gândești că sunt groaznică. Dar uite... tocmai am vorbit cu agentul lui. Numai în dimineața asta i s-au oferit un spațiu la *Loose Women* și două exclusivități la emisiuni de duminică. Iar cel mai extraordinar dintre toate este că a fost rechemat la emisiunea aia matinală. Asta e ce îi place să facă. A zâmbit vag. Oh, știu că este puțin șocat acum, dar le voi spune copiilor despre ce-i vorba. Iar după ce el va vedea ce a ieșit din asta, va fi absolut încântat. A expirat fumul, suflând pe geam un alt cerc perfect. În plus, nu pot să mă împiedic de el toată ziua, Bella. Mă scoate din minți. A întors capul spre mine. Ce-i? a întrebat ea.

Tocul ei înalt a zdrobit un snack rătăcit.

– Presupun că tu nu vrei o slujbă, nu? am întrebat eu.

Lă ora patru, eram din nou la birou. Traficul pe M3 a fost cumplit, dar nu mi-a păsat. Am fredonat odată cu muzica de pe un CD, am mâncat două pachete de snackuri Pickled Onion Monster Munch, pe care le păstram pentru urgențe, și m-am gândit la complexitățile subtile ale unei relații de dragoste de durată. Nu era un subiect care apărea prea des în domeniul meu de activitate.

Eu și Sally Travis vorbiserăm despre asta mai bine de o jumătate de oră. Ne înțeleseserăm că @Blond_Becca avea să dispară la fel de brusc cum apăruse. Declan nu avea să afle nimic. Nimeni nu avea să poată dovedi nimic, și, în mod ~ervers, sugestia faptului că și-ar fi înșelat soția nu avea să-l facă mai puțin atrăgător pentru casnice. Iar noi urma să oferim un articol de patru pagini pentru următorul număr al revistei *OK!* – „Declan și Sally Travis: după 20 de ani de căsnicie, o relație mai solidă ca niciodată“. Soțiile aveau să-l citească din simpatie față de Sally. Soții aveau să-l frunzărească și să simtă o ușoară invidie că bătrânul ticălos încă atrăgea femeii. O sunasem pe cunoștința mea de la revistă, iar ei au fost într-un totu de acord. Chiar și numai banii obținuți de la ei aveau să fie suficienți pentru a acoperi cheltuielile firmei Frank Digger Associates.

Am intrat în biroul lui Frank fără să bat la ușă și m-am așezat pe canapeaua de piele.

– Îți poți spune lui Declan că Becca nu mai este o problemă. Tot ce trebuie să faci e să stea potolit și să se uite cum curg ofertele pentru el.

Cu un aer de nonșalanță studiată, mi-am încrucișat picioarele pe măsuta lui din sticlă. Am avut nevoie de câteva minute ca să-mi dau seama că nu părea încântat.

– Ce?

– N-ai auzit la radio?

– Nu, am răspuns eu. E stricat. Ce este?

Frank și-a sprijinit capul în palme.

– N-am putut să-l împiedic.

„Da. Cred că te-ai culcat cu Declan Travis. Am putea vorbi despre asta?”

„Ți-am zis că nu mă interesează ziarele. Nu-mi pasă ce publică.”

„Nu mă refeream la ziare. Vino la mașina mea. E parcată în fața casei tale.”

Sally Travis era genul de blondă despre care cândva se spusese că era „plină de viață”, apoi trecuse prin faza „apetisantă”, iar acum putea fi descrisă drept „bine conservată și probabil dorită în tăcere de președintele clubului de golf”. A deschis portiera mașinii, a așteptat până am scuturat firimiturile de pe scaunul pasagerului, apoi s-a așezat.

– Trebuia să fac ceva, a spus ea. Cu degete perfect manichiurate, și-a aprins o țigară, după care a suflat un cerc mare de fum perfect rotund. De șase luni, nu i s-a oferit nimic, cu excepția unei apariții la *Pets in Crisis* și pe coperta numărului de sărbători al revistei *Anthea's Antiques*.

– Nu știe că tu ești în spatele acestei povești?

– Firește că nu știe, a rostit ea cu glas obosit. Nu-l duce mintea deloc, dragul de el. Dacă ar fi știut adevărul, l-ar fi dezvăluit cu săptămâni în urmă. M-am gândit că este un mod de a atrage atenția asupra lui, de a-l face... interesant din nou. Atrăgător pentru public.

Am privit-o fix.

– Este înnebunit de îngrijorare.

Și-a îngustat ochii.

– Știu că te gândești că sunt groaznică. Dar uite... tocmai am vorbit cu agentul lui. Numai în dimineața asta i s-au oferit un spațiu la *Loose Women* și două exclusivități la emisiuni de duminică. Iar cel mai extraordinar dintre toate este că a fost rechemat la emisiunea aia matinală. Asta e ce îi place să facă. A zâmbit vag. Oh, știu că este puțin șocat acum, dar le voi spune copiilor despre ce-i vorba. Iar după ce el va vedea ce a ieșit din asta, va fi absolut încântat. A expirat fumul, suflând pe geam un alt cerc perfect. În plus, nu pot să mă împiedic de el toată ziua, Bella. Mă scoate din minți. A întors capul spre mine. Ce-i? a întrebat ea.

Tocul ei înalt a zdrobit un snack rătăcit.

– Presupun că tu nu vrei o slujbă, nu? am întrebat eu.

La ora patru, eram din nou la birou. Traficul pe M3 a fost cumplit, dar nu mi-a păsat. Am fredonat odată cu muzica de pe un CD, am mâncat două pachete de snackuri Pickled Onion Monster Munch, pe care le păstram pentru urgențe, și m-am gândit la complexitățile subtile ale unei relații de dragoste de durată. Nu era un subiect care apărea prea des în domeniul meu de activitate.

Eu și Sally Travis vorbiserăm despre asta mai bine de o jumătate de oră. Ne înțeleseserăm că @Blond_Becca avea să dispară la fel de brusc cum apăruse. Declan nu avea să afle nimic. Nimeni nu avea să poată dovedi nimic, și, în mod ~ervers, sugestia faptului că și-ar fi înșelat soția nu avea să-l facă mai puțin atrăgător pentru casnice. Iar noi urma să oferim un articol de patru pagini pentru următorul număr al revistei *OK!* – „Declan și Sally Travis: după 20 de ani de căsnicie, o relație mai solidă ca niciodată“. Soțiile aveau să-l citească din simpatie față de Sally. Soții aveau să-l frunzărească și să simtă o ușoară invidie că bătrânul ticălos încă atrăgea femeii. O sunasem pe cunoștința mea de la revistă, iar ei au fost într-un tot de acord. Chiar și numai banii obținuți de la ei aveau să fie suficienți pentru a acoperi cheltuielile firmei Frank Digger Associates.

Am intrat în biroul lui Frank fără să bat la ușă și m-am așezat pe canapeaua de piele.

– Îți poți spune lui Declan că Becca nu mai este o problemă. Tot ce trebuie să faci e să stea potolit și să se uite cum curg ofertele pentru el.

Cu un aer de nonșalanță studiată, mi-am încrucișat picioarele pe măsuta lui din sticlă. Am avut nevoie de câteva minute ca să-mi dau seama că nu părea încântat.

– Ce?

– N-ai auzit la radio?

– Nu, am răspuns eu. E stricat. Ce este?

Frank și-a sprijinit capul în palme.

– N-am putut să-l împiedic.

– N-ai putut să-l împiedici să facă ce? am întrebat eu. Frank, nu înțeleg. Ce se petrece?

– Nu l-am putut împiedica să mărturisească. Frank a clătinat dezgustat din cap. Ai avut dreptate, Bella. Declan Travis s-a dus la o emisiune și a recunoscut că, timp de trei ani, a avut o relație cu fata de la machiaj.

IUBIRE DE DUPĂ-AMIAZĂ

Li se îngăduie să intre în cameră la ora două fix. Nici o clipă mai devreme. Recepționera le spune că asta este politica hotelului.

– De fapt este liberă de la unsprezece, dar cei din conducere sunt de părere că, dacă facem o excepție...

Își atinge sugestiv nasul.

Sara încuviințează din cap. Nu a deranjat-o așteptarea. I-a oferit un răgaz pentru a se aclimatiza. Nu se așteptase să fie astăzi aici, la un hotel de patru stele din perioada lui Iacob I aflat departe în Suffolk, cu peluze îngrijit tunse și cod vestimentar obligatoriu. Se așteptase să fie acasă, să sorteze uniforme școlare, să arunce resturile din cutiile pentru mâncare și gențile de sport ale copiilor și, eventual, să dea o fugă până la supermarket. Obișnuita rutină de weekend.

Însă Doug intrase în bucătărie la scurt timp după micul dejun, cu copiii pe urmele lui, și o anunțase teatral că trebuia să-și dea jos mănușile de cauciuc și să se machieze.

– De ce? întrebuse ea absentă, încercând să audă ce se spunea la radio.

– Pentru că îi vom duce pe copii la mama, iar apoi te voi răpi pentru o noapte.

Ea se holbase la el.

– Cadou de aniversarea voastră, precizase fiica lor.

– Noi am știut de asta de la început, spusese Seth, mezinul lor. Tata a vrut să-ți facă o surpriză.

Ea își dăduse jos mănușile.

– Dar... aniversarea noastră a fost acum câteva săptămâni.

– Ei bine... aniversare fericită cu întârziere!

O sărutase. În spatele lui, Seth se prefăcuse că vomită.

– Dar... cine va avea grijă de câine? întrebuse ea.

O ușoară iritare apăruse pe chipul lui.

– Îi vom lăsa niște mâncare. Sunt doar douăzeci și patru de ore.

– Dar se va simți singur. Și va distruge casa.

– Atunci, îl vom duce la mama.

Mama lui ura câinii. Sara își notase în minte să-i trimită flori lui Janice în semn de scuze. „Nu vreau să plec“, se gândise brusc. „Vreau să fac curat în casă. Vreau să repari întrerupătorul din baie, lucru pe care de două luni promiți că-l faci.“ Dar se forțase să zâmbească încântată când fiica ei îi arătase o geantă pregătită pentru weekend.

– Ți-am pus rochia albastră, o anunțase Tamsin. Și pantofii din satin cu tocuri-cui.

– Haide, haide! spusese Doug bătând din palme precum ghidul, unui grup de turiști rătăciți. În mașină pusese o mână pe genunchiul ei. OK?

– Cine ești tu? întrebuse ea. Și ce-ai făcut cu soțul meu?

Copiii râseseră. La bunici, aveau televiziune prin satelit și puteau să șterpească din sherry-ul bunicii, înainte de cină.

Camera are vedere spre un lac și este dominată de cel mai mare pat pe care ea îl văzuse vreodată. Se gândește absentă că și copiii, și câinele ar fi putut să vină și tot ar mai fi fost loc pentru cineva. Există ceai și cafea, ba chiar și biscuiți de casă, într-o cutiuță metalică. El menționează asta de două ori, parcă pentru a reafirma cât de splendid este hotelul. Caută mărunt în buzunare, îi dă bacșiș celui care le-a adus gențile, apoi, după ce ușa se închide, rămân doar ei doi, iar privirile li se întâlnesc în tăcere.

– Deci, spune el.

– Deci.

– Ce facem acum?

Sunt căsătoriți de paisprezece ani. Cândva, o astfel de întrebare nu ar fi fost pusă. Cândva, poate cu treisprezece ani în urmă, se băgau în pat după-amiaza, luându-și farfurii cu felii de pâine prăjită, care ajungeau neatinsse pe podea și se uscau acolo. Fusesse minunat de decadent să-și facă de cap în timpul zilei, când restul lumii muncea.

Acum, se întreabă dacă fiica ei îi pusese în geantă lentilele de contact și când o să mai aibă timp să spele uniformele de școală.

Se uită la el, la acest bărbat care se plimbă prin cameră în vreme ce își despachetează hainele și își pune cu grijă pantalonii pe umerase. Au trecut cinci săptămâni și două zile de când au făcut dragoste ultima dată. Și se terminase prematur fiindcă lui Seth i se făcuse rău și strigase de pe coridor că are nevoie să i se schimbe cearșafurile. Își amintește că s-a simțit vag ușurată în momentul acela, de parcă i s-ar fi permis să nu participe la ora de sport de la școală.

– Vrei să facem o plimbare? întreabă el uitându-se afară pe ușile franțuzești. Împrejurimile par frumoase.

El a făcut tot acest efort, a arătat că, după atâta vreme, poate fi generos, impulsiv, imprevizibil. N-ar trebui să facă și ea același lucru?

Se așază pe pat și se sprijină în coate, adoptând o poziție care ar putea fi considerată seducătoare și încercând să pară relaxată.

– Am putea... să stăm aici, răspunde ea întinzând un picior.

Își dă seama că se îmbujorează. El se întoarce spre ea.

– Grozavă idee! Hai să luăm un DVD, spune el. Se pot închiria de la recepție. Am văzut că au *Avionul cu șerpi...* și de-o grămadă de timp vreau să-l văd.

Este pătru și un sfert, iar ea stă întinsă pe patul uriaș și se uită la un film despre niște șerpi aflați într-un avion. Soțul ei stă lângă ea, iar picioarele cu șosete îi zvâcnesc când râde. Ea privește pe fereastră către cerul albastru. Când au ajuns să fie așa? Nu după nașterea băiatului cel mare. Își amintește că asistenta care se ocupa cu instruirea mamelor le-a spus cu îndrăzneală să facă sex cât mai curând posibil. „Culcați-vă când el doarme“, îi sfătuiseră ea în timp ce ei o priveau pământii la față, epuizați după primele săptămâni de când deveniseră părinți. „Când doarme după-amiază. *Bucurați-vă* unul de celălalt.“ Ei se uitaseră la ea, apoi unul la altul, confirmându-și că era cu adevărat nebună. Cum să facă sex când casa era plină de scutece și hăinuțe murdare de bebeluș? Când din locuri jenante trupul ei încă avea scurgeri neprevăzute? Dar făcuseră, iar acum își dădea seama că fusese extraordinar. Chicotiseră gândindu-se că era lipsit de decență, jubilând că aveau un fiu și că ei îl creaseră.

– La ce oră ne întoarcem mâine acasă?

– Poftim?

El își desprinde privirea de la ecran.

– Tocmai mi-am amintit că trebuie să luăm vioara lui Seth de la familia Thomas. A lăsat-o acolo vineri. Și are oră de vioară luni dimineață.

– Chiar trebuie să ne gândim la asta acum? întrebă el iritat.

– Este mai bine decât să ne gândim la pitoni.

Nu s-a ras pe picioare și la subsuoară. Își dă seama că, de fapt, detestă surprizele.

– Nu-ți place filmul ăsta?

– E-n regulă.

El îi studiază chipul.

– Am bănuț eu. Voiai să-l vezi pe cel cu Kate Winslet.

– Nu... Doar că trebuie să pun lucrurile la punct înainte de a mă relaxa.

El îi spune cu răbdare exagerată:

– Uită... de... copii... preț... de... cinci... minute!

– Nu poți să mă smulgi pur și simplu din viața mea și să te aștepți să pretind că nu e nimic de făcut.

El pune filmul pe pauză și se ridică într-un cot.

– De ce? vrea el să știe. De ce nu poți să te desprinzi de tot?

– Pentru că cineva trebuie să se gândească la asta și de obicei nu ești tu acela.

El se strâmbă.

– Oh! Asta-i drăguț...

– Pur și simplu, afirmam un fapt.

– Ei bine, și eu ce să fac? spune el. Te vaiți că mi se pare firesc ca tu să te ocupi de tot, iar când, în cele din urmă, fac ceva ce zici că vrei – îți ofer puțin romantism –, mă cicălești cu orele de muzică și te iei de mine.

– Romantism? Ai impresia că uitatul la un film cu șerpi se cheamă romantism? Dumnezeule, Doug! N-aș vrea să văd ce-ai face dacă *n-ai fi* într-o dispoziție romantică.

El o privește fix și recunoaște primul semn de ciudățenie.

– OK. Ce vrei să faci?

– Mă gândeam... începe ea.

El oftează și trage de un fir din cuvertura de mătase.

– Mă gândeam...

El o privește cu atenție.

– Oh! *Tu* credeai că noi vom...

Ea se burzuluiește.

– Vorbești de parcă mă așteptam la ceva bizar.

– Dacă vrei să faci dragoste, e-n regulă. Ridică din umeri. Ne putem uita mai târziu la sfârșitul filmului.

– Of, ultimul mare romantic!

– La naiba, Sara! Ce-ar trebui să spun?

– Nimic, zice ea furioasă. *Nimic!*

– Da, ai dreptate. Fiindcă nu ști... să *spun* ce trebuie. Și nici să *fac* ceva așa cum trebuie.

Parcă în semn de protest, închide televizorul, apoi stau în tăcere, ascultând sunetele îndepărtate ale hotelului, ecoul unor pași sporadici pe coridor, zornăitul estompat al unei tăvi de la room-service scoase dintr-o cameră. Ea se uită pe furiș la abdomenul lui, care este strangulat de betelia pantalonilor. El nu-și va cumpăra pantaloni cu un număr mai mari, deși este evident că e necesar. Pe la spate, copiii îl numesc Șunculiță

– Avem rezervare la cină pentru ora opt, zice el în cele din urmă. Se pare că mâncarea e fantastică.

– Bine.

– Am rugat-o pe Tess să-ți pună în geantă rochia albastră. Cea care îți place.

– De fapt, nu mai îmi vine foarte bine, spune ea ezitând. Știi cumva dacă mi-a mai pus și altceva?

Se gândește că nu va putea mânca absolut nimic, dacă vrea ca rochia să nu-i crape la cusături.

– Nu știu. Am putea coborî puțin, zice el. Cred că au ceai și gustări bune. Am putea mânca pe pajiște.

Ea clatină din cap imaginându-și prăjiturile pline de calorii, eclerurile cu cremă.

Cusăturile care dau să crape.

– N-are rost dacă vom mânca bine la cină.

– Păi... El mângâie patul și îi zâmbește ezitant. Vrei să...?

Urmează un moment lung de tăcere. Ea își cuprinde genunchii cu brațele.

– Ca să fiu sinceră, nu prea. Nu chiar acum.

El își dă ochii peste cap.

– Atunci, ce vrei să facem?

– Nu face fața asta, zice ea.

– Ce față?

– Doug, ani de zile ai uitat de ziua mea. De aniversarea noastră. De Sfântul Valentin. Iar acum, faci un gest măreț și te aștepti ca totul să fie brusc OK? Să văd un film de pe un pat uriaș și să uit totul?

El se ridică în capul oaselor și își rotește picioarele, astfel că ajunge cu spatele la ea.

– Of, întotdeauna e ceva în neregulă. Niciodată nu reușesc să fac ceva ca lumea. Vin acasă în fiecare seară, am un salariu bun, te ajut cu copiii. Am aranjat un weekend romantic. Dar nu, tot nu este suficient.

– Îți sunt recunoscătoare, protestează ea. Dar e ziuă. Mi se pare... nepotrivit. E ca și cum... ne-am grăbi prea tare.

– Dar nu suntem într-o vacanță de două săptămâni! Ce naiba să fac, Sara? Am impresia că nimic nu este îndeajuns pentru tine.

– Nu da vina pe mine pentru asta! se răstește ea. Nu da vina pe mine dacă am uitat complet arta seducției. E nevoie de doi oameni ca să *nu* iasă un tangou.

– Bine! țipă el. Hai s-o lăsăm baltă! Hai să ne facem naibii bagajele și să plecăm acasă! Mă duc la baie, spune el și trânteste ușa.

– Ți-ai uitat rebusul! se răstește ea și azvârle ziarul în urma lui.

Se instalează liniștea. Ea își privește reflexia, pe femeia furioasă și obosită îmbrăcată cu o cămașă bleu. O privește fix și, treptat, își imaginează un alt gen de femeie – cu părul răvășit, vorace, gata să se culce cu iubitul ei oricând apare breșa potrivită pentru senzualitate. Cândva, vecina ei Kath îi mărturisise că ea și soțul ei fac adesea „una mică” după ce copiii pleacă la școală. „Am ajuns s-o facem în șase minute”, spusese ea. „Pentru ca el să nu piardă trenul de la opt și patruzeci și cinci.”

Sara își privește în continuare reflexia și își țuguie buzele, dar se simte imediat jenată. Apoi tresare când aude o bătaie în ușă.

– Room-service.

Doug nu aude din cauza ventilatorului din baie. Ea deschide ușa, și un bărbat intră în cameră cu un cărucior pe care se află o frapieră cu șampanie și pahare.

– Pentru domnul și doamna Nicholls, rostește el.

– Ah! zice ea în timp ce omul începe să desfacă sticla. Este... foarte amabil.

Nu știe ce să facă. Privește pe ușile franțuzești, așa cum făcuse Doug. Se simte vinovată și oribilă. Se întreabă dacă ar trebui să-i dea bacșiș.

– Sunt grozave aceste bonusuri corporatiste, nu-i așa? spune vesel bărbatul.

– Poftim?

– Sejururile gratuite. Sunteți a patra pereche de la Trethick Johnson care a venit săptămâna asta. Soțul dumneavoastră face parte din conducere, nu-i așa? Toți cei din conducere primesc și șampanie din partea casei. Totuși, mă gândesc că unii ar fi preferat bonusurile sub formă de bani.

Ea îl privește un moment, apoi acceptă paharul pe care i-l oferă.

– Da, zice ea uitându-se la el. Da, presupun că așa este.

– Totuși, șampania e șampanie, nu-i așa? O salută și se îndreaptă spre ușă. Distracție plăcută!

Ea șade pe pat când Doug iese în sfârșit din baie. El se uită la frapiera cu șampanie, apoi la ea. Pare împovărat, înfrânt. Ea se gândește că el a muncit enorm de mult în ultimele luni.

– Ce-i asta?

Ea se gândește câteva clipe.

– Oferta specială, spune ea într-un final. Cred că este la pachet cu camera.

El încuviințează din cap, acceptând situația, apoi se uită la ea din nou.

– Iartă-mă! murmură el.

Ea îi întinde un pahar.

– Și tu pe mine, zice ea.

– Ai dreptate. Totul este puțin cam...

Riduri noi, adânci îi coboară de sub nas până la jumătatea bărbiei.

– Doug. Nu. Îi zâmbește. Șampania e șampanie, nu-i așa?

Stau unul lângă altul pe pat. Bulele sunt ca niște mici alice de plumb care Sarei îi alunecă pe gât.

– Mă gândesc să repar întrerupătorul din baie când ne vom întoarce, spune el. N-ar trebui să-mi ia mult.

Ea soarbe o gură zdravănă de șampanie și închide ochii. Îi aude pe oamenii care iau ceaiul pe pajiște și scârțâitul anvelopelor pe aleea cu pietriș. Râsetele urcă până la fereastra lor. Ea deschide ochii și își pune capul pe umărul lui. Este cinci și douăzeci.

– Știi, zice ea, mai sunt câteva ore până la cină...

PASĂREA DIN MÂNĂ

Întotdeauna se certau în drum spre petreceri. De îndată ce pornea mașina, Simon pretindea că ea nu se putea relaxa niciodată. Sigur că nu putea să se relaxeze când deja întârziaseră o jumătate de oră, replica ea încă aranjându-și părul în oglinda din parasolarul pasagerului.

Era posibil ca asta să aibă legătură cu faptul că mereu ajungea să stea lângă oameni plictisitori. (Uneori, cronometra cât îi lua unui bărbat să intre în vorbă cu ea, recordul curent fiind de puțin sub două ore.) Era posibil ca asta să aibă legătură cu faptul că mereu părea să fie șoferul desemnat. (Asta era mereu indiscutabil – ea îl întreba „cine conduce?” și, invariabil, i se răspundea în glumă cu o privire îngrozită și cu mărturisirea că el deja băuse câteva pahare.) Dar cel mai rău era că această petrecere avea loc într-un cort, fapt pe care ea și-l amintise la cincisprezece minute după ce plecase în sfârșit de-acasă. În pantofi din satin gri, cu toc-cui.

– Ai ceva împotriva dacă beau? întrebă Simon după ce opri mașina în parcare cu pietriș. Eu am condus ultima oară, îți amintești?

Krista Nightingale (Beth bănuia că își inventase numele) era life coach și fosta ei vecină. Petrecerile obișnuite nu erau de ea, „reuniunile” având loc în stații de pompieri sau în biserici dezafectate, la lumina lumânărilor. Era întotdeauna în căutarea unor metode noi de detoxifiere sau dispărea în călătorii gratuite împreună cu clienții bogați. Simon o rugase pe Beth s-o întrebe cum ar putea face și ea același lucru („Te pricepi foarte bine la a le spune oamenilor ce au de făcut”). Totuși, Beth nu se pricepuse niciodată să-și facă relații de afaceri. Cumva, i se părea foarte calculat să laude geanta cuiva în vreme ce încerca să-i fure agenda telefonică.

– Uau! exclamă Simon văzând cortul stacojiu, în stil maharajah, care se întindea pe toată lungimea grădinii Kristei.

Florile din straturile aflate în jur erau în plină splendoare, răspândindu-și parfumul în aerul cald al serii. Lampioane chinezești atârnavă din copaci, luminând apusul cu o delicată strălucire roșie.

– E iută pe jos, zise Beth cu disperare.

– Of, haide, iubito! Privește partea pozitivă a lucrurilor. E superb!

– E superb dacă tocurile nu ți se înfig în pământ ca niște țepușe în carne.

– Ei bine, pune-ți alți pantofi.

– Țsta ar fi fost un sfat util cu o jumătate de oră în urmă.

– Poți împrumuta pantofii mei.

– Vai, ce amuzant!

– Beth! Ești superbă!

Krista se apropie de ei pășind pe covorul de iută. Era genul de femeie care se mișca fără efort printre oameni, strângând informații pe care le transmitea mai departe, în pachete perfect făcute, ca un fel de Robin Hood monden.

– Toată lumea a venit deja. Nu, nu-ți face griji. Nu-ți face griji!

Flutură o mână când Beth dădu să-și ceară scuze. Beth îi privi fruntea perfectă și se întrebă dacă nu cumva era vorba de botox.

– Oricum, mâncarea întârzie. Dar dați-mi voie să vă ofer ceva de băut.

– Mă pot descurca și singur. Krista, totul arată absolut minunat! Doar spune-mi încotro e barul.

Simon sărută obrazul Kristei și dispăru. Beth se gândi că avea să lipsească o jumătate de oră cel puțin. Ciugulind gustări și așteptând ca starea ei de spirit să se îmbunătățească. Krista o conduse spre cort.

– Îi cunoști pe soții Chisholm, nu-i așa? Și pe soții McCarthy. Hm! O, uite! Dă-mi voie să i te prezint lui Ben. Lucrează în același domeniu ca tine.

Și brusc, se pomeni față în față cu el, ridicând încet o mână.

– De fapt, spuse el în timp ce lui Beth i se usca gura, ne cunoaștem deja.

Privirea lui Beth se îndreaptă spre locul unde soțul ei mânca niște snackuri Bombay Mix.

– Da. Se uită la Krista, înghiți în sec și își recuperează zâmbetul. Am... am lucrat împreună.

Krista păru încântată.

– Serios? Ce coincidență! Ce făceați?

– Făceam broșuri împreună. Eu scriam cuvintele, iar Ben se ocupa de imagini.

– Asta, până când Beth a plecat.

– Da. Până când am plecat.

Se uitară unul la celălalt preț de câteva clipe. Ea se gândi că bărbatul arăta exact la fel, ba nu, la naiba, arăta *mai bine*, apoi își dădu brusc seama că femeia roșcată de lângă el îi zâmbea larg.

Privirea lui Ben coborî pentru un moment.

– Iar ea este soția mea, Lisa.

– Felicitări! Zâmbetul ei fu rapid și fără cusur. Când v-ați căsătorit?

– Cu optsprezece luni în urmă.

– Ce repede! Adică... nu erați căsătoriți pe vremea când lucram împreună.

– A fost o poveste de dragoste ca un vârtej, nu-i așa, iubitele?

Femeia își puse brațul pe umărul lui, felul în care mâna ei zăbovi pe gulerul lui sugerând o vagă posesivitate. Ben încuviință din cap.

– Dar soțul tău? Ești...?

– Ce să fiu? Întrebi dacă mai sunt cu el?

Răspunsese mai în doi peri decât intenționase. Se prefăcu a râde, încercând să pară că fusese o glumă.

– Ești... aici cu el?

Ea își veni în fire.

– Da. Desigur! E acolo. Lângă bar.

Privirea lui evaluatoare zăbovi un pic prea mult.

– Nu cred că l-am cunoscut.

– Nu, nici eu nu cred.

Beth simți mâna Kristei pe spate.

– Ne vom așeza peste două minute. Vă rog să mă scuzați, dar vreau să văd ce se întâmplă cu *pakora*¹. Beth, nu ești vegană, nu-i așa? Sunt sigură că cineva a zis că e vegană. Așa că avem și niște curry cu tofu.

¹ Legume în aluat din pastă de năut și condimente

– Beth, mă bucur că te-am văzut.

Ben deja se întoarse să plece.

– Și eu mă bucur că te-am văzut.

Își păstră zâmbetul pe chip până ajunse lângă Simon.

– Mă doare capul.

Simon își aruncă o alună în gură.

– Dar încă nici nu mi-am dat jos pantalonii.

– Nostim! Chiar trebuie să mai stăm? Aș prefera să mergem acasă.

Privi prin cortul aglomerat. Pe măsură ce afară se întuneca, parfumul trandafirilor și al ierbii proaspăt cosite se amesteca tot mai mult cu aroma condimentelor indiene. Șezând cu picioarele încrucișate pe o pernă aflată într-un colț, un cântăreț interpreta la sitar melodii sentimentale. Beth remarcă absentă că englezii nu se pricepeau să stea pe dușumea. Ceva mai departe, un bărbat își înfășura un șervet în jurul capului, o palidă imitație a unui turban, iar ea se crispă văzându-l.

– Chiar mă doare capul.

Simon îi îngădui barmanului să-i umple paharul din nou.

– Ești doar obosită. Nu putem pleca înainte de a fi servită mâncarea. O strânse de mână și o privi cercetător. Mai rezistă vreo două ore. Te vei simți mai bine după ce mâncăm.

În stânga ei era un scaun gol. De îndată ce văzu numele scris cu grijă în dreptul lui, știu că fusese inevitabil.

– Oh! exclamă el când îl văzu.

– Da, zise ea.

– Norocul tău!

– Norocul nostru!

Oare de ce acceptase ea să vină în seara aceea? Existau o sută de scuze ca să nu vină, inclusiv faptul că trebuia să caute pe Google boli rare sau, eventual, să tricoteze un pled pentru pisică. Dar cum de ajunsese să stea la câțiva centimetri de acest bărbat care, cu mai puțin de doi ani în urmă, îi dăduse viața peste cap?

Bărbatul care o transformase dintr-o soție invizibilă și neapreciată într-o zeiță sexy, o vulpiță care știa să flirteze. O adulterină.

Se răsuci hotărâtă către bărbatul cu fața roșie din dreapta ei.

– Așadar, începu ea, cu ce te ocupi? Spune-mi totul despre tine. Totul!

Până să-și termine aperitivul, Beth știa tot ce ar fi avut vreodată nevoie despre izolarea împotriva umezelii, mortarul de impermeabilizare Vandex și infiltrarea apei. Nu că fusese cu adevărat atentă la ce zisese bărbatul corpulent. Toate simțurile ei erau îndreptate către Ben, aflat în stânga ei, către râsul lui Ben și conversația pe care o purta cu femeia de lângă el.

Dar apoi, după o serie de observații competente despre membranele speciale și găurile din pereți, Henry, consultantul în impermeabilizare, își manifestă dorința de a fuma o țigară în grădină, așa că rămaseră doar ei doi de acea parte a mesei.

Nu scoaseră o vorbă preț de câteva minute, privind aranjamentele florale.

– Minunată petrecere!

– Da.

– Arăți bine, spuse el.

– Mulțumesc!

Își dori să fi îmbrăcat rochia roșie. De ce nu se îmbrăcase cu rochia roșie?

– Lucrezi? întrebă el.

– Da. La o mică firmă de marketing din oraș. Tu?

– Eu încă sunt la Farnsworth's.

– Înțeleg.

Se cufundară din nou în tăcere, în vreme ce un chelner adolescent le schimbă cu stângăcie farfuriile. Beth își umplu paharul din nou.

– Felicitări! Pentru căsătorie.

– Mulțumesc! A fost ceva neașteptat.

– O spui de parcă ar fi fost un accident.

Bău o înghițitură mare de vin.

– Nu, doar că a fost pe neașteptate, după cum am zis. N-am crezut că mă voi combina cu cineva. Nu pe termen lung, în orice caz.

– Nu. Nu te-a atras niciodată implicarea într-o relație, nu-i așa?

Îi simți privirea ațintită asupra ei și se îmbujoră. „Taci!” își spuse ea. „Simon e la un metru distanță.”

Vocea lui deveni un murmur.

– Chiar vom face asta?

Beth simți cum se stârnește în ea un soi de nesăbuință. De câte ori nu-și dorise să poarte acea conversație? De câte ori nu repetase în minte toate lucrurile pe care dorea să i le spună? Când se așezaseră la masă, ea aproape că se așteptase ca el să se ridice și să plece. Cum ar fi putut el să stea acolo, să mănânce, să bea și să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic?

– Chiar vrei să vorbim despre asta acum, Beth?

Ea își ridică paharul. Soțul ei râdea de ceva ce spunea Krista. Se uită la ea și îi făcu cu ochiul.

– De ce nu? zise ea făcându-i cu mâna lui Simon. Au trecut doi ani deja. Cred că este o perioadă de timp rezonabilă pentru a amâna o ceartă.

– Nostim, spuse el rânjind strâmb. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată atât de furioasă.

– Furioasă? rosti ea sarcastic. De ce-aș fi furioasă?

– Nu știu. Mai ales că, dacă îmi amintesc corect, tu ai fost cea care a luat toate deciziile.

– Ce decizii?

Ben se aplecă puțin mai mult spre ea.

– Aceea de a nu te mai vedea cu mine. Nici măcar pentru a discuta ce ne promiseserăm că vom discuta.

– Eu am hotărât să nu mă mai văd cu tine? Se răsuci și îl privi fix. Vorbim despre aceeași relație?

– Beth dragă, ești drăguță să-mi dai vinul?

Vocea Kristei le întrerupse conversația. Beth îl ridică hotărâtă, de parcă ar fi câștigat un premiu.

– Desigur, zise ea pe un ton nefiresc de ridicat.

– În ziua în care ai plecat, șuieră el alături, urma să ne întâlnim la Old Hen ca să stăm de vorbă despre viitorul nostru. Dar tu n-ai venit. Știu că îți era greu să lămurești lucrurile, dar să nu mă suni nici măcar o dată, să nu-mi dai nici o explicație? Nimic?

– Old Hen? se auzi din nou vocea Kristei. Mi-l dai și pe cel alb? Scuze, dragă! Nu pot ajunge la el.

– Desigur!

Se aplecă spre ea, cu sticla rece în mână.

– Și știai că nu pot da de tine după ce îți predaseși telefonul de serviciu. Ce era să-mi închipui? Nu crezi că, după tot ce a fost între noi, după tot ce ne-am promis unul altuia, meritam ceva mai mult decât să nu-ți mai faci pur și simplu apariția?

Vocea ei deveni o șoaptă:

– Era Coach and Horses. Trebuia să ne întâlnim la Coach and Horses. Și *tu* ai fost cel care nu a venit.

Se priviră în ochi. Lisa apăru între ei. Beth observă cu o vagă satisfacție că Ben tresărise ușor când ea îi puse mâna pe umăr.

– Cum ți s-a părut pateul de linte, dragul meu?

– Delicios!

Zâmbetul apăru pe fața lui de parcă fusese trântit acolo.

– M-am gândit eu că ți-a plăcut. Krista o să-mi dea rețeta.

– Grozav!

Urmă un moment de tăcere scurtă, neplăcută. Lisa dădu din cap și zâmbi fals.

– Vorbeați despre serviciu, nu? E-n regulă... puteți reveni la discuția voastră despre marketing. Eu voi încerca să găsesc toaleta doamnelor.

– E acolo! Beth îi arată spre un loc aflat dincolo de mulțimea de oameni. În casă.

– Coach and Horses? repetă Ben după ce soția lui dispăru.

Orezul fusese pus în fața lui Beth. Ea i-l dădu lui Ben și se simți ca străbătută de un curent electric când li se atinseră mâinile.

– Te-am așteptat două ore.

Se priviră în ochi. Preț de câteva clipe, cortul dispăru. Era acolo, în acea zi ploioasă de joi, ștergându-și cu mâneca lacrimile de la ochii într-un pub pustiu.

– Vorbeați despre puburi? întrebă Henry apărând în dreapta ei.

– Da. Beth îng' .iți un nod. Coach and Horses.

– Oh, îl cunosc! E pe șoseaua de centură, nu-i așa? Nu e cam aglomerat?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Ben.

– Se pare că nu e atât de aglomerat cum ar dori unii dintre noi.

– Păcat. Se pare că multe puburi din zona aia au probleme. Din cauza proprietarilor, știți? Cer niște chirii exorbitante. O să-i facă pe toți să dea faliment.

Mâncară felul principal, ceva ce conținea piept de pui. Nu era sigură. Nu mai simțea nici un gust.

– Mai vrei vin?

Îi privi mâna în timp ce îi turna vin și își aminti cât de mult îi plăcuse forma degetelor lui. Erau mâini bărbătești perfecte, cu degete lungi și puternice, pătrătoase la vârfuri și ușor bronzate, de parcă ar fi muncit în ar liber. Le comparase mereu cu ale soțului ei, în defavoarea lui, și se urâse pentru asta.

– Nu știu ce să spun, murmură el.

– Nu e nimic de spus. Tu ești însurat. Eu sunt măritată. Amândoi ne-am văzut de viață.

Simți o apăsare foarte ușoară și își dădu șocată seama că șoldul lui era lipit de al ei.

– Chiar așa? întrebă el cu voce joasă, iar cuvintele o străbătură ca o undă seismică. Serios?

Ea își mâncase jumătate din mousse-ul de ciocolată, iar ceștile de cafea erau goale în fața lor. Începu să răsucească paharul de vin între degete, urmărind-o pe soția roșcată a lui Ben discutând cu însuflețire cu un grup de oameni la celălalt capăt al mesei lungi. Beth se gândi că ar fi putut să fie ea în locul ei.

– În tot acest timp, zise Ben încet, amândoi am crezut că celălalt nu a venit la întâlnire.

Picioarul lui încă era lipit de al ei. Nu voia să se gândească la cum avea să fie când și-l va îndepărta.

– Am presupus că te-ai săturat de neputința mea de a mă hotărî.

– Așteptasem aproape un an deja. Aș fi așteptat încă unul.

– Nu mi-ai spus niciodată asta.

– Am sperat că nu va fi nevoie.

Ea suferise din pricina lui. În singurătate, ascunzându-se de soțul care nu bănuia nimic. Plânsese în baie sau în mașină, lacrimi pentru pierderea a ceea ce ar fi putut să fie sau lacrimi de vinovăție din cauza a ceea ce fusese. Dar chiar și atunci, simțise o vagă ușurare că se luase o decizie. Nu-i stătea în fire să fie duplicitară, iar povestea

aceea o făcuse să-i fie imposibil să se concentreze asupra a orice – serviciu, casă, familie. Iar perspectiva de a-i frânge inima lui Simon fusese aproape insuportabilă.

Cu ochii îndreptați spre ringul de dans, Ben se aplecă spre ea.

– Ce crezi că s-ar fi întâmplat cu noi?

Ea își menținu privirea ațintită în față. Soțul ei vorbea cu Krista. Se întrerupseră puțin ca să râdă de cineva care căzuse de pe scaun.

– Cred că... presupunerile în privința asta te pot înnebuni.

Vocea lui fu un murmur abia audibil:

– Eu cred că am fi fost împreună acum.

Ea închise ochii.

– De fapt, știu asta.

Se răsuci și se uită la el. Ochii lui erau blânzi, cercetători, înfricoșători.

– Nimeni nu m-a făcut să mă simt așa cum m-ai făcut tu, zise el.

Lumea încremeni în jurul ei. Își simți sângele ridicându-i-se în obraji și inima bătând cu putere. Ultimii doi ani dispărură.

Apoi ea își ridică ochii, iar când o făcu, o văzu pe Lisa la celălalt capăt al mesei. Lisa întorsese capul de la grupul de oameni și se uita la ei, expresia pentru scurt timp necenzurată exprimând oboseala încordată a vigilenței permanente. Îi zâmbi strâmb lui Beth, apoi își feri privirea. Beth simți cum roșeața i se ridică în obraji.

„Da. Aș fi putut fi eu în locul ei.“

Se uită la soțul ei, care râdea. Fără să știe nimic. Nevinovat. „Totul e-n regulă între noi, nu-i așa?“ o întrebă el duminica trecută. Într-un mod care nu-i era caracteristic, îi studiase chipul când rostise acele cuvinte. Bău ultima înghițitură din pahar și rămase nemișcată preț de câteva clipe. Apoi își luă poșeta de lângă scaun și se ridică.

– Beth?

– Ben, mi-a făcut plăcere să te revăd, spuse ea.

Pe chipul lui apăru o expresie nedumerită.

– Nu mi-ai zis unde lucrezi, spuse el în grabă.

Henry, consultantul în impermeabilizare, ședea la mică distanță, dând din cap în ritmul muzicii.

– Ce-ar fi... să luăm prânzul împreună cândva? Abia dacă am apucat să schimbăm două vorbe.

Ea se uită la Lisa. Pentru doar o singură clipă, își puse cu delicatețe mâna pe brațul lui.

– Nu cred, spuse ea. Amândoi ne-am văzut de viață, nu-i așa?

– Îmi cer scuze, ce-ai zis? întrebă Henry cu voce tare când ea plecă de la masă.

Simon stătea în picioare lângă bar, servindu-se din tartinele care mai rămăseseră. Le căuta pe cele cu nuci caju, favoritele lui. Găsi una și o înălță ca pe un trofeu înainte de a o azvârli în gură. Ea își dădu seama că niciodată nu-l văzuse ratând.

– Hai să mergem acasă, zise ea punându-i mâna pe umăr.

– Tot te mai simți obosită?

– De fapt, mă gândeam că am putea merge la culcare mai devreme.

– Să mergem la culcare mai devreme? Se uită la ceas. La douăsprezece și un sfert?

– Calul de dar, domnule, spuse ea.

– A, nu-l caut la dinți. Jur!

Îi zâmbi și o ajută să-și îmbrace haina. Poate că mai degrabă își închipui decât îl văzu cu adevărat aruncând o privire către locul unde stătuse ea, când o expresie indescifrabilă apărură în treacăt pe chipul lui. Dar cu brațul soțului ei cuprinzând-o de talie și susținând-o doar atât cât tocurile ei să nu se afunde prea mult în covorul de iută, Beth păși cu grijă printre mese, îndreptându-se spre ieșirea din cort și spre casă.

PANTOFI DIN PIELE DE CROCODIL

Ea tocmai își scoate costumul de baie când sosesc Mămicile Apetisante. Strălucitoare și slabe ca niște țări, o înconjoară, vorbesc tare, se dau pe picioare cu creme scumpe și o ignoră cu desăvârșire.

Acestea sunt femeii care poartă ținute sport de designer, au coafuri perfecte și timp pentru cafea. Își imaginează soți pe nume Rupe ori Tris aruncând cu nepăsare plicuri cu bonusuri fantastice pe mesele de bucătărie Conran și strângându-și soțiile în îmbrățișări ca de urs înainte de a face rezervări pentru o cină în oraș decisă pe moment. Aceste femei nu au soți care stau în pantaloni de pijama până la prânz și arată năpăstuiți ori de câte ori soțiile lor pomenesc ceva despre un interviu pentru găsirea unei slujbe. Abonamentul la sală este un lux pe care nu prea și-l permit acum, dar Sam este hotărâtă să-l plătească încă patru luni, iar Phil îi spune că ar putea să profite la maximum de asta. Zice că îi face bine. De fapt, vrea să spună că le face bine amândurora – ei, să iasă din casă, iar lui, să nu-i stea pe cap.

– Va fi pierderea ta dacă renunți, spune fiica lor privind cu o groază abia ascunsă diferența tot mai inexistentă dintre circumferințele taliei și șoldurilor ei.

Sam nu-i poate spune nici unuia din ei cât de mult detestă să meargă la sală, unde există un apartheid al trupurilor bine lucrate, dezaprobarea ascunsă cu grijă a antrenorilor personali care au puțin peste douăzeci de ani, colțurile întunecoase unde ea și alți oameni durdulii încearcă să se ascundă.

Este la vârsta aceea la care toate relele fizice par să se amplifice – grăsimea, ridul dintre sprâncene –, iar de tot restul pare să se aleagă praful – siguranța serviciului, fericirea în căsnicie, visurile.

– Nici prin cap nu vă trece cât de mult au crescut prețurile la Club Med anul acesta, zice una dintre femei.

Stă aplecată frecându-și cu un prosop părul a cărui vopsire se vede că a costat mult, fundul perfect bronzat abia fiindu-i acoperit de niște chiloți scumpi din dantelă. Sam trebuie să se ferească pentru a evita s-o atingă.

– Știu. Eu am încercat să fac o rezervare în Mauritius pentru Crăciun și am aflat că prețul vilei pe care o închiriem de obicei a crescut cu patruzeci la sută.

– E scandalos!

„Da, este scandalos“, gândește Sam. „Ce cumplit pentru voi!“ Se gândește la autorulota pe care Phil a cumpărat-o cu un an în urmă pentru a o împăca pe ea. Îi spusese vesel că își puteau petrece weekendurile pe coastă. Dar nu depășise stadiul îndreptării barei de protecție din spate. De când își pierduse slujba, autorulota zăcuse pe aleea lor ca o amintire deranjantă a altor lucruri pe care nu le mai aveau.

Sam își pune chiloții încercând să-și ascundă sub prosop pielea albă și cu vergeturi. Astăzi, are patru întâlniri cu potențiali clienți. Peste o jumătate de oră, se va întâlni cu Ted și cu Joel de la Print și vor încerca să obțină pentru compania lor contractele pentru care munciseră.

– Avem nevoie de asta, zisese Ted. Adică, dacă nu le obținem...

Se strâmbase. Presiunea era mare.

– Vă amintiți casa aia oribilă din Cannes pe care a închiriat-o Susanna?

Toate râd în hohote. Sam își strânge mai bine prosopul în jurul trupului și se duce într-un colț ca să-și usuce părul.

Când se întoarce, ele nu mai sunt, dar o urmă de parfum scump zăbovește în aer. Răsuflă ușurată și se trânteste pe banca umedă din lemn.

Abia după ce se îmbracă și scoate geanta de sub bancă, își dă seama că, deși este exact ca a ei, nu îi aparține. Geanta aceasta nu conține confortabilii pantofi negri potriviți pentru a merge pe caldarâm și a negocia contracte. Conține o pereche de pantofi Christian Louboutin din piele de crocodil roșie, cu baretă la spate și tocuri-cui.

*

Fata de la recepție nu clipește.

– Una dintre femeile care a fost în vestiar mi-a luat geanta.

– Cum o cheamă?

– Nu știu. Erau trei. Una dintre ele mi-a luat geanta.

– Îmi cer scuze, dar eu lucrez de obicei la sediul din Hills Road.

Probabil că ar fi bine să vorbești cu cineva care lucrează permanent aici.

– Dar trebuie să mă duc la niște întâlniri. Nu pot merge în teniși.

Fata o măsoară încet din cap până în picioare, expresia ei sugerând că purtatul tenișilor ar trebui să fie cea mai mică dintre grijile ei vestimentare. Sam își privește telefonul. Trebuie să ajungă la prima întâlnire peste treizeci de minute. Suspină, ia geanta și pornește către gară.

Nu poate merge la întâlnire în teniși. Acest lucru devine clar de îndată ce ajunge la editură, ale cărei birouri se află într-o clădire cu pardoseli din marmură și decorațiuni aurii care fac ca Trump Tower să pară auster ca un locaș Amish. De asemenea, se vede din privirile piezișe pe care Ted și Joel le îndreaptă către picioarele ei.

– Ai avut chef să te îmbraci tinerește? întrebă Joel.

– O să-ți pui și maioul mulat? vrea să știe Ted. Poate că are de gând să poarte negocierile în pași de dans, adaugă el fluturându-și brațele à la Isadora Duncan.

– Nostim!

Ezită, apoi înjură, scotocește prin geantă și scoate pantofii. Îi sunt doar cu o jumătate de număr mai mari. Fără o vorbă, își dă jos tenișii și își pune pantofii roșii Louboutin. Când își îndreaptă trupul, trebuie să se țină de brațul lui Joel ca să-și păstreze echilibrul.

– Uau! Țștia... ăăă... nu sunt tocmai în stilul tău.

Se uită urât la Joel.

– De ce? Care-i stilul meu?

– Ceva simplu. Ție îți plac lucrurile simple. Practice.

Ted strâmbă din nas.

– Știi ce se zice despre astfel de pantofi, Sam.

– Ce?

– Ei bine, că nu sunt pantofi în care să stai la verticală.

Cei doi își dau coate și chicotesc. „Minunat!” gândește ea. „Așadar, o să mă duc la întâlnire arătând ca o escortă.”

Când iese din lift, tot ce trebuie să facă e să traverseze încăperea. Se simte prost, de parcă toată lumea s-ar uita la ea, ca și cum ar fi evident că este o femeie de vârstă mijlocie care poartă pantofii altcuiva. Se bâlbâie de-a lungul întâlnirii și se împiedică la plecare. Cei doi bărbați nu spun nimic, dar știu cu toții că nu vor obține acest contract. Cu toate acestea, nu are încotro. Va trebui să poarte toată ziua acei pantofi ridicoli.

– Nu contează. Mai avem trei, zice Ted cu amabilitate.

La a doua întâlnire, în timp ce prezintă strategia de tipărire, observă că directorul general nu o ascultă. Se uită la piciorul ei. Rușinată, aproape că pierde șirul a ceea ce spunea. Însă continuă și își dă seama că el este cel a cărui atenție e distrasă.

– Așadar, cum vi se par aceste cifre? întrebă ea.

– Bune! exclamă el de parcă ar fi fost trezit din reverie. Da. Bune.

Ea simte oportunitatea și scoate un contract din servietă.

– Deci, ne-am înțeles în privința condițiilor?

El îi privește din nou pantofii. Ea își înclină un picior pentru ca bareta de la spate să-i alunece de pe călcâi.

– Desigur, spune omul și ia stiloul fără să se uite la el.

– Să nu zici nimic! îi spune ea lui Ted după ce pleacă de-acolo jubilând.

– Nu zic nimic. Dacă ne mai obții încă un contract ca ăsta, din partea mea n-ai decât să porți și papuci din păslă.

La următoarea întâlnire, are grijă ca picioarele să-i fie permanent la vedere. Deși John Edgmont nu se holbează la ele, își dă seama că acești pantofi îl fac să-și schimbe părerea despre ea. În mod ciudat, și pe ea o fac să-și schimbe părerea despre sine. Farmecă. Rămâne fermă în privința condițiilor. Câștigă un alt contract.

Iau un taxi ca să se ducă la întâlnirea de la ora patru.

– Nu-mi pasă, zice ea. Nu pot să merg în chestiile astea și merit un taxi.

Rezultatul este că, în loc să ajungă grăbiți și asudați, ca de obicei, ea coboară relaxată în fața clădirii unde are loc ultima întâlnire. Când își îndreaptă trupul, își dă seama că este mai înaltă.

Așa că e puțin cam dezamăgită când constată că M. Price este femeie. Și nu durează mult până să descopere că Miriam Price joacă dur. Negocierile durează o oră. Dacă sunt de acord, aproape că vor atinge limitele acceptabile. I se pare imposibil.

– Îmi cer scuze, dar trebuie să mă duc la toaletă, spune Sam.

Odată ajunsă acolo, se apleacă spre chiuvetă și se stropește pe față cu apă rece. Apoi își verifică machiajul, se privește în oglindă și se întreabă ce să facă.

Ușa se deschide și Miriam Price își face apariția. Dau politicoase din cap în timp ce se spală pe mâini. Miriam Price își coboară privirea.

– O, Dumnezeule! Ador pantofii ăștia! exclamă ea.

– De fapt, sunt... începe Sam. Apoi se oprește și zâmbește. Sunt superbi, nu-i așa?

Miriam arată către ei.

– Îi pot vedea mai îndeaproape? Ia pantoful scos de Sam și îl examinează din toate unghiurile. Sunt Louboutin?

– Da.

– Cândva, am stat patru ore la coadă ca să-mi cumpăr niște pantofi de-ai lui. O nebunie, nu?

– Oh, nu-i deloc o nebunie! zice Sam.

Miriam Price îi dă pantoful înapoi aproape cu reticență.

– Știți, întotdeauna se vede când un pantof este de calitate. Fiica mea nu mă crede, dar poți spune multe despre cineva după ceea ce poartă.

– Și eu îi spun fiicei mele exact același lucru!

Cuvintele îi ies din gură înainte de a-și da seama ce zice.

– Știți ceva? Detest negocierile astea. Am putea lua prânzul împreună săptămâna viitoare? Haideți să ne întâlnim și să discutăm! Sunt sigură că vom găsi o soluție convenabilă pentru toată lumea.

– Ar fi minunat! zice Sam.

Izbutește să iasă de la toaletă fără să se clatine câtuși de puțin.

Sosește acasă după ora șapte. Poartă din nou tenișii, iar fiica ei, care tocmai iese, ridică sprâncenele uitându-se la Sam ca la o cerșetoare.

– Nu suntem la New York, mamă. Dar arăți ciudat, de parcă ți-ai fi pierdut pantofii.

– *Chiar* mi-am pierdut pantofii. Bagă capul pe ușa livingului. Bună!

– Bună!

Phil ridică o mână. E acolo unde se aștepta să-l găsească – pe canapea.

– Ai... pregătit ceva pentru cină?

– Oh! Nu. Scuze!

Nu este vorba că ar fi egoist. E vorba că pare a nu mai fi în stare să facă nimic, nici măcar fasole cu pâine prăjită. Toate succesele zilei se evaporă. Pregătește cina încercând să nu se lase copleșită de tot ce se întâmplă, iar apoi, ca și cum i-ar fi venit un gând întârziat, toarnă vin în două pahare.

– N-o să ghicești niciodată ce mi s-a întâmplat astăzi, spune ea dându-i un pahar.

Îi povestește despre pantofii schimbați.

– Arată-mi-i!

Ea se duce în hol și se încalță cu ei. Își îndreaptă trupul când se întoarce în living și se străduiește să strecoare puțină încredere în mersul ei.

– Uau!

Sprâncenele lui se ridică spre linia părului.

– Nu-i așa? Eu nu i-aș fi cumpărat nici într-un milion de ani. Iar să mergi cu ei este un adevărat coșmar. Dar am obținut trei contracte astăzi, trei contracte pe care nu ne așteptam să le obținem. Și cred că asta s-a datorat pantofilor.

– Nu întru totul, desigur. Dar picioarele tale arată fantastic.

Se ridică în capul oaselor și își îndreaptă trupul. Ea zâmbește.

– Mulțumesc!

– Tu nu porți niciodată pantofi ca ăștia.

– Știu. Dar nici nu am genul de viață potrivită pentru pantofi Louboutin.

– Ar trebui să ai. Arăți... arăți fantastic.

El pare atât de drăguț, atât de mulțumit de ea, dar și foarte vulnerabil. Ea se apropie de soțul ei, i se așază în poală și își petrece brațele pe după gâtul lui. Poate că vinul a făcut-o să se simtă jucăușă. Nici nu mai ține minte când s-a apropiat ultima dată de el în felul acesta. Se uită unul la altul.

– Știi ce se spune despre asemenea pantofi? murmură ea.

El clipește.

– Că nu sunt făcuți pentru a fi purtați când stai la verticală.

Sâmbătă dimineață, ajunge la sală imediat după ora nouă. Nu se află aici pentru a înota de colo colo în bazin sau pentru a se așeza la una dintre mașinăriile nemiloase. Are o altă durere, una care o face să roșească vag amintindu-și plăcerea simțită. A venit să returneze pantofii.

Se oprește în fața ușilor de sticlă și își amintește chipul lui Phil când a trezit-o cu o ceașcă de cafea.

– Mă gândeam să mă apuc de autorulotă astăzi, a zis el vesel. Ar fi cazul să mă fac util.

În clipa aceea, o vede pe femeia de la recepție. Este una dintre Mămicile Apetisante, cu părul prins într-o coadă strălucitoare și răstindu-se la una dintre membrele personalului. Pe biroul de la recepție se află o geantă familiară. Ezită simțind strângerea de inimă reflexă pricinuită de sentimentul de inadecvare.

Sam își coboară privirea spre geanta de la picioarele ei. Nu va mai veni la această sală. Știe brusc acest lucru, cu aceeași certitudine cu care știe totul. Nu va mai înota, nu va mai transpira, nu se va mai ascunde pe la colțuri. Trage aer în piept, intră și pune geanta în fața femeii.

– Să știți că ar trebui să verificați dacă ați luat geanta care vă aparține, zice ea și o ia pe a ei. Este cam nepolitic să iei pantofii cuiva. Sincer, mă întreb ce fel de oameni sunt acceptați aici.

Sam se răsucește pe călcâie și pleacă. Încă râde când ajunge la gară. A primit o primă care parcă îi arde în buzunar. Și are de cumpărat o pereche de pantofi foarte nepotriviți.

JAFURI ARMATE

Detectivul-inspector Miller își dori să nu fi mâncat a doua ceapă murată. O simțea cum sfârâia încercând să-i penetreze mucoasa stomacului. Luă un antiacid și o studie pe fata în bluză și fustă albastre care ședea în fața lui. O martoră de încredere – fără forme, având aceeași slujbă de ani de zile, încă locuind cu părinții. Probabil că avea să locuiască veșnic cu ei. Va face impresie bună la tribunal.

– Înțelegeți ce vom face astăzi?

– O, da!

Mâinile ei erau încrucișate în poală, iar expresia de pe chip, sinceră și deschisă. Părea curios de stăpână pe sine, având în vedere prin ce trecuse.

– Nu sunteți îngrijorată?

– Nu. Dacă asta înseamnă că vor ajunge după gratii, nu.

El o privi fix.

– OK. Înainte de a intra, aș dori să revedem declarația pe care ați dat-o. Așadar, tocmai deschideți...

Alice Herring stătea pe dușumea, cu fusta răsucită și cu umărul zvâcnind. Ușa se trânti în urma ei, estompând țipetele din magazin. Când își ridică privirea, văzu un bărbat cu arma îndreptată spre ea. Se holbă la el.

– O să mă împuști?

– Taci!

Era înalt și slab, iar chipul îi era ascuns de un ciorap maro. Ea desluși un vag accent est-european.

– Nu e nevoie să fii nepoliticos. Te-am întrebat doar.

– Te rog, nu face vreo prostie.

– Tu îndrepti un pistol spre o femeie neînarmată și ai un dres pe cap. Și îmi spui *mie* să nu fac o prostie?

El își atinse capul.

– Nu e dres. E un ciorap.

Tresăriră amândoi când auziră zgomotul unei piese de mobilier sparte dincolo de ușă. Urmă o înjurătură estompată.

– Oh! exclamă ea. Asta e grav.

Începuse ca oricare altă dimineață. Doar că în acea dimineață, când domnul Warburton descuia lacătul de la obloane, fusese întrerupt de trei bărbați mascați care năvăliseră în magazinul de bijuterii și îi siliseră să se întindă la podea. „Unde-i seiful? Deschide nenorocitul de seif!” Atmosfera devenise un vârtej de zgomot și acțiune, iar bărbații din jurul ei, o ceață.

Se repezise spre butonul pentru urgențe, dar bărbatul cel mare o înșfăcase de încheietură și îi răsucise dureros mâna la spate. O silise să se aplece și o împinsese în biroul domnului Warburton. Exact când căzuse, se simțise vag enervată fiindcă era ziua prăjiturilor.

Vinerea dimineața, domnul Warburton sugera adesea o vizită la cofetărie, pe tonul cuiva care niciodată nu se mai gândise la asta. Ei știau că lui nu-i plăcea să recunoască, dar era mare amator de rulouri cu cremă de vanilie.

Alice își îndreptă trupul și îl privi pe cel care o capturase.

– Știi, ai putea să lași jos arma. E cam greu de crezut că te-aș putea birui.

– Nu o să te miști?

– Nu o să mă mișc. Uite! Stau aici, pe podea.

El se uită spre ușă. Rosti pe un ton aproape spăsit:

– Nu o să dureze mult. Nu vor decât cheile de la seif.

– Au nevoie de codul PIN. Nu-l vor obține de la domnul Warburton.

– Au nevoie de chei. Asta-i planul.

– Ei bine, nu-i un plan foarte bun.

Alice se lăsă cu grijă în jos și își masă umărul în vreme ce bărbatul o supraveghea. Părea vag surprins de faptul că ea nu era speriată – în măsura în care îți puteai da seama de sentimentele reale ale cuiva pe care îl priveai printr-un dres nu foarte fin.

– Nu am fost niciodată implicată într-un jaf... Nu ești așa cum mă așteptam.

El îi aruncă o privire, bătând nervos cu piciorul în podea.

– De ce? La ce te așteptai?

– Nu știu. Totuși, e greu să-mi dau seama cum ești cu... chestia aia pe care o ai pe cap. Nu-i așa că arăți bine?

El ezită.

– Puțin.

– Ai pete de sudoare. Pe tricou. Arată cu degetul, iar el își coborî privirea. Bănuiesc că din cauza adrenalinei. Sunt sigură că ești inundat de adrenalină când decizi să dai năvală într-un magazin de bijuterii. Și fac pariu că n-ai dormit noaptea trecută. Eu, una, n-aș fi putut dormi.

În timp ce ea îl privea, el începu să se plimbe prin încăpere.

– Eu sunt Alice, spuse ea în cele din urmă.

– Eu sunt... Nu-ți pot zice cum mă cheamă.

Ea ridică din umeri.

– Nu cunosc prea mulți bărbați aici. Doar pe cei care vin să cumpere cadouri pentru soțiile lor. Sau inele de logodnă. Iar acelea nu sunt cele mai potrivite momente pentru a intra în vorbă cu cineva. Făcu o pauză. Crede-mă!

El se opri și se răsuci spre ea.

– Încerci să... intri în vorbă cu mine?

– Doar fac conversație. Nu prea e altceva de făcut, nu-i așa? În afară de bătaie, țipete sau distrus biroul.

Tresăriră când auziră un alt trosnet de dincolo de ușă.

– Iar prietenii tăi par să se descurce foarte bine în aceste privințe.

El se uită nesigur în jur.

– Crezi că ar trebui să distrug biroul?

– Probabil că ar trebui să oprești camera video. Îmi închipui că e ceva elementar pentru niște tâlhari.

El își înalță privirea.

– E acolo.

Arată spre camera de filmat. El își ridică bâta de baseball și, cu o mișcare viguroasă, sparse micuța cameră de pe perete. Alice se feri de resturile împrăștiate. Îndepărtă un mic ciob de pe mânecă.

– Urăsc camerele de supraveghere. Sunt veșnic îngrijorată că domnul Warburton mă va vedea întâmplător aranjându-mi sutienul pe sub bluză. Alice își îndreaptă privirea spre peretele pe care se afla un tablou cu o dansatoare spaniolă focoasă. Știi ceva? Ai putea distruge acel tablou. Adică, eu asta aș face dacă aș fi un tâlhar.

– E o pictură oribilă.

– Cea mai urâtă!

Rânjetul lui fu vizibil sub țesătura fină.

– Vrei s-o faci tu?

– Aș putea?

Bărbatul îi dădu bâta de baseball. Ea o privi, apoi se uită la el.

– Ești sigur că vrei să mi-o dai?

– Nu. I-o luă din mână, apoi lovi tabloul, dându-l jos de pe perete.

Poți să-l calci în picioare dacă vrei. Poftim!

Îl împinse cu piciorul spre ea. Ea se ridică, așteptă câteva clipe, apoi îl lovi entuziasmată cu călcâiul, de câteva ori. După aceea, făcu un pas îndărăt și îi zâmbi.

– Mi-a provocat o satisfacție ciudată. Cred că îmi dau seama de ce faci asta.

– Era o pictură foarte urâtă, admise el.

Alice se așeză pe scaunul ei și amândoi rămaseră tăcuți câteva momente, ascultând zgomotele sertarelor răscolite în încăperea de alături. Ea lovi nepăsătoare cu piciorul pânza distrusă.

– Faci des asta?

– Ce?

– Să jefuiești magazine de bijuterii.

El ezită, apoi suspină.

– Este prima oară.

– Oh... nu cred că am fost vreodată prima pentru cineva. Și cum ai ajuns... să faci asta?

El se așeză în fața ei și își puse bâta de baseball între genunchi.

– Îi datorez bani Marelui Kev – tipului cel înalt. Mulți bani. Am avut o afacere care a dat greș. M-am împrumutat ca prostul de la el, iar acum el zice că ăsta-i singurul mod în care îmi pot plăti datoria.

– Care-i dobânda pe care ți-o cere?

– Am împrumutat două mii, iar acum, după opt luni, spune că îi datorez zece.

– Oh! Asta nu e bine. Ai fi făcut mai bine să-ți iei un card de credit. Al meu are o dobândă anuală de șaisprezece la sută. Dacă nu plătești doar dobânda în fiecare lună. Nu ți-ar veni să crezi câți oameni intră în astfel de necazuri. Uite, cu al meu obții și puncte!

În timp ce îl scotea din buzunar, fură întrerupți de alte trosnete și înjurături. El se uită neliniștit spre ușă.

– Dacă alea sunt vitrinele, sunt făcute din sticlă rezistentă, comentă Alice. Și n-ar trebui să-și bată capul cu tăvițele din vitrina mică. Bijuteriile de-acolo sunt cam toate cu zirconiu cubic. Noi le numim „intervalul inferior de valori“.

– Intervalul inferior de valori?

– Nu în fața clienților, desigur. Logodnicul meu mi-a cumpărat una. Am fost foarte mândră până când domnul Warburton a anunțat în fața tuturor că era fals.

El clătină din cap.

– Asta-i groaznic! Mai ești cu acel bărbat?

– O, nu! Pufni disprețuitoare. Am realizat foarte curând că nu mă pot mărita cu un bărbat care nu are o bibliotecă.

– Nu avea o bibliotecă?

– Nici măcar un raft la toaletă, pe care să țină revistele *Reader's Digest*.

– Mulți oameni din țara asta nu citesc cărți.

– El nu avea nici măcar o carte. Nici măcar o carte despre o crimă adevărată. Nici măcar o carte de Jeffrey Archer. Ce spune asta despre caracterul cuiva? Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat. S-a combinat cu o fată de la băcănie care a pus pe Instagram o sută treizeci și patru de poze cu ea. Le-am numărat. Cine pune o sută treizeci și patru de poze cu el însuși pe internet? Și în toate, are fața de rață?

– Fața de rață?

– Nu știi ce-i aia? Cu buzele țuguiate. Au impresia că le face să arate sexy. Își țuguie buzele în mod exagerat, iar el își înăbuși râsul. Nostim este că el nu-mi lipsește deloc. Dar mă simt cam tristă uneori, când mă gândesc la asta...

– Șșșt!

Țipetele deveniseră brusc și mai puternice. Bărbatul cu ciorap pe cap îi făcu semn să stea locului și scoase capul pe ușă. Ea auzi murmure și voci insistente. El întoarse capul spre ea.

– Vor codul PIN de la seif. Ți-am spus asta-i planul.

– Ți-am zis că numai domnul Warburton îl știe.

Bărbatul scoase din nou capul pe ușă, iar ea auzi voci estompate. El își răsuci capul spre ea.

– Marele Kev spune că trebuie... să te agresez. Ca să-l facem pe șeful tău să ne dea numărul.

– Oh, nu i-ar păsa de asta. Nu mă place prea mult. Zice că îi amintesc de fosta nevastă. Ar fi trebuit s-o iei pe Clare. Ea lucrează în zilele de marți. Pe ea, categoric o place. Când crede că nimeni nu-l vede, îi dă biscuiți cu cremă. Făcu o pauză. Va fi foarte dezamăgită că a ratat asta. Adoră dramele.

– Nu vrei să țipi? Ca să pară că te lovesc. Atunci, poate că el va vorbi.

Ea ridică din umeri.

– Dacă asta va fi de vreun ajutor. Dar, sincer, nu cred că domnul Warburton ar fi impresionat de faptul că m-ar paște vreo primejdie.

– Serios? Încearcă totuși.

Privindu-l în ochi, Alice trase adânc aer în piept.

– *Ajutor! Au! Mă doare!*

El clătină dezaprobat din cap.

– Nu, nu e bine.

– Ei bine, nu am foarte mult exercițiu. Nu m-am priceput niciodată să mă prefac. În piesele de la școală, eram mereu copacul al treilea. Sau făceam parte din peisaj.

– Trebuie să pară că... ți-ai pierdut răsufarea. Că ești îngrozită.

Luă un scaun și îl azvârli prin cameră, ridicându-și sprâncenele când acesta se făcu țandări de perete.

– Dar nu sunt foarte speriată, șuieră ea. Adică, tu pari de-a dreptul înfricoșător, dar...

– Dar?

– Am sentimentul că nu-mi vei face rău.

Asta păru să-l tulbure.

– Nu știi nimic despre mine. Făcu un pas spre ea, dominând-o cu înălțimea lui. Ți-aș putea face rău. Cu adevărat!

Ridică bâta de baseball și distruse cafetiera, lichidul rece maroniu și cioburile împrăștiindu-se pe covor. Ea își coborî privirea spre ele.

– Începi să te montezi, nu-i așa?

– Ești speriată... Alice?

– Sunt... cu siguranță...

El făcu un pas spre ea, cu bâta de baseball încremenită în mână. Se priviră în ochi. Apoi el dădu drumul bâtei și, rapid, începură să se sărute.

– Tu, rosti el încet, după ce se retrase, în mod cert nu ești din categoria zirconiu cubic.

– N-am mai sărutat niciodată pe cineva printr-un ciorap, spuse ea.

– Este puțin cam ciudat.

– Chiar este. Ce-ar fi să... fac o gaură... aici... pentru ca buzele noastre să se poată atinge...?

Făcu o mică gaură cu unghiile. Când se opriră, el își duse mâinile la nas. Gaura se lărgise pe toată fața, doar ochii fiindu-i acoperiți.

– Dumnezeu! Ce mă fac?

– Uite, rosti ea ridicându-și fusta. Poți lua unul dintre ciorapii mei.

El o privi fascinat cum își dădu jos un ciorap.

– Este plăcut să-ți pot vedea fața, zise ea ridicându-și ochii spre el. Ești... încântător, domnule... ăăă...

– Tomasz. Numele meu este Tomasz. Și tu ești încântătoare.

Ea rosti cu voce blândă, docilă:

– Ți-l pun eu. Dacă vrei.

Se sărutară din nou, oprindu-se când ea îi trase cu grijă ciorapul pe față.

– Nu văd nimic, spuse el după ce ea se retrase.

– O, da... este mai gros. Știi ceva? O să-l trag puțin mai mult aici... Așa, poate că vei...

Se duse în spatele lui.

– Ce faci?

– Îmi pare foarte rău!

– Pentru ce?

– Pentru asta.

Se auzi o bufnitură estompată când îl lovi cu bâta de baseball în cap.

– Așadar, zise detectivul-inspector Miller în timp ce străbăteau coridorul. Sunteți pregătită să faceți identificarea?

– O, da, sunt foarte pregătită!

– Domnișoară Herring, îi vedeți pe bărbații care au jefuit magazinul de bijuterii Warburton?

Ea se holbă la bărbații aliniați dincolo de geam, bătând ușor cu degetele în buza de jos. Întoarse capul spre detectiv.

– Îmi pare rău, e greu să-mi dau seama fiindcă nu au ciorapi.

– Ce ciorapi?

– Pe fețe. Sunt sigură în proporție de nouăzeci la sută, dar, dacă i-aș vedea cu ciorapi, aș putea fi absolut sigură.

Fură procurați niște ciorapi. Asta păru s-o amuze.

– Numărul unu este sigur, spuse ea. El avea arma. Și numărul trei, cel cu urechi mari. El l-a lovit pe domnul Warburton.

Inspectorul Miller se apropie un pas.

– Și altcineva?

Ea se uită prin sticlă.

– Mmm. Nu.

Cei doi ofițeri se uitară unul la altul. Inspectorul Miller studie chipul fetei.

– Sunteți absolut sigură? Șeful dumneavoastră pare a crede că au fost trei bărbați.

– A, nu, categoric au fost doi. Singurul alt bărbat care a mai fost în magazin era un client, după cum am zis mai devreme. Mi se pare că venise să se uite la inelele de logodnă. Un tip drăguț. Cu accent străin.

Ulcerul lui Miller se manifesta din nou.

– Domnul Warburton este foarte convins. Insistă că au fost trei bărbați.

Ea își coborî vocea:

– Dar a încasat o lovitură în cap, nu-i așa? Și între noi fie vorba, vede groaznic de prost. De la atâta uitat la pietrele prețioase. Zâmbi. Pot pleca?

Miller se holbă la ea. Suspină.

– În regulă. Ținem legătura.

– Ești gata?

El își dezdoi picioarele lungi și se ridică de pe banca din parc:

– Arăți bine, Alice.

Ea își duse o mână la păr.

– Tocmai am pozat pentru ziarul local. Se pare că sunt o eroină.

„O fată oprește un jaf. Îi salvează pe clienți.“

– Cu siguranță, pe mine m-ai salvat.

Ea ridică o mână și își trecu un deget peste cucuiul din creștetul lui.

– Ce-ți mai face capul?

– Nu mă mai doare prea tare. Tomasz îi luă mâna și îi sărută degetele. Unde mergem?

– Nu știu. La bibliotecă?

– O, da! Vreau să-mi arăți cărțile despre crime adevărate. Iar apoi, îți voi oferi un... rulou cu cremă de vanilie?

– Ei bine, asta pare un plan bun, rosti Alice Herring luându-l de braț.

LUNĂ DE MIERE LA PARIS

1

Paris, 2002

Liv Halston se ține cu putere de balustrada Turnului Eiffel, privește în jos printre firele cu beculețe ca niște diamante luminoase, către Parisul care se întinde dedesubt, și se întreabă dacă a mai avut vreodată cineva o lună de miere atât de dezastruoasă.

În jurul ei familii de turiști scot mici țipete și se retrag din fața priveliștii sau se sprijină teatral de zăbrele pentru ca prietenii să le facă fotografii, în vreme ce un paznic impasibil îi supraveghează. Dinspre vest, nori întunecați de furtună se îndreaptă spre ei. Un vânt aspru i-a înroșit urechile.

Cineva aruncă un avion de hârtie, iar ea îi privește zborul spiralat spre pământ, tulburat de câte un curent trecător, până devine prea mic și îl pierde din vedere. Undeva jos, printre elegantele bulevarde ale baronului Haussmann¹, curțile mici, parcurile cu aspect clasic și malurile ușor șerpuitoare ale Senei, se află noul ei soț. Soțul ei, care, la două zile după ce sosiseră să-și petreacă luna de miere, o informase că regretă, dar, în acea dimineață, trebuia să se întâlnească cu cineva în legătură cu o chestiune de serviciu. Clădirea despre care îi spusese se afla la marginea orașului. Avea să lipsească doar o oră. Nu credea că avea să stea mai mult. Ea avea să fie în regulă, nu-i așa?

¹ Georges-Eugène, baron Haussmann (1809–1891), a fost un urbanist francez al cărui nume este asociat cu reconstrucția Parisului.

Același soț căreia ea îi zisese că, dacă ieșea pe ușa camerei hotelului, putea să plece de tot și să nu se mai întoarcă.

David crezuse că glumea. Ea crezuse că el glumea. El aproape că râsese.

– Liv, e ceva important!

– Este luna noastră de miere! replicase ea.

Se holbaseră unul la altul de parcă aveau de-a face cu cineva pe care nu-l mai văzuseră niciodată.

– Of, Doamne! Cred că va trebui să cobor. O americană cu o borsetă uriașă în jurul taliei și cu părul roșcovan se strâmbă când Liv trece pe lângă ea. Nu suport înălțimile. Nu-l simțiți cum scârțâie?

– N-am remarcat, răspunde Liv.

– Soțul meu e ca tine. De un calm fantastic. Ar putea sta aici toată ziua. Pe mine au început să mă lase nervii de când am urcat cu liftul ăla blestemat.

Privește spre un bărbos care face atent poze, cu un aparat scump, se cutremură și se îndreaptă spre lift ținându-se de balustradă. Turnul Eiffel este vopsit maro, o culoare ciudată pentru o construcție cu un aspect atât de delicat. Se răsuțește pe jumătate pentru a-i spune asta lui David, dar își dă seama că, desigur, el nu-i acolo. Din clipa în care el sugerase să petreacă o săptămână la Paris, ea se imaginase aici, împreună cu David. Ei doi îmbrățișați, eventual seara, privind Orașul Luminilor. Ea avea să fie amețită de fericire. El avea să se uite la ea ca atunci când o ceruse de soție. Ea avea să se simtă cea mai norocoasă femeie din lume.

Apoi, o săptămână devenise cinci zile din cauza unei întâlniri imposibil de ratat pe care o avusese vineri la Londra. Iar din cele cinci zile, doar două trecuseră înainte să apară o altă întâlnire inevitabilă.

Iar acum, Liv stă acolo tremurând – în rochia de vară pe care și-o cumpărase pentru că are exact nuanța ochilor ei și crezuse că el va remarca –, în timp ce cerul se întunecă și începe o ploaie fină. Și se întreabă dacă franceza ei de școală generală este suficientă pentru a lua un taxi până la hotel sau dacă, având în vedere starea ei de spirit, n-ar fi mai bine să meargă prin ploaie. Se duce la coada de la lift.

– Și tu ți-l lași aici?

– Ce să las?

Americanca este lângă ea. Îi zâmbește și arată cu capul spre verigheta strălucitoare a lui Liv.

– Pe soțul tău.

– El... nu-i aici. Este... ocupat astăzi.

– A, ați venit cu afaceri? Ce minunat! El își face treaba, iar tu te distrezi admirând priveliștile. Râde. Ți-a ieșit bine răbdarea, dragă.

Liv aruncă o ultimă privire spre Champs-Élysées și simte că i se formează un nod în capul pieptului.

– Da, zice ea. Nu-i așa că sunt norocoasă?

„Căsătoria în pripă...” o avertizaseră prietenele. O spusese în glumă, dar, având în vedere că ea și David se cunoșteau doar de trei luni și unsprezece zile când el o ceruse de soție, putea detecta mica doză de adevăr din cuvintele lor.

Nu-și dorise o nuntă mare – absența mamei sale ar fi întunecat-o. Așa că ea și David se duseseră în Italia, la Roma, unde ea își cumpărase o rochie albă de la un designer subevaluat și îngrozitor de scump de pe via Condotti și nu înțelesese aproape nimic din ceremonia de la biserică până nu-i pusese David verigheta pe deget.

Carlo, prietenul lui David care îl ajutase să organizeze nunta și care fusese unul dintre martorii lor, o tachinase după aceea că acceptase să-l cinstească, să i se supună și să accepte orice alte soții ar fi dorit David să adauge colecției. Ea râsese o zi întreagă.

Știuse că era bine ce făcea. O știuse din clipa în care îl cunoscuse. O știuse chiar și atunci când tatăl ei se întristase la aflarea veștii, iar ea se simțise vinovată când își dăduse seama că, deși ea nu visase niciodată la o nuntă deosebită, unicul ei părinte în viață era posibil să o fi făcut. O știuse și atunci când își dusesese cele câteva lucruri acasă la David – structura de sticlă de deasupra unei fabrici de zahăr de pe malul Tamisei fusese una dintre primele construcții proiectate și realizate de el. În fiecare dimineață a celor șase săptămâni care se scurseseră între nuntă și luna de miere, se trezise în Casa de Sticlă, înconjurată de cer, își privise soțul, care dormea, și știuse că era perechea potrivită pentru ea. Unele pasiuni erau prea mari pentru a nu li te supune.

– Nu te simți... știi și eu... un pic cam tânără? întrebuse Jasmine în timp ce își depila picioarele deasupra chiuvetei de la bucătărie.

Liv stătea la masă și o privea, fumând o țigară de contrabandă. Lui David nu-i plăcea fumatul. Ea îi spusese că se lăsase de un an.

– Adică nu glumesc, Liv, dar tu ai tendința să fii impulsivă. Ca atunci când ți-ai tăiat părul din cauza unui pariu. Sau ca atunci când ți-ai abandonat serviciul ca să faci turul lumii.

– De parcă aș fi singura persoană care a făcut asta vreodată.

– Ești singura persoană din câte cunosc care a făcut chestiile astea două în aceeași zi. Nu știu, Liv... am impresia că totul se întâmplă prea repede.

– Dar simt că este bine ce fac. Suntem foarte fericiți împreună. Și nu mi-l pot imagina făcând ceva care să mă supere. El este... Liv suflase un cerc de fum spre tubul de neon... perfect.

– Ei bine, este minunat, fără doar și poate. Doar că nu-mi vine să cred că te măriți. Dintre noi, tu ai jurat mereu că n-o vei face.

– Știu.

Jasmine trase o fâșie de ceară și se strâmbă privind părul smuls.

– Au! La dracu', ce doare! Totuși, arată al naibii de bine. Iar casa aia pare fantastică. Mai bună decât maghernița asta.

– Când mă trezesc alături de el, mă simt de parcă aș fi într-o revistă *glossy*. Totul pare foarte matur. Nici măcar nu m-am ostenit să-mi iau prea multe lucruri. Pentru Dumnezeu, are așternuturi din olandă! Așternuturi din olandă veritabilă. Suflă un alt inel de fum. Făcute din olandă.

– Mda. Și cine va ajunge să calce acele așternuturi din olandă?

– Nu eu. Are pe cineva care face curățenie și chestii din astea. Zice că nu-i nevoie ca eu să fac astfel de lucruri. Și-a dat seama că sunt o menajeră total nepricepută. De fapt, vrea să mă gândesc dacă n-aș avea chef să fac niște studii postuniversitare.

– Studii postuniversitare?

– Spune că sunt prea deșteaptă ca să nu fac ceva cu viața mea.

– Asta dovedește de cât timp te cunoaște. Jasmine își rotise glezna, căutând fire care scăpaseră. Și ai de gând să faci?

- Nu știu. Se petrec foarte multe acum – mutatul în casa lui, măritișul cu el și toate cele. Cred că, mai întâi, ar trebui să mă obișnuiesc cu ideea că sunt măritată.

- Ești soție. Jasmine rânjise ironică. O, Dumnezeu! Ești nevestică.

- Nu face asta. Încă mă cam sperie.

- Nevestico!

- Încetează!

Evident, Jasmine continuase s-o necăjească până când Liv o lovisese zdravăn cu un prosop de bucătărie.

Când ea se întoarce, el este la hotel. Decisese să meargă pe jos, iar cerul se spărsese, așa că este udă leoarcă, iar rochia i se lipește de picioare. În timp ce străbate holul de la recepție, poate jura că portarul îi aruncă privirea rezervată femeilor ai căror soți au întâlniri de afaceri în luna de miere.

Când intră în cameră, David vorbește la telefon. Se răsuțește, se uită la ea și pune capăt convorbirii.

- Unde ai fost? Începusem să-mi fac griji.

Ea își scoate cardiganul ud și ia un umeraș din dulap.

- M-am dus la Turnul Eiffel. Și m-am întors pe jos.

- Ești udă leoarcă. Îți dau drumul la apă în cadă.

- Nu vreau să fac baie.

Ba vrea. Tot drumul lung și mizerabil până la hotel, nu se gândise la altceva.

- Atunci, voi comanda niște ceai.

În vreme ce el ridică receptorul ca să sune la room-service, ea intră în baie și închide ușa. Simte că David privește în urma ei mult timp după ce ușa s-a închis. Nu știe de ce se poartă atât de irațional. Plănuse să se poarte frumos la întoarcere, să recupereze vremea pierdută în acea zi. La urma urmelor, fusese o singură întrevvedere de afaceri. Și știuse cum era el încă de la prima lor întâlnire, când o plimbase cu mașina prin Londra și îi vorbise despre istoria și designul clădirilor moderne din sticlă și oțel pe lângă care treceau.

Dar ceva se întâmplase când trecuse pragul camerei. Îl văzuse vorbind la telefon și simplul fapt că își dăduse seama imediat că era o discuție legată de serviciu îi spulberase bunăvoința fragilă.

„Nu ți-ai făcut griji pentru mine“, gândește ea furioasă. „Vorbeai despre grosimea sticlei ușii de la intrarea în noua clădire sau dacă suportul acoperișului poate susține greutatea unui puț de ventilație suplimentar.“

Își pregătește baia, o umple cu sărurile scumpe de la hotel, intră în cadă și suspină ușurată când se cufundă în apa fierbinte.

Câteva minute mai târziu, David bate la ușă și intră.

– Ceaiul, rostește el și pune ceașca pe marginea căzii de marmură.

– Mulțumesc!

Ea se așteaptă ca el să plece, însă David se așază pe capacul de la toaletă, se apleacă în față și o privește.

– Am rezervat o masă la restaurantul La Coupole.

– Pentru seara asta?

– Da. Ți-am spus de el. Este braseria cu picturile acelea murale fantastice realizate de artiști care...

– David, sunt foarte obosită. Am mers mult pe jos. Nu cred că vreau să ies în seara asta.

Vorbește fără să se uite la el.

– Nu cred că voi reuși să obțin o rezervare pentru altă seară.

– Îmi pare rău. Vreau doar ceva de la room-service și să mă bag în pat.

„De ce faci asta?“ se ceartă în gând. „De ce îți sabotezi luna de miere?“

– Uite ce este, îmi pare rău pentru ziua de azi, bine? Dar de câteva luni, încerc să stabilesc o întâlnire cu Goldsteinii. Și iată că erau la Paris și au acceptat în sfârșit să-mi vadă proiectul. Aceasta este clădirea despre care îți spuneam, Liv. Cea mare. Și cred că le-a plăcut.

Liv își privește degetele de la picioare, ale căror unghii se ițesc roz și strălucitoare din apă.

– Ei bine, mă bucur că întâlnirea a decurs bine.

Amândoi rămân tăcuți.

– Urăsc asta! Urăsc că ești atât de nefericită!

Ea se uită la el, la ochii albaștri, la părul ca de obicei ușor zburlit, la felul cum își sprijină fața în palme. După câteva clipe de ezitare, întinse o mână, iar el i-o ia.

– Nu mă băga în seamă. Mă port prosteste. Ai dreptate. Știu cât de mult înseamnă clădirea aceea pentru tine.

– Chiar înseamnă foarte mult, Liv. Nu te-aș fi lăsat singură pentru nimic altceva. Acesta este lucrul pentru care am muncit luni de zile. Ani! Dacă reușesc, voi deveni partener. Voi avea o reputație.

– Știu. Uite ce e, nu anula rezervarea. O să mergem. O să mă simt mai bine după baie. Și putem face planuri pentru mâine.

Degetele lui le cuprind pe ale ei. Din pricina spumei degetele ei nu au cum să nu alunece din strânsoare.

– Ei bine... uite care-i treaba. Vor ca mâine să mă întâlnesc cu managerul de proiect.

Liv încremenește.

– Vine cu avionul special pentru asta. Vor să ne vedem în apartamentul lor de la Royal Monceau. M-am gândit că te-ai putea duce la spa-ul de-acolo cât discut cu ei. Se pare că este fantastic.

Ea se uită la el.

– Vorbești serios?

– Da. Am auzit că revista *Vogue* din Franța l-a votat drept cel mai bun...

– Nu vorbesc despre nenorocitul ăla de spa.

– Liv... asta înseamnă că sunt cu adevărat interesați. Trebuie să profit de acest lucru.

Când izbutește să vorbească, vocea ei este ciudat de strangulată.

– Cinci zile. Luna noastră de miere are doar cinci zile, David. Nici măcar o săptămână. Iar tu îmi spui că nu puteau amâna întâlnirea șaptezeci și două de ore?

– E vorba de Goldsteini, Liv. Așa procedează miliardarii. Trebuie să te conformezi programului lor.

Liv se holbează la propriile picioarele, pedichiura scumpă și își amintește că râsese împreună cu pedichiurista când ea îi spusese că arătau atât de bine, încât îți venea să le mănânci.

– Te rog, pleacă, David.

– Liv, eu...

– Lasă-mă singură.

Nu se uită la el când se ridică de pe toaletă. După ce trage ușa în urma lui, Liv închide ochii și se cufundă în apa fierbinte până nu mai aude nimic.

2

Paris, 1912

– Nu Bar Tripoli.

– Ba da, Bar Tripoli.

Deși un bărbat masiv, în mod straniu Édouard Lefèvre putea să-ți amintească de un băiețel informat că îl aștepta o pedeapsă iminentă. M-a privit îndurerat și și-a umflat obrazii.

– Ah... hai să nu facem asta diseară, Sophie! Hai să mâncăm undeva! Hai să petrecem o seară fără să ne facem griji financiare! Abia ne-am căsătorit. Încă suntem în *lune de miel!*

A fluturat cu dispreț o mână la adresa barului. Am scos din buzunarul paltonului o mână de chitanțe pentru sume datorate.

– Iubitul meu soț, nu ne putem bucura de o seară fără griji financiare, fiindcă nu avem bani să mâncăm. Nici măcar o centimă.

– Dar banii de la Galerie Duchamp...?

– S-au dus pe chirie. Aveai datorii din vară, îți amintești?

– Economiiile din cutie?

– Au fost cheltuite acum două zile, când te-ai încăpățânat să oferi micul dejun tuturor celor de la Ma Bourgogne.

– Era micul dejun de nuntă! Am simțit că trebuia să serbăm cumva întoarcerea noastră la Paris. S-a gândit câteva clipe. Dar banii din pantalonii mei albaștri?

– Aseară.

El și-a pipăit buzunarele, dar nu a găsit decât punga cu tutun. Părea atât de deprimat, încât aproape că am râs.

– *Courage*, Édouard! Nu va fi chiar atât de rău. Dacă preferi, pot să mă duc la prietenii tăi și să-i rog frumos să-ți dea înapoi banii împrumutați. Nu-i nevoie ca tu să ai vreo legătură cu asta. Le va fi mai greu să refuze o femeie.

– Iar apoi, o să plecăm?

– Iar apoi, o să plecăm. M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat pe obraz. Și o să ne ducem să luăm ceva de mâncare.

– Nu sunt sigur că o să vreau să mănânc, a mormăit el. Discuțiile despre bani îmi provoacă indigestie.

– O să vrei să mănânci, Édouard.

– Nu înțeleg de ce trebuie să facem asta acum. *Lune de miel* trebuie să dureze o lună. O lună cu nimic altceva, în afară de iubire! Am întrebat-o pe patroana de la firma mea, iar ea știe totul despre asemenea lucruri. Sunt sigur că există niște bani undeva în... Oh, stai puțin, uite-o pe Laure. Laure! Vino s-o cunoști pe soția mea!

În cele trei săptămâni de când eram madame Édouard Lefèvre și, ca să fiu sinceră, cu câteva luni înainte, descoperisem că numărul celor care aveau datorii la noul meu soț era chiar mai mare decât talentul lui ca pictor. Édouard era cel mai generos om, dar avea prea puține mijloace financiare pentru a susține acea generozitate. Își vindea tablourile cu o ușurință care probabil că stârnea invidia prietenilor săi de la Académie Matisse, însă rareori făcea ceva atât de neplăcut precum să le ceară returnarea datoriilor, preferând în schimb să adune un teanc tot mai mare de chitanțe mototolite. Așa se făcea că *messieurs* Duchamp, Bercy și Stiegler își permiteau să aibă și tablourile lui deosebite pe pereți, și mâncare în stomac, în vreme ce Édouard trăia săptămâni întregi cu pâine, brânză și *rillettes*¹.

Fusesem îngrozită când descoperisem halul în care erau finanțele lui. Nu fiindcă nu avea bani – încă de când îl cunoscusem, știusem că Édouard nu era bogat –, ci din pricina disprețului cu care păreau să-l trateze așa-zișii lui prieteni. Îi promiteau bani care nu apăreau niciodată.

¹ Pastă din carne gătită lent și mărunțită manual, păstrată la rece, în borcane, cu un strat gros de grăsiine deasupra

Acceptau băuturile oferite de el, ospitalitatea lui și îl răsplăteau prea puțin. Édouard era cel care propunea băutura pentru toți, mâncare pentru doamne, distracție pentru toți, iar când veneau notele de plată, se pomenea cumva ultimul rămas în local.

– Pentru mine, prietenia contează mai mult decât banii, îmi spusese el când i-am verificat situația financiară.

– Asta-i admirabil, iubitele. Din nefericire, prietenia nu îți pune pâine pe masă.

– M-am însurat cu o femeie de afaceri! exclamase el cu mândrie.

În acele zile de după ce ne-am căsătorit, aș fi putut anunța că mă ocupam cu spargerea abceselor, iar el tot ar fi fost mândru de mine.

M-am uitat prin geamul de la Bar Tripoli, încercând să văd cine era înăuntru. Când am revenit, Édouard vorbea cu *madame* Laure. Nu era ceva neobișnuit, soțul meu cunoștea pe toată lumea din arondismentele cinci și șase. Era imposibil să mergem o sută de metri fără ca el să nu se salute cu cineva, să nu ofere țigări și urări de bine.

– Sophie! a rostit el. Vino încoace! Vreau s-o cunoști pe Laure Le Comte.

Am ezitat doar o secundă. Obrajii fardați cu roșu și pantofii de seară indicau limpede că Laure Le Comte era o *fille de rue*¹. Când ne cunoscuserăm, el îmi spusese că le folosea adesea ca modele, că erau ideale fiindcă nu se jenau deloc cu trupurile lor. Poate că ar fi trebuit să mă simt șocată că dorea să-mi facă cunoștință mie, soției lui, cu o asemenea femeie, dar aflasem repede că lui Édouard nu-i păsa deloc de eticheta convențională. Știam că le plăcea, ba chiar le respecta, și nu doream să gândească ceva rău despre mine.

– Mă bucur să vă cunosc, *mademoiselle*, am zis eu.

Am întins mâna și am folosit formalul *vous* pentru a-mi arăta respectul. Degetele ei erau atât de ridicol de fine, încât a trebuit să mă uit pentru a fi sigură că le strângeam în palmă.

– Laure mi-a fost model în numeroase ocazii. Îți amintești tabloul cu femeia care stă pe un scaun albastru? Cel care îți place în mod deosebit? Laure a fost. Este un model excelent.

– Sunteți prea amabil, *monsieur*, a spus ea.

¹ Fiică a străzii (în limba franceză în original)

Am zâmbit cu căldură.

– Cunosc tabloul. Este o imagine foarte frumoasă.

Sprâncenele femeii se ridicară o idee. Mai târziu, mi-am dat seama că era improbabil ca ea să primească prea des complimente de la o femeie.

– De fiecare dată când îl văd, mă gândesc că este o lucrare straniu de regală.

– Regală. Sophie are dreptate. Exact așa arăți în el, a rostit Édouard.

Privirea Laurei s-a îndreptat de la unul spre celălalt și înapoi, de parcă încerca să-și dea seama dacă nu o luăm peste picior.

– Când soțul meu m-a pictat prima dată, am arătat ca o fată bătrână groaznică, am spus eu repede, încercând s-o fac să se simtă în largul ei. Foarte severă și respingătoare. Mi se pare că Édouard a zis că arăt ca un băț.

– N-am spus niciodată așa ceva!

– Dar ai gândit.

– A fost o pictură oribilă, a admis Édouard. Însă numai eu am fost de vină. S-a uitat la mine. Iar acum, mi se pare imposibil să pictez un tablou cu tine care să nu fie reușit.

Mi-a fost greu să-i întâlnesc privirea fără a mă îmbujora puțin. A urmat un scurt moment de tăcere. Iar eu m-am uitat în altă parte.

– Felicitări pentru căsătorie, *madame* Lefèvre! Sunteți o femeie foarte norocoasă. Dar poate nu la fel de norocoasă ca soțul dumneavoastră.

A dat din cap spre mine, apoi către Édouard, iar după aceea, și-a ridicat puțin fusta de pe trotuarul ud și a plecat.

– Nu mă privi așa în public, l-am dojenit eu în timp ce amândoi ne uitam în urma ei.

– Îmi place s-o fac, a zis el aprinzându-și o țigară și părând ridicol de încântat de sine. Capeți o culoare foarte atrăgătoare.

Édouard a văzut intrând în tutungerie un bărbat cu care voia să vorbească, așa că l-am lăsat să se ducă, iar eu am intrat în Bar Tripoli și am stat câteva minute la tejghea, privindu-l pe *monsieur* Dinan care ședea la locul lui obișnuit, într-un colț. Am cerut un pahar cu apă, am băut-o și am schimbat câteva cuvinte cu barmanul. Apoi m-am dus la masa lui *monsieur* Dinan, l-am salutat și mi-am scos pălăria.

A avut nevoie de câteva secunde pentru a-și aminti cine eram. Bănuiesc că părul meu m-a dat de gol.

– Ah, *mademoiselle*! Ce mai faceți? Este o seară răcoroasă, nu-i așa? Édouard o duce bine?

– O duce foarte bine, *monsieur*, mulțumesc! Dar mă întreb dacă îmi puteți acorda două minute ca să discutăm o chestiune personală.

S-a uitat în jurul mesei. Femeia din dreapta i-a aruncat o privire aspră. Bărbatul din fața sa era prea cufundat în conversația cu însoțitoarea lui pentru a băga de seamă.

– Nu cred că am chestiuni personale de discutat cu dumneavoastră, *mademoiselle*.

Se uitase la însoțitoarea lui în timp ce îmi vorbise.

– Cum doriți, *monsieur*. Atunci, vom discuta aici. Este vorba de simpla chestiune de a plăti un tablou. Édouard v-a vândut un pastel în ulei deosebit de frumos, *Piața din Grenouille*, pentru care i-ați promis... Mi-am verificat hârtia... cinci franci. V-ar fi foarte recunoscător dacă i-ați putea da acești bani acum.

Expresia jovială dispăru de pe chipul lui.

– Sunteți recuperatorul lui de datorii?

– Cred că este o descriere puțin cam dură, *monsieur*. Eu doar încerc să fac ordine în situația financiară a lui Édouard. Iar această chitanță pentru suma pe care i-o datorați cred că are deja șapte luni vechime.

– N-am de gând să discut chestiuni financiare în fața prietenilor mei.

Turbat de mânie, și-a întors capul dinspre mine. Însă eu mă cam așteptam la asta.

– Atunci, *monsieur*, mă tem că voi fi silită să rămân aici până când veți accepta să discutați.

Toate perechile de ochi de la mica masă se îndreptaseră spre mine, dar eu nici măcar nu m-am îmbujorat. Era greu să mă faci să mă jenez. Crescusem într-un bar din St Péronne, încă de la vârsta de doisprezece ani îl ajutasem pe tata să dea afară bețivi, făcusem curat în toaleta bărbaților și auzisem cuvinte care ar fi făcut și o prostituată să se înroșească. Dezaprobarea teatrală a lui *monsieur* Dinan nu mă impresiona deloc.

– Ei bine, atunci veți sta aici toată seara. Pentru că nu am o asemenea sumă la mine.

– Scuzați-mă, *monsieur*, dar am stat ceva vreme la bar înainte de a veni la dumneavoastră. Și n-am putut să nu remarc că portofelul dumneavoastră este burdușit.

La aceste cuvinte, celălalt bărbat a început să râdă.

– Dinan, cred că are ac de cojocul tău.

Asta a părut să-l înfurie și mai tare.

– Cine ești? Cum îți permiteți să mă pui într-o situație atât de jenantă? Asta nu e mâna lui Édouard. El înțelege ce înseamnă o prietenie între doi gentilomi. El n-ar veni aici să ceară bani cu un asemenea tupeu și să facă un bărbat de răs în fața prietenilor. S-a uitat cu ochii îngustați la mine. Ha! Îmi amintesc acum... Ești vânzătoarea. Mica vânzătoare de la magazinul La Femme Marché, iubita lui Édouard. Cum ai putea să înțelegi relațiile din cercul lui Édouard? Ești... a pufnit disprețuitor... o provincială.

Știuse că asta mă va răni. Am simțit cum culoarea mi se ridică încet din piept.

– Chiar sunt, *monsieur*, dar nu despre asta-i vorba. Și până și o vânzătoare își poate da seama când prietenii lui Édouard profită de firea lui generoasă.

– I-am spus că îi voi da banii.

– Cu șapte luni în urmă. I-ai zis că îi vei da banii cu șapte luni în urmă.

– Și de ce ar trebui să-ți dau socoteală? De când ai devenit *chienne méchante*¹ a lui Édouard?

Practic, a scuipat acel cuvinte către mine. Am înghețat pentru o clipă. Iar apoi am auzit vocea lui Édouard din spatele meu, izbucnind de undeva din adâncul pieptului său.

– Cum ai făcut-o pe soția mea?

– Soția ta?

M-am răsucit. Nu mai văzusem niciodată o expresie atât de sumbră pe chipul soțului meu.

– Ești la fel de surd pe cât ești de mitocan, Dinan?

¹ Câine rău (cățea afurisită) (în limba franceză în original)

– Te-ai însurat cu ea? Cu vânzătoarea cu mutră acră?

Pumnul lui Édouard a țâșnit atât de repede, încât abia dacă l-am văzut. A apărut de undeva din spatele urechii mele drepte și l-a izbit cu o asemenea forță pe Dinan în bărbie, încât acesta a fost ridicat puțin în aer înainte de a zbura spre spate. A căzut peste niște scaune, iar masa s-a răsturnat când picioarele lui au lovit-o de dedesubt. Femeile care îl însoțeau au țipat când sticla de vin s-a spart și Medocul le-a stropit hainele.

În bar s-a făcut liniște, violonistul s-a oprit la mijlocul unei note. Aerul părea încărcat cu electricitate. Dinan a clipit și a încercat să se ridice.

– Cere-i scuze soției mele! Face cât zece ca tine, a mârâit Édouard.

Dinan a scuipat ceva, posibil un dinte. Și-a ridicat bărbia, pe care se prelingea un firicel roșu, și a murmurat atât de încet, încât am crezut că numai eu l-am auzit:

– *Putain!*

Cu un urlet, Édouard s-a repezit la el. Prietenul lui Dinan l-a atacat pe Édouard, lovindu-l cu pumnii în umeri, în cap, în spatele lat. Loviturile ricoșau din soțul meu ca niște țânțari. Am deslușit vocea lui Édouard.

– Cum îndrăznești s-o insulti pe soția mea?

– *Fréjus*, ticălosule!

M-am răsucit și l-am văzut pe Michel Le Duc dând un pumn cuiva.

– *Arrêtez, messieurs! Arrêtez-vous!*

Barul a explodat. Édouard și-a îndreptat trupul. L-a scuturat pe prietenul lui Dinan de pe umerii lui de parcă și-ar fi dat jos o haină și a aruncat un scaun spre el. Aproape că am simțit, nu doar am auzit, cum lemnul s-a spart pe spinarea bărbatului. Sticle zburau pe deasupra capetelor noastre. Femeile țipau, bărbații injurau, clienții încercau să ajungă la ușă, iar copiii străzii intrau grăbiți să se alăture acelei mêlée². În acel haos, am găsit momentul ideal. M-am aplecat și am scos portmoneul din haina lui Dinan, care gemea de durere.

¹ Târfă (în limba franceză în original)

² Luptă corp la corp (în limba franceză în original)

Am luat din el o bancnotă de cinci franci, iar în locul ei, am pus un bilet scris de mână.

– Ți-am scris o chitanță, am țipat la urechea lui. Vei avea nevoie de ea dacă te decizi vreodată să vinzi tabloul lui Édouard. Cu toate că, sincer, ar fi o prostie să faci asta. Apoi mi-am îndreptat trupul. Édouard! am strigat eu uitându-mă în jur, după el. Édouard!

Nu eram sigură că mă putea auzi în vacarmul acela. M-am aplecat pentru a evita o sticlă și mi-am croit drum spre el. Prostituatele râdeau și fluierau într-un colț. Patronul țipa și își frângea mâinile, bătaia începea să se reverse în stradă, mesele erau zdrobite. Nu exista nici măcar un singur bărbat care să nu dea pumni – toți erau atât de entuziasmați de acea încăierare, încât m-am întrebat dacă chiar se băteau.

– Édouard!

În clipa aceea, l-am zărit pe *monsieur* Arnault în colțul unde se afla pianul.

– Oh, *monsieur* Arnault! am strigat eu în timp ce mă chinuiam să ajung la el ridicându-mi fusta și pășind peste trupuri și scaune căzute.

El se trăgea în lungul unei bănci, evident sperând să ajungă la ușă.

– Două schițe în cărbune! *Femei în parc*. Vă amintiți? El s-a uitat la mine, iar eu am adăugat: Îi datorați lui Édouard banii pentru două schițe în cărbune. M-am lăsat pe vine, am ridicat o mână pentru a-mi proteja capul, iar cu cealaltă am scos din buzunar chitanțele pentru sumele datorate. Le-am fluturat în timp ce mă ghemuiam pentru a evita un pantof. Cinci franci pentru două schițe, așa scrie aici. Da?

În spatele nostru, cineva a țipat când o halbă a lovit un geam și l-a spart. Ochii lui *monsieur* Arnault erau lărgiți de frică. S-a uitat repede în spatele meu, apoi a băgat mâna în buzunar ca să-și caute portofelul. A scos bancnotele cu atâta grabă, încât mai târziu am descoperit că-mi dăduse doi franci în plus.

– Luați-i! a șuierat el, apoi s-a năpustit spre ușă îndesându-și pălăria pe cap.

Și așa, ne-am ales cu niște bani. 11... ba nu, 12 franci. Suficienți pentru a ne descurca.

– Édouard! am strigat eu din nou, cercetând încăperea.

L-am zărit într-un colț unde un bărbat cu mustață roșcată ca o coadă de vulpe încerca în zadar să-l lovească pe Édouard, care îl ținea de umeri. Am pus mâna pe brațul lui. Soțul meu m-a privit nedumerit, de parcă uitase că eram acolo.

– Am luat banii. Hai să plecăm!

Nu a părut să mă audă.

– Serios, am rostit eu. Ar trebui să plecăm.

El i-a dat drumul bărbatului, care s-a prelins pe lângă perete și și-a pipăit cu un deget interiorul gurii, murmurând ceva despre un dinte ciobit. Îl apucasem pe Édouard de mânecă și îl trăgeam către ușă, cu urechile țiuindu-mi din pricina vacarmului, împingându-mă printre bărbații care veniseră de-afară. Nu cred că aveau habar care era motivul încăierării.

– Sophie!

Édouard m-a tras brusc îndărăt când un scaun a zburat prin fața mea, suficient de aproape ca să simt curentul de aer. Am înjurat de spaimă și m-am înroșit fiindcă soțul meu mă auzise.

Apoi ne-am pomenit afară, în aerul serii și am văzut că mai mulți oameni priveau pe geam printre mâinile făcute căuș la ochi, în urechi răsunându-ne zgomotele îndepărtate ale țipetelor și sticlei sparte. M-am oprit lângă mesele goale și mi-am scuturat fusta de cioburile agățate de ea. Lângă noi, un bărbat plin de sânge ședea pe un scaun, cu o mână apăsându-și o ureche, iar în cealaltă având o țigară din care trăgea gânditor.

– Așadar, mergem să mâncăm? l-am întrebat eu netezindu-mi haina și ridicându-mi privirea spre cer. Cred că s-ar putea să plouă din nou.

Soțul meu și-a aranjat gulerul, apoi și-a trecut mâinile prin păr și a suspinat scurt.

– Da, a zis el. Da, aș vrea să mâncăm ceva.

– Îmi cer scuze că am înjurat. Nu a fost foarte elegant.

Mi-a mângâiat mâna.

– Eu n-am auzit nimic.

Am desprins o așchie de lemn înfiptă în umărul hainei lui și am aruncat-o. L-am sărutat. Iar apoi, braț la braț, am pornit repede spre

Panthéon, în timp ce sunetul clopotului tras de jandarmi răsuna pe deasupra acoperişurilor Parisului.

Mă mutasem la Paris cu doi ani în urmă și locuisem într-o cameră închiriată lângă *rue Beaumarchais*, la fel ca toate vânzătoarele de la magazinul *La Femme Marché*. În ziua când plecasem să mă mărit, fetele se aliniaseră pe coridor, mă ovaționaseră și loviseră cu linguri de lemn în tigăi.

Ne-am căsătorit la *St Péronne*, și, fiindcă nu aveam un tată care să mă conducă la altar, *Jean-Michel*, soțul surorii mele, a făcut acest lucru. *Édouard* a fost fermecător și generos și s-a purtat ca un mire perfect în cele trei zile cât a durat petrecerea, dar mi-am dat seama că a fost ușurat să scape de limitările provinciale din nordul Franței și să se întoarcă repede la Paris.

Eu eram în culmea fericirii. Nu mă așteptasem să mă îndrăgostesc, darămite să mă mărit. Și n-aș fi recunoscut niciodată în public, dar îl iubeam cu o asemenea pasiune, încât aș fi stat cu *Édouard Lefèvre* chiar dacă nu ar fi vrut să se însoare cu mine. De fapt, el era atât de puțin interesat de conveniențe, încât presupusesem că era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Însă el fusese cel care sugerase să ne căsătorim.

Eram împreună de aproape trei luni, când, într-o după-amiază, *Hans Lippmann* i-a făcut o vizită la atelier (eu spălam hainele noastre, pentru că *Édouard* uitase să pună bani deoparte pentru spălătoreasă). *Monsieur Lippmann* era un soi de dandy, iar eu m-am simțit cam rușinată că mă văzuse în ținuta de casă. S-a plimbat prin atelier admirând ultimele lucrări ale lui *Édouard*, apoi s-a oprit în fața unei picturi pe care mi-o făcuse de Ziua Bastiliei, când ne mărturisisem întâia dată ce simțeam unul pentru celălalt. Eu am rămas în baie, frecând gulerele lui *Édouard* și încercând să nu fiu stânjenită de faptul că *Lippmann* se uita la o pictură în care apăream în lenjerie. Vocile lor au scăzut preț de câteva minute, iar eu n-am deslușit ce spuneau. În cele din urmă, curiozitatea m-a copleșit. Mi-am șters mâinile și am intrat în atelier, unde i-am găsit uitându-se la niște schițe cu mine lângă fereastra mare, făcute de *Édouard*. *Monsieur Lippmann* s-a răsucit și, după ce m-a salutat scurt, m-a întrebat dacă aș vrea să

pozez și pentru el. Complet îmbrăcată, desigur. A spus că unghiurile feței mele erau fascinante, că pielea mea albă avea ceva deosebit. Nu era Édouard de acord? Firește că era, că doar și el remarcase. A râs.

Édouard nu a râs.

Tocmai eram pe cale să accept (îmi plăcea de Lippmann, era unul dintre puținii artiști care mă trata ca pe egala lui), dar am văzut zâmbetul crispat de pe buzele lui Édouard.

– Nu, mă tem că domnișoara Bessette este mult prea ocupată.

A urmat o scurtă tăcere neplăcută. Lippmann ne-a privit amuzat.

– Haide, Édouard, doar am mai avut aceleași modele. M-am gândit că...

– Nu.

Lippmann și-a coborât privirea.

– Cum vrei tu, Édouard. Mi-a făcut plăcere să vă revăd, *mademoiselle*.

M-a salutat ridicându-și puțin borul pălăriei, apoi a plecat. Édouard nu i-a zis „la revedere“.

– Ești caraghios, i-am spus eu mai târziu.

Era în cadă, iar eu stăteam îngenuncheată pe o pernă și îl spălam pe cap. Fusese tăcut toată după-amiaza.

– Știi că nu am ochi decât pentru tine. Dacă asta te-ar fi făcut fericit, aș fi purtat un veșmânt de călugăriță pentru *monsieur* Lippmann. Am turnat încet o carafă de apă pe creștetul lui și am privit cum se scurgea clăbucul. În plus, este însurat. Are o căsnicie fericită. Și este un gentilom.

Édouard a rămas tăcut în continuare. Apoi s-a răsucit brusc, cu tot trupul, ceea ce a făcut ca niște apă să se reverse din cadă.

– Trebuie să știi că ești a mea, a rostit el, iar chipul îi era atât de neliniștit, atât de nefericit, încât am avut nevoie de câteva clipe până să pot vorbi.

– Sunt a ta, prostule! I-am cuprins chipul în palme și l-am sărutat. Pielea îi era udă.

– Sunt a ta de când ai intrat prima dată în magazinul La Femme Marché și ai cumpărat cincisprezece eșarfe ridicole din dorința de a mă vedea. L-am sărutat din nou. Sunt a ta din clipa în care, după ce a încercat să mă umilească fiindcă port saboți, i-ai spus lui Mistinguett

că am cele mai frumoase glezne din tot Parisul. L-am mai sărutat o dată, iar el a închis ochii. Sunt a ta din clipa în care m-ai desenat, iar eu mi-am dat seama că nimeni altcineva nu se va uita vreodată la mine așa cum o faci tu. Ca și cum nu vezi decât părțile mele bune. Ca și cum sunt mai deosebită decât mă cred. Am luat un prosop și i-am șters cu delicatețe nasul și ochii. Așadar, nu ai nici un motiv să te temi. Sunt a ta, Édouard, cu totul și definitiv. Nu pot să cred că te-ai îndoit de asta chiar și o clipă.

El s-a uitat la mine, iar ochii lui căprui și mari m-au privit fix, cu o expresie ciudat de hotărâtă.

– Mărită-te cu mine, a zis el.

– Dar tu ai spus mereu...

– Mâine. Săptămâna viitoare. De îndată ce se va putea.

– Dar tu...

– Mărită-te cu mine, Sophie!

Așa că m-am măritat cu el. Niciodată nu i-am putut refuza ceva lui Édouard.

În dimineața de după bătaia de la Bar Tripoli, am dormit până târziu. Ne făcuserăm de cap cu averea dobândită, mâncaserăm și băuserăm prea mult și stătuserăm treji până târziu, cu trupurile încleștate sau chicotind când ne aminteam expresia revoltată a lui Dinan. Amețită, am ridicat capul de pe pernă și mi-am îndepărtat părul de pe față. Mărunțișul care fusese pe masă dispăruse – probabil că Édouard se dusesse să cumpere pâine. Am realizat vag că vocea i se auzea din stradă și mi-am îngăduit să revăd fericită amintirile serii trecute. Apoi, constatând că el nu părea a avea de gând să urce, mi-am pus un halat și m-am dus la fereastră.

Avea două baghete la subsuoară și vorbea cu o blondă frapantă, îmbrăcată cu un pardesiu verde-închis și cu o pălărie de blană cu boruri largi pe cap. În timp ce mă uitam, și-a ridicat ochii spre mine. Urmărindu-i privirea, Édouard s-a răsucit și mi-a făcut cu mâna.

– Vino jos, *chérie*. Vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

Eu nu doream să fac cunoștință cu nimeni. Voiam ca el să urce, iar eu să-mi petrec picioarele în jurul trupului său și să-l acopăr cu

săruturi în timp ce mâncam. Însă am suspinat, mi-am legat halatul și am coborât la ușa de la intrare.

– Sophie, ea este Mimi Einsbacher. O veche prietenă. Mi-a cumpărat câteva tablouri și mi-a și pozat pentru câteva desene.

„Alta?” am gândit eu absentă.

– Casă de piatră. Édouard nu mi-a dat... nici un indiciu.

Ceva din felul în care femeia s-a uitat la mine când a spus asta și privirea pe care i-a aruncat-o lui Édouard m-au făcut să nu mă simt în largul meu.

– *Enchantée, mademoiselle*, am rostit eu și am întins mâna spre ea.

Ea a luat-o de parcă ar fi avut de-a face cu un pește mort. Am rămas tăcuți, studiindu-ne picioarele. Doi măturători își făceau treaba pe trotuarul de vizavi, fluierând în tandem. Canalele de scurgere dăduseră iarăși pe dinafară, iar mirosul lor combinat cu efectul vinului băut în seara precedentă mi-au produs brusc o senzație de greață.

– Vă rog să mă scuzați, am zis eu retrăgându-mă spre ușă. Nu sunt îmbrăcată potrivit. Édouard, mă duc să fac focul și să pun la fiert apa pentru cafea.

– Cafea! a exclamat el frecându-și mâinile. Mimi, mă bucur foarte mult că te-am întâlnit. Voi veni... scuze, vom veni cât de curând să-ți vedem noul apartament. Pare grozav.

A urcat scările fluierând. În timp ce Édouard își punea în dulap hainele de stradă, eu i-am umplut o cană cu cafea și m-am băgat în pat. El a pus o farfurie între noi, a rupt o bucată de pâine și mi-a dat-o.

– Te-ai culcat cu ea?

Nu m-am uitat la el când l-am întrebat asta.

– Cu cine?

– Cu Mimi Einsbacher.

Habar n-am de ce l-am întrebat asta, nu mai făcusem niciodată așa ceva. El a clătinat vag din cap, de parcă n-ar fi avut nici o importanță.

– Este posibil s-o fi făcut. Văzând că nu spun nimic, m-a privit cu gravitate. Sophie, știi că n-am fost un ascet înainte de a te cunoaște.

– Știu.

– Sunt bărbat. Iar înainte de a te cunoaște, am fost singur vreme îndelungată.

– Știu și asta. Nu-mi doresc să fii altfel decât ești.

M-am răsucit și l-am sărutat ușurel pe umăr. El m-a luat în brațe și a suspinat mulțumit. I-am simțit răsuflarea caldă pe pleoape. Și-a băgat mâinile în părul meu și mi-a tras capul spre spate, ca să mă pot uita în ochii lui.

– Scumpa mea soție, un singur lucru trebuie să ții minte – până să te întâlnesc pe tine, niciodată nu am știut ce este fericirea.

„De ce mi-ar păsa de Mimi și altele ca ea?” am gândit eu petrecându-mi piciorul peste trupul lui, inhalându-i mirosul și punând stăpânire din nou pe el. Nu reprezentau nici o amenințare pentru mine.

Aproape că am reușit să mă conving de asta.

În miercurea următoare, Mimi Einsbacher a trecut întâmplător pe-acolo exact când ieșeam din casă (eu mă grăbeam să ajung la poștă ca să-i trimit o scrisoare surorii mele), iar lui Édouard i s-a părut firesc să ia micul dejun cu ea. Ce rost avea să mănânce singur? Apoi, două zile mai târziu, iarăși ne-am întâlnit cu ea. Era o zi rece de noiembrie și Édouard îmi puneă pe cap pălăria mea bună când am deschis uriașa ușă de stejar care dădea spre *rue Soufflot*. Râdeam și încercam să-i îndepărtez mâinile.

– Mi-ai pus-o cu spatele în față, Édouard! Încetează! O să arăt ca o nebună.

Mâna lui mare s-a oprit pe umărul meu, lipită de gât. Adoram greutatea ei.

– Vai, bună dimineața!

Mimi purta o pelerină verde mentă și o etolă din blană. Talia îi era atât de strânsă, încât am bănuț că avea buzele albastre pe sub rujul roșu.

– Ce surpriză plăcută!

– *Mademoiselle* Einsbacher, ce noroc să vă revedem atât de curând! Brusc, mi-am simțit pălăria strâmbă și ridicolă.

– Mimi! Ce plăcere!

Édouard și-a luat palma de pe umărul meu, și-a înclinat capul și i-a sărutat mâna înmănușată. Văzând gestul, am protestat în sinea mea, apoi m-am dojenit: „Nu-ți face sânge rău. La urma urmelor, Édouard te-a ales pe tine”.

– Și încotro vă duceți în această dimineață rece? Iarăși la poștă?

Își ținea geanta în fața trupului. Era din piele de crocodil.

– Eu am o întâlnire cu dealerul meu de artă, în Montmartre. Soția mea se duce să cumpere ceva de mâncare.

Mi-am răsucit pălăria pe cap dorindu-mi brusc s-o fi purtat pe cea neagră.

– Ei bine, s-ar putea, am rostit eu. Dacă te porți frumos.

– Vezi ce am de îndurat?

Édouard s-a aplecat și m-a sărutat pe obraz.

– Dumnezeu! Sunt sigură că te ține foarte bine în frâu.

Zâmbetul lui Mimi era indescifrabil. Édouard și-a înfășurat fularul în jurul gâtului și ne-a studiat preț de câteva clipe.

– Cred că voi două ar trebui să vă cunoașteți mai bine. Sophiei i-ar prinde bine să aibă o prietenă aici.

– Édouard, am prietene, am protestat eu.

– Dar toate prietenele tale de la magazin sunt ocupate în timpul zilei. Și locuiesc în arondismentul nouă. Cu Mimi, te-ai putea întâlni la o cafea când eu sunt ocupat. Detest să te știu singură.

I-am zâmbit.

– Zău că sunt foarte mulțumită cu propria companie.

– Oh, Édouard are mare dreptate! La urma urmelor, nu vrei să fiți o grijă pentru el. Și abia dacă sunteți familiarizată cu cercul lui de cunoștințe.

Édouard a zâmbit.

– Minunat! Doamnele mele favorite vor face o plimbare împreună. Vă doresc o zi excelentă! Sophie, *chérie*, mă întorc la cină.

S-a răsucit și a pornit către *rue St Jacques*. Eu și Mimi ne-am uitat una la alta și, preț de o clipă, am avut impresia că zăresc ceva glacial în ochii ei.

– Ce drăguț! a zis ea. Mergem?

3

2002

Își plănuseră dimineața – aveau să se trezească târziu, să ia micul dejun la Café Hugo, în Place des Vosges, să treacă pe la câteva buticuri și, eventual, să se plimbe puțin pe malul Senei, unde se vor opri la tarabele cu cărți vechi. După prânz, David urma să se ducă la întâlnirea lui și să lipsească vreo două ore, iar Liv avea să se bucure de spa-ul de la Royal Monceau în timp ce el discuta afaceri. Urmau să se întâlnească la bar și să bea un cocktail de după-amiază, iar apoi să ia o cină relaxată la o braserie locală. Ziua fusese salvată. Ea avea să fie drăguță cu el. Înțelegătoare. La urma urmelor, căsătoria asta presupunea – să stăpânești marea artă a compromisului. De când se trezise, își repetase asta de câteva ori.

Apoi, în timpul micului dejun, telefonul lui David sună.

– Goldsteinii, rostește el după ce închide în sfârșit.

Tartina stă neatinsă pe farfuria ei.

– Schimbare de plan. Vor să ne vedem în dimineața asta, la birourile lor de lângă Champs-Élysées. Văzând că ea nu spune nimic, își pune mâinile pe ale ei și zice: Îmi pare foarte rău. O să lipsesc cel mult două ore.

Ea nu poate vorbi. Lacrimi de dezamăgire mari și sărate se adună în ochii ei.

– Știu. Mă voi revanșa. Doar că...

– ... asta e mai important.

– Este vorba despre viitorul nostru, Liv.

Liv se uită la el și știe că nemulțumirea i se citește limpede pe chip. Se simte furioasă pe el pentru că o face să se poarte astfel. El îi strânge mâna.

– Haide, iubito! Poți să faci ceva ce eu nu țin neapărat să fac, iar apoi vom fi împreună. Nu este foarte greu să petreci cumva două ore aici. Suntem la Paris.

– Desigur. Doar că nu am știut că luna mea de miere va avea cinci zile în care va trebui să mă gândesc cum să-mi omor timpul la Paris.

În vocea lui se deslușește o urmă de iritare.

– Îmi pare rău! Nu am o slujbă cu program fix.

– Nu. Ai spus asta foarte clar.

La fel fusese toată seara trecută, în restaurantul La Coupole. Făcuseră eforturi să găsească subiecte de conversație neutre, zâmbiseră fals, o conversație surdă purtându-se dincolo de cea rostită, deosebit de politicoasă. De fiecare dată când el vorbise, ea tresărise percepându-i nemulțumirea. Când nu vorbise, ea își închipuise că el se gândea la serviciu.

După ce se întorseseră în camera lor, Liv se întinsese departe de el în pat, cumva prea supărată pentru a dori ca el s-o atingă, apoi se panicase fiindcă el nici măcar nu încercase.

Până să vină la Paris, nu era sigură dacă în cele șase luni de când erau împreună se certaseră vreodată. Simțea că de luna lor de miere se alegea praful.

David este cel care pune capăt tăcerii. Refuză să dea drumul mâinii ei. Se apleacă peste masă și îndepărtează cu tandrețe o șuviță de păr de pe chipul ei.

– Îmi pare rău! Este cu adevărat foarte important. Acordă-mi două ore și îți promit că, după aceea, voi fi numai al tău. Poate ne vom prelungi sejurul, iar eu... mă vor revanșa pentru orele pierdute.

Încearcă să zâmbească. Ea se uită dezarmată la el, dorindu-și ca relația lor să fie normală din nou, ca ei să se simtă la fel ca înainte. Își privește mâna cuprinsă de a lui, strălucirea verighetii noi, care încă nu îi este familiară pe deget.

Ultimele patruzeci și opt de ore au destabilizat-o complet. Fericirea pe care o simțise în ultimele luni i se pare brusc fragilă, ca și cum

ar fi fost construită pe un fundament mai șubred decât realizaseră.
Îl privește în ochi.

– Știi că te iubesc.

– Și eu te iubesc.

– Sunt o iubită oribilă, morocănoasă, dornică de atenție.

– O soție.

Un zâmbet ezitant apare pe chipul ei.

– Sunt o soție oribilă, morocănoasă, dornică de atenție.

El zâmbește și o sărută, apoi rămân tăcuți la masa lor de la marginea pieței Place des Vosges, ascultând zgomotul mopedurilor și al traficului care se târăște spre *rue Beaumarchais*.

– Din fericire, mi se pare foarte atrăgător ca o femeie să fie oribilă și morocănoasă.

– Ai uitat partea cu dornică de atenție.

– Asta îmi place cel mai mult.

– Du-te, zice ea și își retrage încet mâna. Pleacă acum, arhitect cu vorba dulce, altminteri te târăsc la hotel, te bag în pat și mă asigur că nu mai ajungi deloc la acea întâlnire foarte enervantă.

Atmosfera dintre ei se relaxează. Ea dă drumul răsufării pe care nu-și dăduse seama că și-o ținuse.

– Tu ce-o să faci?

Ea îl privește cum își adună lucrurile – cheile, portofelul, haina, telefonul.

– Probabil că o să mă duc la o galerie de artă.

– Îți trimit un mesaj de îndată ce terminăm. Apoi ne întâlnim undeva. Îi trimite o sărutare. Iar apoi, putem continua discuția despre țintuitul în pat. După ce se îndepărtează puțin, se răsucește și ridică o mână. *À bientôt*¹, doamnă Halston!

Zâmbetul ei durează până când el dispare din raza vizuală.

Portarul o avertizase că la Luvru coada e de câteva ore, așa că se îndreaptă spre Musée d'Orsay. David îi spusese că arhitectura clădirii era aproape la fel de impresionantă precum operele de artă pe care

¹ Pe curând (în limba franceză în original)

le găzduiește. Însă chiar și la ora zece dimineața, coada șerpuieste în fața intrării. Soarele arde deja, iar ea a uitat să-și ia o șapcă.

– Of, grozav! murmură ea pentru sine și se pune la coadă.

Se întreabă dacă măcar va apuca să intre în muzeu până la terminarea întâlnirii lui David.

– N-ar trebui să dureze prea mult. Îi lasă pe oameni să intre destul de repede. Bărbatul din fața ei s-a răsucit spre ea și arată cu capul spre partea din față a cozii. Câteodată, lasă intrarea liberă. Acum însă e coadă.

Poartă un sacou din pânză și are aerul că e independent și bogat. Când îi zâmbește, ea se întreabă dacă nu cumva faptul că este englezoaică nu e scris cu litere mari pe fruntea ei.

– Nu sunt sigură că toți acești oameni încap înăuntru.

– O, ba încap. Parcă e Tardisul¹ acolo.

Când ea surâde, el întinde o mână.

– Tim Freeland.

– Liv Worth... Halston. Liv Halston.

Încă nu s-a obișnuit cu schimbarea numelui.

– Ah! Afișul acela spune că este o expoziție mare Matisse. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care e coadă. Dă-mi voie să deschid umbrela ca să te protejez de soare.

În timp ce înaintează câțiva pași odată, îndreptându-se în zigzag către intrare, îi spune că vine în fiecare an la Paris pentru turneul de tenis. Iar când nu este ocupat cu tenisul, frecventează câteva locuri favorite. Acest muzeu îi place mai mult decât Luvrul, care e plin de turiști veniți să vadă tablourile. Zâmbește vag când zice asta, realizând ironia.

Este înalt, bronzat și are părul blond-închis pieptănat spre spate într-un stil pe care ea bănuiește că l-a păstrat din adolescență. Modul cum vorbește despre viața lui sugerează lipsa grijilor financiare.

¹ TARDIS (prescurtare de la Time and Relative Dimension in Space) este o navă spațială și mașină a timpului din franciza *Doctor Who* și alt seriale derivate. Seamănă cu o gheretă veche de poliție britanică, iar la exterior este mult mai mică decât la interior.

Referirea la copii și absența verighetei indică un divorț petrecut cu ceva timp în urmă.

Este atent și fermecător. Discută împreună despre restaurantele din Paris, despre tenis și despre cât de imprevizibili sunt taximetriștii parizieni. Ea se simte ușurată să poarte o conversație care să nu fie plină de resentimente nerostite și tot felul de capcane. Până să ajungă la intrare, se simte ciudat de veselă.

– Ei bine, datorită ție timpul a trecut minunat de repede.

Tim Freeland închide umbrela și îi întinde mâna.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Olivia Halston. Și ți-aș recomanda impresioniștii de la ultimul etaj. Acum, îi poți vedea cel mai bine, înainte ca mulțimea de oameni să devină insuportabilă.

Îi zâmbeste, ochii i se încrețesc la colțuri, apoi dispare în interiorul cavernos al muzeului ca și cum deja ar ști sigur încotro să se îndrepte. Iar Liv, care știe că, și în luna de miere, ai voie să te simți înveselită de o conversație de douăzeci de minute cu un bărbat frumos și curtenitor, care este posibil sau nu să fi flirtat cu tine, se îndreaptă cu pași ușor sălțați spre lifturi.

Nu se grăbește, merge încet de-a lungul pereților pe care sunt expuse tablourile expresioniștilor, studiind cu atenție fiecare pictură. La urma urmelor, are timp de ocupat cu ceva. Se simte oarecum rușinată că, de doi ani, de când și-a terminat studiile, nu a mai pus piciorul într-o galerie. Reflectează și se decide că îi plac tablourile lui Monet și Morisot, dar ale lui Renoir nu. Sau poate că prea au fost folosite în exces pe capacele cutiilor cu ciocolată și îi este greu să disocieze cele două lucruri.

Se așază, apoi se ridică. Își dorește ca David să fi fost cu ea. I se pare ciudat să stea în fața tablourilor și să nu aibă cu cine să vorbească despre ele. Se pomenește aruncând priviri furioase către oamenii care păreau a fi singuri, căutând indicii dacă erau ciudați sau nu. Se întreabă dacă s-o sune pe Jasmine, ca să stea totuși de vorbă cu cineva, însă își dă seama că ar fi o declarație publică despre luna ei de miere nereușită. La urma urmelor, cine dă telefoane în luna de miere? Iarăși s'înfurie pe David, dar se autoconvinge să se calmeze.

În jurul ei, galeria se umple treptat. Un grup de elevi mici trece pe lângă ea condus de un ghid al muzeului care le vorbește cu o pasiune teatrală. Se opresc în fața tabloului *Le Déjeuner sur l'herbe*¹, iar el le face semn să se așeze și să-l asculte.

– Uitați! le cere el în franceză. A pictat cu vopsea umedă peste vopsea umedă. Primii artiști făceau asta pentru a putea întinde vopseaua așa...

Gesticulează frenetic. Copiii sunt fascinați. Un grup de adulți se oprește să asculte.

– Iar acest tablou a stârnit un scandal uriaș când a fost expus. Enorm! De ce doamna nu purta haine, iar domnii erau îmbrăcați? Tu ce crezi, tinere domn?

Ei îi place foarte mult faptul că școlarii francezi în vârstă de opt ani li se cere să discute în public despre nuditate. Își dorește din nou ca David să fi fost acolo, fiindcă știe că și el ar fi fost încântat să vadă asta.

Abia după câteva minute, își dă seama cât de mulți oameni s-au revărsat în sălile de la acel etaj și că este sufocant de aglomerat. Tot aude accente englezești și americane. Dintr-un motiv neclar, asta o enervează. Constată că tot felul de fleacuri o irită.

Nerăbdătoare să scape de-acolo, Liv se grăbește să străbată o sală, apoi pe următoarea, trece pe lângă o serie de tablouri cu peisaje și ajunge în sala pictorilor mai puțin apreciați, unde sunt doar câțiva vizitatori. Încetinește și încearcă să le acorde artiștilor mai puțin renumiți aceeași atenție pe care a dat-o numelor mari, cu toate că nu sunt prea multe lucrări care să atragă privirea. Tocmai este pe cale să caute ieșirea când se pomenește în fața unui mic tablou în ulei și se oprește aproape fără să vrea. O femeie roșcată, îmbrăcată cu o rochie albă, care pare un fel de cămașă de corp – deși Liv nu e sigură de asta – stă în picioare lângă o masă încărcată cu resturile unui prânz. Trupul ei este răsucit pe jumătate, așa că partea din față e ascunsă privirii, însă o parte a chipului se vede. Umerii îi sunt încovoiați de nemulțumire sau de încordare.

Titlul tabloului este: *Soție supărată*.

¹ *Le Déjeuner sur l'herbe* (Dejunul pe iarbă) – inițial intitulat *Le Bain* (Baia) – este un tablou în ulei de dimensiuni mari, pictat de Édouard Manet în 1862–1863.

Liv o privește cu atenție, remarcă ochii deosebit de limpezi ai femeii, culoarea din obraji, modul în care corpul ei pare să sugereze o furie reprimată cu greu, dar și un soi de înfrângere. Iar Liv gândește brusc: „O, Dumnezeule! Eu sunt“.

După ce gândul i-a apărut în minte, nu mai poate scăpa de el. Dorește să se uite în altă parte, dar nu poate. Simte că aproape i s-a tăiat respirația, de parcă ar fi primit un pumn în plex. Tabloul este ciudat de intim, extrem de tulburător. „Am 23 de ani“, gândește ea. „Și tocmai m-am măritat cu un bărbat care deja m-a pus în fundalul vieții lui. Voi fi ca această femeie tristă și furioasă în sinea ei, care stă într-o bucătărie și pe care nimeni n-o bagă în seamă, care își dorește cu disperare atenția lui și care se posomorăște când nu are parte de ea. Care face totul singură și se străduiește să se simtă cât mai bine.“

Vede cu ochii minții viitoarele călătorii cu David – ea frunzărind ghidurile turistice în căutarea atracțiilor locale, încercând să nu-și arate dezamăgirea când, din nou, apare ceva foarte important legat de serviciu, pe care el nu poate să-l rateze. „Voi ajunge ca mama. A fost prea târziu pentru ca ea să-și mai poată aminti cine era înainte de a deveni soție. Nevestică.“

Brusc, Musée d'Orsay este prea aglomerat, prea zgomotos. Se pomenește împingându-se printre oameni pentru a coborî, luând-o într-o direcție greșită prin mulțimea care se îmbulzește, murmurând scuze când întâlnește rezistența umerilor, coatelor, genților. Coboară pieziș un rând de scări și străbate un coridor, dar, în loc să se îndrepte spre ieșire, se pomenește în fața unui salon mare unde a început să se formeze o coadă pentru ocuparea meselor. Unde naiba este ieșirea? Muzeul pare deodată ridicol de aglomerat. Liv răzbate cu greu prin secțiunea art-deco – plină cu piese uriașe de mobilier din lemn natural, grotești și exagerat de flamboaiante – și se pomenește în capătul greșit. Oftează din toți rărunchii dintr-un motiv pe care nu prea îl poate explica.

– Te simți bine?

Se răsucește. Cu o broșură în mână, Tim Freeland o privește cu atenție. Liv își șterge repede fața cu palma și încearcă să zâmbească.

– Eu... nu reușesc să găsesc ieșirea. Ochii lui îi cercetează chipul – oare chiar plânge? –, iar ea se simte cumplit de stânjenită. Scuze! Dar... trebuie să ies neapărat de-aici.

– Mulțimea, rostește el încet, poate fi puțin cam copleșitoare în perioada asta a anului. Haide!

O ia de cot și o conduce prin muzeu străbătând sălile mai întunecoase dintr-o laterală, unde par să se fi adunat mai puțini oameni. După câteva minute, coboară o scară și ies pe esplanada luminoasă de la intrare, unde coada este acum și mai lungă.

Se opresc puțin mai departe. Liv își recapătă răsuflarea.

– Îmi pare nespus de rău, zice ea privind îndărăt. Nu cred că vei mai putea să intri.

El clatină din cap.

– Mi-a ajuns pentru ziua de azi. Când ajungi să nu mai poți vedea nimic de cefele oamenilor, probabil că e oricum vremea să pleci.

Rămân locului câteva momente, pe dalele de gresie strălucitoare. Traficul se târăște pe malul fluviului, un moped zumzăie zgomotos printre mașinile care mai mult stau. Soarele aruncă peste clădiri o lumină albastruie-alburie, care pare specifică orașului.

– Ai vrea să bem o cafea? Cred că ar fi o idee bună să stai jos câteva minute.

– Oh... nu pot! Trebuie să mă întâlnesc... Își privește telefonul. Nu a primit nici un mesaj. Se uită în continuare la el, nevenindu-i să creadă. Încearcă să digere faptul că a trecut aproape o oră de când el spusese că va termina. Ăăă... poți să mă scuzi un minut?

Se îndepărtează puțin și formează numărul lui David. Își mijește ochii în timp ce privește mașinile care înaintează încet pe *quai* Voltaire. Imediat intră mesageria vocală. Se întreabă în treacăt ce să-i spună. Decide să nu-i zică absolut nimic. Închide telefonul și se întoarce lângă Tim Freeland.

– De fapt, mi-ar face mare plăcere să beau o cafea. Mulțumesc!

– *Un café et une grande crème.*

Chiar și atunci când accentul franțuzesc îi iese cel mai bine, chelnerii îi răspund invariabil în engleză. După diversele umilințe de care a avut parte în dimineața aceea, stânjeneala pe care o simte este

ne semnificativă. Bea o cafea, comandă încă una, trage în piept aerul cald al orașului și abate discuția de la ea.

– Pui multe întrebări, rostește Tim Freeland la un moment dat. Fie ești jurnalistă, fie ai fost la un pension foarte bun.

– Fie sunt expertă în spionaj industrial. Și am aflat totul despre noua ta afacere.

El râde.

– Ah... din păcate, nu mai am treabă cu afacerile. Am ieșit la pensie.

– Serios? Nu pari suficient de bătrân.

– Nu sunt suficient de bătrân. Mi-am vândut firma cu nouă luni în urmă. Încă mă străduiesc să-mi dau seama ce să fac cu timpul liber.

Modul în care o spune sugerează că nu este prea îngrijorat din cauza asta. „De ce-ar fi?” gândește ea. „Asta înseamnă că își poate petrece zilele plimbându-se prin orașele preferate, admirând operele de artă sau invitând la cafea persoane necunoscute.”

– Și unde locuiești?

– Oh... peste tot. La începutul verii, stau două luni aici. Am o casă în Londra. Petrec ceva vreme și în America de Sud – soția mea locuiește în Buenos Aires, împreună cu cei doi copii mai mari.

– Pare complicat.

– Când ești atât de bătrân ca mine, viața este invariabil complicată. Zâmbește de parcă ar fi obișnuit cu complicațiile. O vreme, am fost unul dintre acei bărbați prostănaci care cred că e imposibil să nu se însoare dacă se îndrăgostesc.

– Un adevărat gentleman!

– Deloc. Cine a spus: „Ori de câte ori mă îndrăgostesc, pierd o casă”? Amestecă în cafea. De fapt, totul este foarte civilizat. Am două foste soții și amândouă sunt femei minunate. E păcat că nu mi-am dat seama de asta cât eram împreună.

Vorbește încet, stăpânit, își alege cuvintele cu grijă, dovedind că este un bărbat obișnuit să fie ascultat. Ea se uită la el, la mâinile bronzate, la manșetele impecabile ale cămășii și își imaginează un apartament închiriat pe termen scurt, cu toate serviciile incluse, în primul arondisment, precum și un restaurant scump, al cărui patron îi știe numele. Tim Freeland nu e genul ei și este cu cel puțin douăzeci

și cinci de ani mai în vârstă decât ea, dar se întreabă în treacăt cum ar fi să fie cu un bărbat ca el. Se întreabă dacă, pentru un privitor oarecare, par soț și soție.

– Tu cu ce te ocupi, Olivia?

De când au făcut cunoștință, a numit-o Olivia. Din partea oricui altcuiva, ar fi părut afectare, dar, rostit de el, numele întreg sună a politețe de modă veche. Se trezește din reverie și se îmbujorează puțin când își dă seama la ce se gândea.

– Eu... în clipa asta, sunt oarecum între slujbe. Mi-am terminat studiile și am făcut ceva muncă de birou, am fost și chelneriță. Chestiile obișnuite pentru o fată din clasa de mijloc. Bănuiesc că încă nu m-am lămurit ce vreau să fac de fapt.

Își răsucesce o șuviță de păr.

– Ai destul timp pentru asta. Copii? întreabă el privind-i semnificativ verigheta.

– O, nu! N-o să am multă vreme de-acum încolo.

Râde stânjenită. Abia dacă e în stare să aibă grijă de ea, iar gândul de a avea un copil smiorcăit care să depindă de ea i se pare de neimaginat. Simte că el o studiază.

– Ai dreptate. Ai destul timp pentru toate astea. Nu-și ia ochii de la chipul ei. Nu te supăra că spun asta, dar te-ai măritat la o vârstă foarte fragedă. Pentru epoca asta, vreau să zic.

Ea nu știe ce să răspundă, așa că soarbe din cafea.

– Știu că nu trebuie să întreb o femeie ce vârstă are, dar bănuiesc că ai vreo... douăzeci și trei de ani? Douăzeci și patru?

– Corect. Douăzeci și trei.

El încuviințează din cap.

– Ai o osatură frumoasă. Presupun că vei arăta ca de douăzeci și trei de ani încă un deceniu de acum încolo. Nu, nu roși. N-am făcut decât să afirm un fapt... Te-ai măritat cu iubitul din copilărie?

– Nu... mai degrabă a fost o dragoste nebună. Își ridică privirea de la cafea. De fapt, abia... abia m-am măritat.

– Abia te-ai măritat? Ochii i se lărgesc puțin. Întrebarea se citește în ei. Ești în *luna de miere*?

Rostește cuvintele fără dramatism, dar are o expresie atât de uimită, iar compătimirea îi este atât de prost disimulată, încât ea simte că nu

mai suportă. Vede „soția supărată“ îndepărtându-se înfrântă, o viață în care va avea de-a face cu ușoara stânjeneală a celor din jur. „Oh, ești măritată? Unde-i soțul tău?“

Ce-a făcut?

– Îmi pare nespus de rău, zice ea cu capul plecat, adunându-și lucrurile de pe masă. Trebuie să plec.

– Olivia, te rog, nu fugi. Îmi...

Ea își aude sângele bubuindu-i în urechi.

– Nu. Serios. Probabil că oricum n-ar trebui să fiu aici. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. Ți mulțumesc pentru cafea! Și... știi tu...

Nu se uită la el. Afișează un zâmbet, îl îndreaptă undeva în direcția lui, apoi pleacă pe jumătate mergând, pe jumătate fugind de-a lungul Senei, înapoi către Notre Dame.

În ciuda vântului rece și a ploii nesuferite, Marché Monge era plină de cumpărători. Am mers cu o jumătate de pas în urma lui Mimi Einsbacher, care își croia drum printre tarabe legănându-și hotărâtă șoldurile și care, din clipa în care intraserăm în piață, făcea întruna comentarii.

– Oh, trebuie să cumperi din astea! Édouard adoră piersicile spaniole. Uite, sunt perfect coapte.

– I-ai făcut vreodată langustine? Oh! E mort după langustine.

– Varză? Ceapă roșie? Ești sigură? Ingredientele astea sunt foarte... rustice. Eu cred că i-ar plăcea ceva puțin mai sofisticat. Să știi că Édouard este un mare gurmand. O dată, am fost la Le Petit Fils, iar el a mâncat tot ce era în meniul de *dégustation*, paisprezece feluri de mâncare. Îți poți imagina? Am crezut că va exploda înainte să ajungă la *petits fours*¹. Însă el era foarte încântat... A clătinat din cap, parcă pierdută în reverie. Este un bărbat cu apetituri deosebite.

Am luat o legătură de morcovi și i-am studiat îndeaproape, încercând să par interesată de ei. Începusem să simt undeva la ceafă o pulsație vagă, care semnala debutul unei dureri de cap.

¹ Sortimentele de prăjituri miniaturale servite ca antreu

Mimi Einsbacher s-a oprit în fața unei tarabe pline cu produse din carne. A schimbat câteva cuvinte cu vânzătorul, apoi a ridicat un borcănel și l-a privit în lumină. M-a privit pieziș pe sub borul pălăriei.

– Oh, nu-ți dorești să auzi asemenea amintiri... Sophia. Totuși, trebuie să-ți sugerez să iei *foie gras*. Ar fi o tratație minunată pentru Édouard. Dacă ești puțin cam... strâmtorată cu banii de coșniță, aș fi încântată să-l cumpăr eu ca un mic dar pentru el. Pentru un prieten vechi. Știu cât de capricios poate fi el cu astfel de lucruri.

– Îți mulțumesc, dar suntem perfect în stare să ne întreținem singuri.

Am luat borcănelul din mâna ei, l-am pus în coș și i-am dat banii tarabagiului. Cu furie mută, m-am gândit că erau jumătate din câți ne mai rămăseseră.

Ea a încetinit pasul, așa încât n-am avut încotro și a trebuit să merg alături de ea.

– Așadar... Gagnaire mi-a spus că Édouard n-a mai pictat nimic de câteva săptămâni. E păcat.

„Ce treabă ai avut tu să vorbești cu dealerul de artă al lui Édouard?” am vrut eu s-o întreb, dar am preferat s-o las baltă.

– Abia ne-am căsătorit. A fost... ocupat cu altele.

– Este un mare talent. N-ar trebui să-și piardă concentrarea.

– Édouard zice că va picta când se va simți pregătit.

A fost ca și cum nu mă auzise. Mimi se îndreptase spre chioșcul cu produse de patiserie și se uita la o *tarte framboise*¹.

– *Framboises!* În această perioadă a anului. Nu-mi pot imagina unde va ajunge lumea asta.

„Te rog, nu te oferi să-i cumperi și asta lui Édouard!” am rostit eu în gând. Abia dacă mai aveam suficienți bani pentru pâine. Însă Mimi avea altele în minte. A cumpărat o baghetă mică, a așteptat ca vânzătorul să i-o învelească în hârtie, apoi s-a răsucit pe jumătate spre mine și a coborât vocea.

– Nici nu-ți poți imagina cât de surprinși am fost cu toții când am auzit că s-a însurat. Un bărbat ca Édouard! A băgat cu grijă bagheta

¹ Tartă cu zmeură (în limba franceză în original)

printre mânerile coșului ei. Așadar, mă întrebam dacă... trebuie să te felicit.

M-am uitat la ea, la zâmbetul ei strălucitor și rece. Apoi am văzut că privirea îi era sugestiv îndreptată spre talia mea.

– Nu!

Am avut nevoie de câteva clipe ca să pricep că mă insultase. Am vrut să-i spun că Édouard mă implorase să mă căsătoresc cu el. El insistase s-o facem. Nu suporta gândul că un alt bărbat s-ar putea uita la mine. Nu suporta ideea că ar fi posibil ca altul să vadă la mine ce văzuse el. Dar n-am vrut să-i dezvălui nimic despre noi. În fața dușmăniei sale zâmbitoare, am dorit să păstrez pentru mine orice avea legătură cu căsnicia noastră, pentru ca ea să n-o poată mânji sau denatura, ori s-o facă să pară ceva ce nu era. Am simțit că mă înroșesc. Ea m-a privit în continuare.

– Oh, nu trebuie să fii atât de sensibilă, Sophia!

– Sophie! Numele meu este Sophie.

A pornit mai departe.

– Desigur. Sophie. Dar întrebarea mea n-ar fi trebuit să te ia pe neașteptate. Este firesc ca aceia care îl cunosc pe Édouard de mai mult timp să se simtă puțin cam posesivi în privința lui. La urma urmelor, știm atât de puține despre tine... în afara faptului că... Ești vânzătoare, nu-i așa?

– Am fost. Până m-am măritat cu el.

– Desigur, atunci a trebuit să pleci de la... magazin. Ce păcat! Probabil că ți-e dor de prietenele tale de-acolo. Știu prea bine cât de reconfortant este să te afli în cercul tău social, printre cei ca tine.

– Mă simt foarte bine și în cercul lui Édouard.

– Sunt sigură că așa este. Cu toate astea, poate fi groaznic de greu să-ți faci prieteni buni atunci când toți ceilalți se cunosc de mulți ani. Nu e deloc ușor să pricepi glumele împărtășite de toți, referirile la întâmplările pe care le cunosc ei. A zâmbit. Totuși, sunt sigură că te descurci foarte bine.

– Eu și Édouard suntem fericiți să fim singuri.

– Desigur. Dar nu-mi pot imagina că își va dori asta prea mult timp, Sophia. La urma urmelor, el e cel mai sociabil om din câți cunosc. Un bărbat ca Édouard are nevoie să i se îngăduie o libertate deplină.

Făceam mari eforturi să-mi păstrez firea.

– Vorbești de parcă aș fi devenit temnicerul lui. N-am vrut niciodată ca Édouard să facă altceva decât ce îi place.

– Oh, sunt sigură că așa este! Și sunt la fel de sigură că ești conștientă de norocul pe care l-ai avut măritându-te cu cineva ca el. Însă mi s-a părut înțelept să-ți ofer niște sfaturi. Văzând că nu comentez, a adăugat: Poate că mă crezi groaznic de impertinentă fiindcă îți dau sfaturi în privința soțului tău. Dar știi că Édouard nu respectă regulile burgheziei, așa încât am considerat că mi s-ar putea îngădui să depășesc limitele unei conversații normale.

– Îți sunt foarte recunoscătoare, *madame*.

M-am întrebat dacă aș putea să mă întorc și să plec inventând o întâlnire de care uitasem. Cu siguranță, o suportasem suficient de mult. Ea s-a îndepărtat puțin de tarabă, mi-a făcut semn s-o urmez, apoi a rostit cu voce joasă:

– Ei bine, dacă tot vorbim sincer, simt că este de datoria mea să te avertizez în legătură cu ceva. Ca de la femeie la femeie, dacă vrei. După cum știi, Édouard este un bărbat cu... pofta intense. M-a privit semnificativ. Sunt sigură că acum e încântat să fie însurat cu tine, dar, după ce va începe să picteze alte femei, trebuie să fii pregătită să... îi acorzi o anumită libertate.

– Poftim?

– Vrei să-ți spun pe litere, Sophia?

– Sophie! Maxilarele mi se încleștaseră. Numele meu este Sophie. Și, da, te rog, spune-mi pe litere, *madame*.

– Îmi pare rău dacă este lipsit de delicatețe. Mi-a zâmbit cu amabilitate. Dar... trebuie să știi că nu ești primul dintre modelele lui Édouard cu care... a avut o relație.

– Nu înțeleg.

S-a uitat la mine de parcă eram proastă.

– Femeile din tablourile lui... Există un motiv pentru care Édouard reușește asemenea imagini delicate și puternice, pentru care e capabil să redea o asemenea... intimitate.

Cred că știam ce voia să spună, dar stăteam încremenită și lăsam cuvintele să cadă în jurul meu precum lamele unor mici ghilotine.

– Édouard este un bărbat al pasiunilor rapide și imprevizibile. Sophia, după ce noutatea căsniciei va dispărea, va reveni la vechile obiceiuri. Dacă ești fată deșteaptă, și sunt sigură că ești, te sfătuiesc să privești în altă parte. Un bărbat ca el nu poate fi ținut în lanț. Ar fi împotriva spiritului artistic.

Am înghițit în sec.

– *Madame*, ți-am răpit destul timp. Mă tem că trebuie să ne despărțim. Ți mulțumesc pentru... sfaturi.

M-am răsucit pe călcâie și am plecat, însă cuvintele ei au continuat să-mi răsună în urechi, iar încheieturile degetelor mi s-au albit din pricina strădaniei de a nu da cu pumnul în ceva. Aproape că ajunseseam în *rue Soufflot* când mi-am dat seama că lăsasem coșul cu ceapă, varză și brânză lângă tarabă.

Édouard încă nu se întorsese când am ajuns acasă. Nu a fost o mare surpriză – în general, el și dealerul lui de artă intrau într-un bar din apropiere și discutau afaceri la câteva pahare de *pastis*¹ sau, dacă se făcea târziu, poate chiar un absint. Am dus la bucătărie coșul în care se aflau portmoneul și borcănelul cu *foie gras*, apoi m-am dus la lavoar și mi-am stropit cu apă rece obrații înroșiți. Fata care m-a privit din oglindă era o ființă posomorâtă, cu buzele strânse de furie într-o linie subțire, cu obrații palizi aprinși. Am încercat să zâmbesc, să fiu femeia pe care Édouard o vedea, dar nu dorea să apară. Nu o vedeam decât pe acea femeie slabă, cu privirea atentă, a cărei fericire deodată părea clădită pe nisipuri mișcătoare.

Mi-am turnat un pahar cu vin dulce și l-am băut repede. Apoi mi-am turnat încă unul. Niciodată în viața mea nu mai băusem în timpul zilei. Crescând în preajma tatei și a exceselor lui, băutura nu mă atrăsese deloc până să-l întâlnesc pe Édouard.

În vreme ce ședeam în tăcere, continuam să aud cuvintele ei: „Va reveni la vechile obiceiuri. Femeile din tablourile lui... Există un motiv pentru care Édouard reușește asemenea imagini delicate și puternice...”

¹ Lichior pe bază de anason, originar din Provence

Apoi am zvârlit paharul în perete, iar țipătul meu îndurerat a acoperit zgomotul sticlei sparte.

N-aș putea spune cât timp am zăcut în patul nostru, cufundată într-o nefericire mută. Nu voiam să mă ridic. Casa mea, atelierul lui Édouard, nu mi se mai părea micul nostru paradis. Aveam impresia că fusese invadată de fantomele fostelor sale relații, că era plin de discuțiile, de privirile, de sărutările lor.

„Nu trebuie să gândești așa“, m-am dojenit. Însă mintea mea gonia asemenea unui cal înnebunit, care se îndrepta într-o direcție groaznică, iar eu nu puteam s-o strunesc.

Începuse să se întunece și l-am auzit pe omul care aprindea felinarele cântând încetișor. Era un sunet care, de obicei, mi se părea liniștitor. M-am ridicat cu gândul vag de a strânge cioburile înainte de întoarcerea lui Édouard. Însă m-am pomenit îndreptându-mă spre pânzele lui, care erau sprijinite de-a lungul unui perete. Am ezitat în fața lor, apoi am început să le scot din teancuri și să mă uit la fiecare. Am văzut-o pe Laure Le Comte, acea *fille de rue*, purtând o rochie din serj verde, iar în alt tablou, goală și sprijinindu-se de o coloană ca o statuie greacă, sânii ei mici și ridicați arătând ca două jumătăți de piersici spaniole. Am văzut-o pe Emmeline, englezoaica de la Bar Brun, stând pe un scaun cu picioarele goale încrucișate sub ea și brațul sprijinit pe spătar. Am văzut o femeie pe care nu o știam, cu părul roșcat-închis, buclele spiralate revărsându-i-se pe umărul gol în timp ce ședea tolănită pe un *chaise-longue*, cu pleoapele coborâte de parcă ar fi fost pe jumătate adormită. Oare se culcase și cu ea? Oare buzele ei ușor întredeschise – pictate atât de încântător – le așteptaseră pe ale lui? Cum de îl crezusem imun la acea piele mătăsoasă expusă vederii, la jupoanele artistic mototolite?

„O, Dumnezeule, fusesem extrem de proastă! O provincială proastă.“

Iar în cele din urmă, am văzut-o pe Mimi Einsbacher aplecându-se spre o oglindă, arcuirea spinării goale era perfect subliniată de neiertătorul corset de mai jos, umărul ușor ridicat fiind o invitație discretă. Era un desen încântător, trăsăturile de cărbune fiind linii curgătoare, evocatoare. Și era neterminat. Oare ce făcuse după ce desenase asta? Se apropiase de ea din spate, își pusese mâinile mari pe umerii ei, își

coborâse buzele spre locul unde umărul îi întâlnea gâtul? O întinsese cu delicatețe pe pat – pe patul nostru –, îi murmurase cuvinte dulci și îi ridicase fusta până la...?

Mi-am dus pumnii la ochi. Mă simțeam înnebunită, scoasă din minți. Nu remarcasem niciodată acele pânze. Acum, fiecare mi se părea o trădare mută, o amenințare la adresa fericirii viitoare. Se culcase cu toate? Cât avea să treacă până urma să se culce cu altele?

M-am așezat pe un scaun și le-am privit, urând-o pe fiecare, dar incapabilă să-mi desprind privirea de ele, inventând vieți pline de secrete, plăceri, trădări și fleacuri șoptite fiecăreia, până când cerul a devenit la fel de întunecat precum gândurile mele.

L-am auzit înainte de a-l vedea. Fluiera în timp ce urca scările.

– Nevastă! a strigat el după ce a deschis ușa. De ce stai pe întuneric?

Și-a lăsat paltonul pe pat și a străbătut atelierul pentru a aprinde lămpile cu acetilenă și lumânările înfipite în sticle de vin goale, apoi și-a pus țigara în colțul gurii și a tras draperiile. După aceea, a venit la mine, m-a cuprins în brațe și și-a îngustat ochii ca să-mi vadă mai bine fața în semiîntuneric.

– Este abia ora cinci. Nu te așteptam încă.

Mă simțeam de parcă mă trezisem dintr-un vis.

– Așa de curând după ce ne-am căsătorit? N-am putut să te las singură prea multă vreme. În plus, mi-a fost dor de tine. Jules Gagnaire nu-ți poate înlocui farmecele. Mi-a tras cu delicatețe capul spre al lui și m-a sărutat cu tandrețe pe ureche. Mirosea a fum de țigară și a *pastis*. Nu suport să fiu departe de tine, micuța mea vânzătoare.

– Nu-mi mai spune așa! M-am ridicat și m-am îndepărtat de el, ducându-mă în bucătărie. I-am simțit privirea ușor uimită ațintită asupra mea. Adevărul este că nu știam ce fac. Sticla cu vin dulce era goală de mult. Probabil că ți-e foame.

– Îmi este întotdeauna foame.

„Este un bărbat cu poftă intensă.“

– Mi-am... mi-am uitat coșul în piață.

– Ha! N-are importanță. Și eu abia dacă am știut de capul meu în cea mai mare parte a dimineții. Noaptea trecută a fost grozavă, nu-i așa?

A chicotit pierdut în amintiri. Nu i-am răspuns. Am luat două farfurii, două cuțite și ce mai rămăsese din pâinea de dimineață. Apoi am privit borcănelul cu *foie gras*. Nu prea aveam ce altceva să-i dau.

– Am avut o întâlnire absolut excelentă cu Gagnaire. Mi-a zis că Galerie Berthoud, din arondismentul șaisprezece, dorește să-mi expună peisajele timpurii. Cele pe care le-am pictat la Cazouls. A spus că deja are un cumpărător pentru cele două pânze mari.

L-am auzit cum deschide o sticlă cu vin și clinchetul paharelor când le-a pus pe masă.

– I-am povestit despre noul nostru sistem de recuperare a datoriilor. A fost foarte impresionat de isprava de-aseară. Acum, că amândoi lucrați pentru mine, *chérie*, sunt sigur că vom trăi în stil mare.

– Mă bucur să aud asta, am zis eu și am pus coșulețul cu pâine în fața lui.

Nu știam ce se întâmplase cu mine. Nu mă puteam uita la el. M-am așezat în fața lui și i-am oferit borcănelul cu *foie gras* și niște unt. Am tăiat o portocală în sferturi și am pus două bucăți pe farfuria lui.

– *Foie gras!* a exclamat el scoțând capacul. Ce mă mai răsfeți, iubito!

A rupt o bucată de pâine și a întins pe ea niște pateu de un roz palid. L-am privit cum a mâncat-o, cu ochii ațintiți în ai mei și, pentru o clipă, mi-am dorit cu disperare ca lui să nu-i fi plăcut *foie gras*-ul, ci să-l urască. Însă el mi-a trimis un sărut și a plesnit din buze de încântare.

– Ce viață ducem noi doi, nu-i așa?

– Édouard, nu eu am ales *foie gras*-ul. Mimi Einsbacher m-a făcut să-l iau pentru tine.

– Mimi? Ochii lui m-au privit câteva clipe. Ei bine... se pricepe la mâncare.

– Dar la altele?

– Mmm?

– La ce altceva se mai pricepe Mimi?

Mâncarea mea stătea neatinsă pe farfurie. Nu puteam mânca. Oricum, *foie gras*-ul nu-mi plăcuse niciodată, știind că găștele erau hrănite cu forța, îndopate până când organele li se umflau. Cunoscând durerea pricinuită de prea mult din ce îți plăcea.

Édouard a pus cuțitul pe farfurie. S-a uitat la mine.

– Ce este, Sophie?

N-am putut să-i răspund.

– Pari a nu fi în apele tale.

– Nu sunt în apele mele.

– Din cauza a ce ți-am spus? Ți-am zis, draga mea, asta a fost înainte de a te cunoaște. Nu te-am mințit niciodată.

– Dar o să te mai culci cu ea?

– Poftim?

– După ce va trece noutatea căsătoriei noastre? Vei reveni la obiceiurile de dinainte?

– Ce-i asta?

– Of, mănâncă-ți mâncarea, Édouard! Devorează-ți iubitul *foie gras*! El m-a privit mult timp. Când a vorbit, vocea i-a fost blândă.

– Ce-am făcut ca să merit asta? Ți-am dat vreodată cel mai mic motiv ca să te îndoiești de mine?

– Nu despre asta-i vorba.

– Atunci, despre ce-i vorba?

– Cum de le-ai făcut să se uite în felul acela la tine? am întrebat eu cu glas ridicat.

– Pe cine?

– Pe femeile alea. Pe Mimi, pe Laure, pe toate. Pe fata de la bar, pe prostituate, pe fiecare femeie afurisită care a intrat pe ușa noastră. Cum de le-ai făcut să-ți pozeze în felul acela?

Édouard era năucit. Când mi-a răspuns, gura i s-a strâmbat într-un mod neobișnuit.

– În același mod în care te-am făcut pe tine să-mi pozezi. Le-am rugat.

– Și după aceea? Le-ai făcut ce mi-ai făcut mie?

Înainte de a răspunde, Édouard și-a coborât privirea spre farfurie.

– Sophie, dacă îmi amintesc bine, tu ai fost cea care m-a sedus prima dată. Sau asta nu se potrivește cu versiunea în care, mai nou, îți amintești tu lucrurile?

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? Faptul că am fost singurul dintre modelele tale cu care nu ai încercat să te culci?

Vocea lui a explodat în atelierul liniștit.

– Ce-i în neregulă, Sophîe? De ce te torturezi în halul ăsta? Suntem fericiți împreună. Știi că, de când ne-am cunoscut, nici măcar nu m-am uitat la o femeie!

Am început să aplaud, fiecare bătaie din palme răsunând strident în încăperea tăcută.

– Bravo, Édouard! Mi-ai rămas credincios până în luna de miere! Absolut admirabil!

– Pentru numele lui Dumnezeu! S-a ridicat de la masă. Unde-i soția mea? Soția mea fericită, strălucind de bucurie, iubitoare? Și cine-i femeia care i-a luat locul? Această nefericită suspicioasă. Această acuzatoare roșie de furie.

– Oh, deci, *așa* mă vezi cu adevărat?

– Ei bine, asta ai devenit după ce ne-am căsătorit?

Ne-am privit fix unul pe celălalt. Tăcerea s-a amplificat, umplând încăperea. Afară, un copil a izbucnit într-un plâns zgomotos, iar vocea mamei lui s-a auzit dojenitoare și liniștitoare.

Édouard și-a trecut o mână peste față. A tras adânc aer în piept, a privit pe fereastră, apoi s-a răsucit spre mine.

– Știi foarte bine că nu așa te văd. Știi că eu... Oh, Sophie, nu pricep care este originea acestei furii. Nu înțeleg ce-am făcut ca să merit o asemenea...

– Ei bine, de ce nu le întrebi pe ele? Am întins mâna spre pânze. Vocea mi-a ieșit ca un suspin. La urma urmelor, ce poate spera o vânzătoare provincială ca mine să înțeleagă despre viața ta?

– Of, ești imposibilă! a exclamat el și și-a aruncat șervetul pe masă.

– Imposibil este faptul că sunt măritată cu tine. Și încep să mă întreb de ce te-ai ostenit.

– Ei bine, Sophie, nu ești singura care se întreabă asta.

Soțul meu m-a țintuit cu privirea, și-a luat paltonul de pe pat, apoi s-a întors și a ieșit pe ușă.

Când el sună, ea este pe pod. Nu știe cât timp a stat acolo. Balustradele podului aproape că nu se mai văd de atâtea lacăte pe care oamenii și-au scrijelit inițialele, iar turiștii se apleacă și citesc ce este scris pe bucățelele de metal, fie cu un marker permanent, fie inscripționate de cei care se gândiseră din vreme la asta. Unii își fac poze, arătând spre lacătele care li se par mai frumoase sau pe care le-au pus ei acolo.

Își amintește că David i-a povestit despre acest loc înainte de a veni la Paris, despre cum îndrăgostiții închid lacătul și aruncă în Sena cheia, ca simbol al trăinicieii iubirii lor și despre cum, atunci când lacătele au fost prea numeroase, autoritățile orașului au dispus scoaterea lor, însă altele le-au luat locul în doar câteva zile, pe ele fiind declarată dragostea veșnică alături de inițialele îndrăgostiților care era posibil ca, după doi ani, să fie încă împreună sau să locuiască pe continente diferite, în loc să respire același aer. Îi mai spusese și că albia fluviului trebuia dragată cu regularitate sub pod, pentru a îndepărta mulțimea de chei ruginite.

Acum, ea stă pe o bancă și încearcă să nu se uite la ele, să vadă doar spectacolul în ansamblu, strălucirea bucățelelor de metal. Nu vrea să se gândească la semnificația lor.

– Hai să ne întâlnim la Pont des Arts, i-a zis ea.

Nimic mai mult. Poate că a simțit ceva în vocea ei.

– Voi fi acolo în douăzeci de minute, a spus el.

Îl vede venind dinspre Musée du Louvre, cămașa lui albastră tot mai intensă pe măsură ce se apropie. Poartă pantaloni kaki, iar ea simte un junghi dureros când se gândește cât de mult se bucură să-l vadă. Cât de familiară i-a devenit silueta lui, chiar și după atât de puțin timp. Îi privește părul fin și zburlit, trăsăturile feței și mersul un pic nerăbdător, de parcă abia ar aștepta să facă următorul lucru. Apoi vede că are pe umăr geanta de piele în care își ține planșele.

„Ce-am făcut?”

El nu-i zâmbește când se apropie, cu toate că e clar că a văzut-o. Încetinește pasul, apoi lasă geanta jos și se așază lângă Liv. Rămân tăcuți câteva minute, privind ambarcațiunile cu turiști care trec pe fluviu. În cele din urmă, Liv spune:

– Nu pot face asta! Privește către Sena și își îngustează ochii ca să-i vadă mai bine pe oamenii care se apleacă pentru a studia lacătele. Cred că noi doi am făcut o greșală cumplită. *Eu* am făcut o greșală.

– Ce greșală?

– Știu că sunt impulsivă. Acum, îmi dau seama că ar fi trebuit s-o luăm mai încet. Ar fi trebuit... să ne cunoaștem puțin mai bine. Așa că m-am gândit... Nu e ca și cum am fi făcut o nuntă mare. Nu toți prietenii noștri știu. Am putea să... Am putea să pretindem că nu s-a întâmplat. Amândoi suntem tineri.

– Liv, despre ce vorbești?

Ea îl privește.

– David... totul mi-a devenit clar când te-am văzut îndreptându-te spre mine. Ai luat planșele la tine. El tresare foarte ușor, dar ea observă. Știai că te vei întâlni cu Goldsteinii. Ți-ai pus planșele în geantă și le-ai luat în luna de miere.

El își coboară privirea.

– N-am știut. Am sperat.

– Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Rămân tăcuți din nou. David se apleacă și își împreunează mâinile pe genunchi. Apoi o privește pieziș, tulburarea citindu-i-se pe chip.

– Te iubesc, Liv! Tu nu mă mai iubești?

– Ba da. Foarte mult. Dar nu pot... nu pot face asta. Nu pot să fiu femeia în care mă transformă asta.

El clatină din cap.

– Nu pricep. Asta-i o nebunie. Am lipsit doar două ore.

– Nu e vorba despre cele două ore. Aceasta este luna noastră de miere. Este un șablon pentru ce va fi.

– Cum ar putea luna de miere să fie un șablon pentru căsnicie? Pentru numele lui Dumnezeu, majoritatea oamenilor se duc să zacă pe o plajă două săptămâni! Crezi că așa va fi tot restul vieții lor?

– Nu-mi răstălmăci cuvintele! Știi foarte bine ce-am vrut să spun. Aceasta trebuia să fie o perioadă în care tu...

– Da, dar clădirea asta...

– Of, clădirea asta! Clădirea asta. Nenorocita asta de clădire. Întotdeauna va fi o clădire, nu-i așa?

– Nu! Asta e specială. Ei...

– Ei vor să vă vedeți din nou.

El suspină, iar maxilarele i se încleștează.

– Nu este o întâlnire strict de afaceri, rostește el. Vor să luăm prânzul împreună. Mâine. La unul dintre cele mai bune restaurante din Paris. Și ești invitată și tu.

Ea ar râde, dacă n-ar fi pe cale să izbucnească în plâns. Când vorbește în cele din urmă, vocea îi este ciudat de calmă:

– Îmi pare rău, David! Nici măcar nu te învinovățesc pentru asta. Este vina mea. Am fost atât de îndrăgostită de tine, încât n-am văzut dincolo de asta. Nu mi-am dat seama că a fi căsătorită cu cineva obsedat de munca lui mă va face...

Vocea ei se îngroașă din pricina lacrimilor.

– Cum te va face? Liv, eu tot te iubesc!

Ea își șterge ochii.

– Nu reușesc să explic prea bine ce simt. Uite... vino cu mine! Vreau să-ți arăt ceva.

Drumul până la Musée d'Orsay este scurt. Coada s-a micșorat, iar ei înaintează tăcuți în cele zece minute până ajung la intrare. Ea este perfect conștientă de prezența lui, de tensiunea care s-a creat între ei. Totuși, o mică parte din ea nu poate să creadă că așa se va sfârși luna ei de miere.

De această dată, știind încotro se îndreaptă, cheamă liftul, iar David o urmează. Străbat sălile de la ultimul etaj, în care se află

tablourile pictorilor impresionisti, ocolind grupurile de oameni care stau și se uită. Un alt grup de școlari este în fața picturii *Le Déjeuner sur l'herbe*, iar un ghid entuziasmat le povestește despre scandalul creat de femeia dezbrăcată. Ea se gândește cât de ironic este că soțul ei e cu ea, așa cum a vrut în dimineața aceea, însă acum este prea târziu. E prea târziu pentru tot.

În cele din urmă, ajung în fața micului tablou. Ea privește pictura, iar el se apropie.

– *Soție supărată*, citește el. De Édouard Lefèvre.

Îl studiază câteva clipe, apoi se întoarce spre ea, așteptând o explicație.

– Așadar... în dimineața asta, am văzut-o... pe această soție nefericită și neglijată. Și am avut o revelație. Nu vreau să ajung așa. Am simțit brusc că așa va fi căsnicia noastră – eu dorind atenția ta, iar tu nefiind capabil să mi-o oferi. Și asta m-a speriat.

– Căsnicia noastră nu va fi așa.

– Nu vreau să fiu o soție care se simte ignorată, inclusiv în luna de miere.

– Nu te-am ignorat, Liv...

– Însă m-ai făcut să mă simt neimportantă, iar asta, în unica ocazie când aveam tot dreptul să presupun că te vei bucura să fim împreună, că îți vei dori să fii doar cu mine. Vocea ei se ridică, devine pasională. Am vrut să ne plimbăm, să intrăm în micile baruri din Paris, să ne așezăm, să bem câte un pahar de vin fără vreun motiv anume și să ne ținem de mână. Am vrut să-mi povestești despre viața ta de dinainte de a ne întâlni și ce anume îți doreai. Am vrut să-ți spun tot ce îmi doream pentru viața noastră împreună. Am vrut să facem mult sex. Foarte mult sex. N-am vrut să mă plimb de una singură prin muzee și să beau cafea cu bărbați pe care nici măcar nu-i cunosc – doar ca să-mi omor timpul cumva.

Nu se poate abține să nu se simtă puțin satisfăcută de privirea lui stânjenită.

– Iar când am văzut acest tablou, am înțeles totul. Eu sunt femeia din tablou, David. Așa voi fi eu. Asta se va întâmpla. Pentru că nici acum tu nu-ți dai seama că nu-i în regulă să-ți petreci două, ba nu, *trei* zile din cele cinci ale lunii de miere discutând cu un cuplu de

afaceriști bogați. Înghite în sec. Apoi vocea i se frânge. Îmi pare rău. Eu... nu pot fi ca această femeie. Pur și simplu... nu pot. Așa a fost mama, iar asta mă îngrozește.

Își șterge ochii aplecându-și capul pentru a se feri de privirile curioase ale oamenilor care trec pe lângă ei.

David privește tabloul. Nu spune nimic vreme de câteva minute. Apoi se răsuțește spre ea, tras la față.

– OK, înțeleg. Își trece o mână prin păr. Și ai dreptate. În toate privințele. Am fost... am fost incredibil de prost. Și egoist. Îmi cer scuze!

Rămân tăcuți în timp ce un cuplu de germani se oprește în fața picturii și schimbă câteva cuvinte înainte de a pleca mai departe.

– Dar... te înșeli în privința acestui tablou.

Ea se uită la el.

– Nu este ignorată. Nu prezintă indiciile unei relații eșuate. Face un pas spre ea, o ia cu delicatețe de braț și arată spre pictură. Uită-te cum a pictat-o, Liv. El nu vrea ca ea să fie supărată. Încă se uită la ea. Privește cât de tandre sunt trăsăturile de penel, cum i-a colorat obraji. O adoră. Îl doare că ea este supărată. Nu se poate abține să se uite la ea nici când e furioasă pe el. David trage aer în piept. El îi este alături și nu va pleca nicăieri indiferent cât de tare a mâniat-o.

Ochii ei se umplu cu lacrimi.

– Ce vrei să spui?

– Nu cred că acest tablou ar trebui să însemne sfârșitul căsniciei noastre. O ia de mână și i-o ține până când degetele ei se relaxează în palma lui. Deoarece, uitându-mă la el, văd exact opusul a ce vezi tu. Da, s-a întâmplat ceva rău. Da, ea era nefericită în acel moment. Dar uitându-mă la ea, la ei, la asta, văd un tablou plin de iubire, Liv.

6

1912

O ploaie slabă începuse când am pornit pe străzile Cartierului Latin, la scurtă vreme după miezul nopții. Acum, câteva ore mai târziu, pălăria mea de fetru era udă leoarcă, iar picături de apă mi se prelingeau pe sub guler, însă abia dacă le simțeam, atât de cufundată eram în nefericirea mea.

O parte din mine dorise să-l aștepte pe Édouard să se întoarcă, însă n-am mai putut sta în casa noastră, nu cu acele femei, nu cu perspectiva viitoarelor infidelități ale soțului meu atârnându-mi deasupra capului. Îi vedeam întruna durerea din ochi, îi auzeam neconținut furia din voce. „Cine este această acuzatoare roșie de furie?” Nu mai vedea doar ce era mai bun în mine, dar cine îl putea învinovăți pentru asta? Mă văzuse așa cum știam că sunt în realitate – banală, provincială, o vânzătoare invizibilă. Fusesse prins în capcana căsătoriei din cauza unui acces de gelozie, a unei convingeri trecătoare că trebuia să-și asigure dragostea mea. Acum, își regreta graba. Iar eu îl făcusem să-și dea seama de toate astea.

M-am întrebat în treacăt dacă n-ar trebui să-mi fac bagajele și să plec. Dar ori de câte ori acest gând răsărea în mintea mea înfierbântată, răspunsul venea imediat – îl iubeam. Gândul unei vieți fără el era insuportabil. Cum puteam să mă întorc la St Péronne și să trăiesc ca o femeie nemăritată când știam ce era iubirea? Cum aș fi putut suporta gândul că el trăia undeva departe de mine? Chiar și când doar

ieșea din cameră, îi simțeam absența ca pe o durere fizică. Nevoia de a fi cu el mă copleșea. Și nici nu puteam să mă întorc acasă la doar câteva săptămâni după nuntă.

Însă exista o problemă – eu aveam să fiu veșnic o provincială. Nu-mi puteam împărți soțul cu altele, după cum se părea că fac parizienele, pretinzând că nu văd indiscrețiile bărbaților. Cum aș fi putut să trăiesc cu Édouard și să îndur ca el să se întoarcă acasă mirosind a altă femeie? Și chiar dacă nu puteam fi sigură de lipsa lui de credință, cum puteam să intru în casa noastră și să o văd pe Mimi Einsbacher sau pe oricare dintre femeile acelea pozând goală pe patul nostru? Ce-ar fi trebuit să fac? Să dispar în bucătărie? Să mă duc la plimbare? Să mă așez și să mă uit la ei? El m-ar urî. M-ar considera temnicera lui, așa cum Mimi Einsbacher mă credea deja.

Am înțeles că nu mă gândisem deloc la ce avea să însemne căsnicia pentru noi. Nu putusem să văd dincolo de vocea lui, de mâinile lui, de sărutările lui. Nu putusem să văd dincolo de vanitatea mea, fiind uimită de reflexia mea din picturile și din ochii lui.

Iar acum, praful lui magic dispăruse, iar eu rămăsesem o simplă soție – o acuzatoare cu fața roșie de furie. Și nu-mi plăcea deloc această versiune a mea.

Am mers prin Paris, pe *rue de Rivoli*, pe *avenue Foch*, pe străzile de lângă Les Invalides, ignorând privirile curioase ale bărbaților, fluierăturile bețivilor, până au început să mă doară tot mai mult tălpile de la piatra cubică, ferindu-mi fața pentru ca trecătorii să nu-mi vadă lacrimile din ochi. Jeleam căsnicia pe care o pierdusem deja. Jeleam pierderea lui Édouard, care văzuse doar ce era mai bun în mine. Îmi era dor de fericirea noastră împreună, de sentimentul că eram de nezdruncinat, imuni la restul lumii. Cum de ajunseseam la asta atât de curând? Am mers mai departe, atât de cufundată în gânduri, încât abia dacă am remarcat că începuse să se lumineze.

– *Madame Lefèvre?*

Am întors capul și am văzut o femeie apărând din întuneric. Când a ajuns sub felinar, am constatat că era fata cu care Édouard îmi făcuse cunoștință în seara când avusese loc bătaia de la Bar Tripoli. Am făcut eforturi să-mi amintesc numele ei – Lisette? Laure?

– *Madame*, nu este o oră potrivită ca o doamnă să fie aici, a zis ea uitându-se în spate pe stradă.

N-am avut ce să-i răspund. De fapt, nici nu eram sigură că pot vorbi. Mi-am amintit ce-mi spusese odată una dintre fetele de la magazinul La Femme Marché, când îl văzuse că se apropie – „Îi place compania femeilor ușoare din Place Pigalle“.

– Habar n-am cât e ora.

Mi-am ridicat privirea spre ceas. Era cinci fără un sfert. Umblasem toată noaptea. Chipul ei era în umbră, dar am simțit că mă studia.

– Vă simțiți bine?

– Da, mulțumesc.

A continuat să se uite la mine. Apoi a făcut un pas și m-a apucat ușurel de cot.

– Nu cred că este un loc potrivit pentru ca o femeie măritată să fie singură. Ați vrea să bem ceva împreună? Știu un bar unde e cald, nu departe de-aici. Văzând că ezit, și-a luat mâna de pe brațul meu și a făcut un mic pas îndărăt. Desigur, înțeleg dacă aveți alte planuri.

– Nu. Este foarte amabil că mi-ați propus. Aș aprecia orice pretext ca să scap de frig. Eu... până acum nu cred că am băgat de seamă cât îmi e de frig.

Am mers în tăcere pe două străzi înguste și ne-am îndreptat spre un geam pe care se revărsa lumina. Un chinez s-a dat la o parte din ușa masivă, ca să ne lase să intrăm, iar ea a schimbat câteva cuvinte șoptite cu el. Într-adevăr, în bar era cald, iar geamul era aburit și câțiva bărbați încă beau. În timp ce mă conducea spre partea din spate a încăperii, mi-a spus că erau în general birjari. Laure Le Comte a comandat ceva de la bar, iar eu m-am așezat la o masă. Mi-am dat jos de pe umeri pelerina udă. Atmosfera din mica sală era gălăgioasă și veselă, bărbații se adunaseră într-un colț unde jucau cărți. Mi-am văzut fața în oglinda care se întindea pe tot peretele – palidă și udă, cu părul lipit de cap. „De ce m-ar iubi?“ m-am întrebat eu, apoi am încercat să alung acel gând.

Un ospătar în vârstă a sosit cu o tavă, iar Laure mi-a dat un păhărel cu coniac. Ședeam amândouă la masă, iar eu nu găseam nimic de spus.

– Am intrat la țanc, a zis ea aruncând o privire spre ușă.

Ploaia începuse de-a binelea, apa curgând șiroaie pe stradă și bolborosind în canalele de scurgere.

– Așa se pare.

– *Monsieur Lefèvre* este acasă?

Se referise în mod formal la el, cu toate că îl cunoștea de mai mult timp decât mine.

– Habar n-am.

Am sorbit din băutură. Lichidul mi-a alunecat pe gât ca un foc. Apoi, deodată, am început să vorbesc. Poate din cauza disperării. Poate fiindcă știam că Laure văzuse atâtea soiuri de comportamente urâte, încât nimic din ce i-aș fi spus n-ar fi putut s-o șocheze. Poate că pur și simplu doream să-i văd reacția. La urma urmelor, nu eram sigură dacă nu se număra și ea printre femeile pe care ajunsese să le consider o amenințare.

– M-am simțit prost dispusă. M-am gândit că ar fi bine... să fac o plimbare.

Ea a încuviințat din cap și mi-a adresat un mic zâmbet. Am remarcat că părul îi era îngrijit răsucit deasupra gulerului, mai degrabă ca al unei învățătoare decât ca al unei femei ușoare.

– Eu n-am fost măritată niciodată. Dar îmi imaginez că asta schimbă cu totul viața cuiva.

– E greu să te obișnuiești. Eu m-am considerat perfect în stare s-o fac. Acum... nu sunt sigură că am firea potrivită pentru încercările căsniciei.

Am fost surprinsă că am zis toate astea. Nu eram genul de femeie predispusă la confidențe. Singura persoană căreia îi făcusem vreodată confidențe era sora mea, iar în absența ei, Édouard fusese singurul cu care îmi dorisem să vorbesc.

– Îl considerați pe Édouard... dificil?

Mi-am dat seama că ea era mai în vârstă decât crezusem inițial – aplicarea pricepută a roșului din obraji și a rujului îi dăduseră aparența tinereții. Însă avea ceva care te făcea să dorești să-i vorbești, parcă îți dădea de înțeles că nimic din ce i-ai spune nu avea să ajungă la alte urechi. M-am întrebat absentă ce făcuse în seara aceea, ce alte secrete auzea în fiecare zi.

– Da. Nu. Nu, Édouard nu e tocmai dificil. Nu puteam explica. Nu știu. Îmi... pare rău. N-ar fi trebuit să vă împovărez cu gândurile mele.

Ea mi-a comandat încă un coniac. Apoi s-a așezat și a sorbit din al ei având aerul că se gândea cât de multe să-mi zică. În cele din urmă, s-a aplecat spre mine și mi-a vorbit încet:

– *Madame*, bănuiesc că nu v-ar surprinde dacă v-aș spune că mă consider un soi de expertă în psihologia domnilor însurați.

M-am pomenit îmbujorându-mă puțin.

– Nu știu ce v-a adus aici în noaptea asta și cred că nimeni din afară nu poate vorbi în cunoștință de cauză despre ce se petrece într-o căsnicie. Dar un lucru pot să vă spun – Édouard vă adoră. Vă zic asta cu destulă convingere, ținând cont de faptul că am avut de-a face cu mulți bărbați, unii dintre ei fiind chiar în luna de miere. Am privit-o lung, iar ea și-a ridicat cu ironie o sprânceană. Da, chiar în luna de miere! Înainte ca el să vă cunoască, aș fi jurat fără teama de a mă înșela că Édouard Lefèvre nu se va însura niciodată. Că ar fi foarte mulțumit să-și continue viața pe care o avea. Apoi v-a întâlnit pe dumneavoastră. Și fără nici un fel de cochetărie sau viclenie, ați pus stăpânire pe inima, mintea și imaginația lui. Nu subestimați sentimentele pe care le are pentru dumneavoastră, *madame*.

– Și cealaltă femei. Trebuie să le ignor?

– Cealaltă femei?

– Mi s-a zis că... Édouard nu este genul de bărbat care să accepte bucuros să... se dedice unei singure femei.

Laure m-a privit cu atenție.

– Și care creatură plină de otravă v-a spus așa ceva?

Probabil că fața m-a trădat.

– *Madame*, indiferent ce sămânță a plantat cine v-a dat sfaturi, se pare că a făcut-o cu mare pricepere. A sorbit o înghițitură de coniac. *Madame*, o să vă zic ceva și sper că nu vă veți supăra, fiindcă o fac cu cele mai bune intenții. S-a aplecat din nou peste masă. Da, nici eu n-am crezut că Édouard ar fi genul de bărbat care să se însoare. Dar când v-am văzut pe amândoi în acea seară, în față la Bar Tripoli, și am remarcat cum vă privește, cât de mândru este de dumneavoastră, tandrețea cu care și-a pus mâna pe spatele dumneavoastră, felul cum vă aștepta aprobarea după aproape tot de spunea și făcea, am știut că

vă potriveați absolut perfect. Și am văzut că era fericit. Extraordinar de fericit.

O ascultam încremenită.

– Și mărturisesc că, atunci când ne-am întâlnit toți trei, m-am simțit rușinată – ceva rar pentru mine. Pentru că, în ultimele luni, când i-am pozat lui Édouard sau doar când l-am întâlnit întâmplător, probabil când se îndrepta spre casă de la un bar sau de la un restaurant, de câteva ori m-am oferit lui gratis. Vedeți dumneavoastră, mereu am ținut foarte mult la el. Iar de fiecare dată, de când v-a cunoscut, m-a refuzat cu o delicatețe neobișnuită, însă fără ezitare.

Afară, ploaia se oprise brusc. Un bărbat a scos mâna pe ușă, i-a zis ceva prietenului său și amândoi au râs. Vocea lui Laure devenise un murmur.

– Dacă îmi este îngăduit să fiu sinceră, cel mai mare risc pentru căsnicia voastră nu este soțul dumneavoastră. Sunt cuvintele acelei persoane de bine, care vă transformă în ceva ce urâți și dumneavoastră, și soțul dumneavoastră. Laure și-a terminat băutura, și-a pus șalul pe umeri și s-a ridicat. Și-a verificat înfățișarea în oglindă, și-a îndreptat o şuviță de păr, apoi s-a uitat pe geam. *Et voilà*, ploaia s-a oprit! Cred că ziua de azi va fi frumoasă. *Madame*, duceți-vă acasă, la soțul dumneavoastră. Bucurați-vă de norocul pe care îl aveți. Fiți femeia pe care o adoră. Mi-a zâmbit vag. Iar pe viitor, alegeți-vă sfătuitoarii cu mai multă grijă.

I-a adresat câteva cuvinte patronului, apoi a ieșit din bar în lumina albastră și umedă a zorilor. Eu am rămas locului, digerând ce-mi spusese, simțind cum, în cele din urmă, oboseala mi se strecura în oase, împreună cu altceva – o ușurare profundă.

L-am chemat pe chelnerul în vârstă, ca să plătesc consumația. El a ridicat din umeri și m-a informat că *madame* Laure se ocupase de asta deja, apoi s-a întors la ștersul paharelor.

În timp ce urcam scările, atelierul era atât de tăcut, încât am presupus că Édouard dormea. Când era acasă, reprezenta o permanentă sursă de zgomot, cântând, fluierând sau dând gramofonul atât de tare, încât vecinii începeau să bată nervoși în pereți. Vrăbiile ciripeau pe iedera care acoperea zidurile, iar sunetul îndepărtat al unor potcoave

de cai care păseau pe caldarâm vestea trezirea lentă a orașului, însă din micul apartament de la ultimul etaj al clădirii din rue Soufflot 21 nu se auzea absolut nici un zgomot.

Am încercat să nu mă gândesc pe unde o fi fost sau în ce stare de spirit era. Mi-am scos pantofii și am urcat în grabă ultimul rând de trepte, lemnul scărilor estompând sunetul pașilor. Tot ce-mi doream era să mă bag în pat și să mă înfășor în jurul lui. Voiam să-i spun cât de rău îmi părea, cât de mult îl adoram și că fusesem o proastă. Aveam să fiu femeia cu care se însurase.

Mintea îmi zbârnâia de nevoia de a fi cu el. Am deschis încet ușa, deja imaginându-mi-l dormind în așternuturile răvășite, brațul lui ridicând somnoros pătura pentru a-mi face loc sub ea. Dar când m-am uitat, în timp ce îmi dădeam jos haina, am văzut că patul nostru era gol.

Am ezitat, am trecut pe lângă pat și am înaintat spre partea din spate a încăperii. Am fost cuprinsă brusc de nervozitate, nefiind sigură de ce primire voi avea parte.

– Édouard? l-am strigat eu.

N-am primit niciun răspuns.

Am mai făcut câțiva pași. Camera era slab luminată, lumânările pe care le lăsasem aprinse în graba mea de a pleca fiind aproape pe terminate, iar pe fereastra lată intra lumina de un albastru rece a dimineții timpurii. Răcoarea îmi dădea de înțeles că focul se stinsese cu multe ore în urmă. În fundul încăperii, lângă pânzele sale, îmbrăcat într-o cămașă și cu niște pantaloni largi, cu spatele la mine, Édouard se uita la un tablou.

M-am oprit și mi-am privit soțul, umerii lui largi, părul lui negru și des. Apoi el a părut să-mi simtă prezența. S-a răsucit, iar eu i-am văzut îngrijorarea vagă din ochi – „Ce mă mai așteaptă acum?” –, iar acest lucru m-a îndurerat.

Cu pantofii în mână, m-am apropiat de el. Cât străbătusem *rue de Babylone*, îmi imaginasem că mă voi arunca în brațele lui. Mă gândisem că nu mă voi putea abține. Dar acum, în camera încremenită și tăcută, ceva mă împiedica. Am mai făcut câțiva pași spre el, fără ca privirea să mi se desprindă de a lui, apoi m-am pomenit întorcând capul spre șevalet.

Femeia de pe pânză era ușor încovoiată, chipul îi era crispat și furios, iar părul de un roșu întunecat îi era legat lejer la ceafă, la fel cum fusese al meu cu o seară în urmă. Trupul ei exprima încordare, o nefericire profundă, iar refuzul ei de a se uita la pictor, un reproș tăcut. Un hohot de plâns mi s-a ridicat în gât.

– Este... perfect, am rostit eu când am putut vorbi.

El a întors capul spre mine, iar eu am văzut că era epuizat, că ochii îi erau roșii de nesomn sau de altceva. Și mi-am dorit să-i alung tristețea de pe chip, să-mi retrag cuvintele, să-l fac fericit din nou.

– Of, am fost nespus de proastă... am început eu.

Însă el mi-a luat-o înainte, apropiindu-se de mine și îmbrățișându-mă.

– Să nu mă mai părăsești niciodată, Sophie, mi-a șoptit la ureche, cu vocea îngroșată de emoție.

Nici unul din noi n-a mai zis nimic. Ne-am strâns în brațe atât de tare, de parcă trecuseră câțiva ani de când ne despărțiserăm, nu câteva ore.

În cele din urmă, a rostit cu voce răgușită și frântă, buzele fiindu-i lipite de pielea mea:

– A trebuit să te pictez pentru că nu puteam suporta faptul că nu erai aici, iar asta a fost singurul mod în care te puteam aduce înapoi.

– Sunt aici, am murmurat eu. Mi-am băgat degetele în părul lui și mi-am ridicat fața spre a lui, respirând aerul pe care îl respira el. Nu te voi mai părăsi. Niciodată!

– Am vrut să te pictez așa cum ești. Dar nu mi-a ieșit decât această Sophie furioasă și nefericită. Și nu m-am putut gândi decât că eu sunt cauza nefericirii tale.

Am clătinat din cap.

– Nu ai fost tu, Édouard. Hai să uităm noaptea asta! Te rog!

El a întins o mână și a răsucit șevaletul.

– Atunci, nu voi termina acest tablou. Nu vreau ca tu să-l mai vezi. Oh, Sophie! Îmi pare rău! Îmi pare nespus de rău...

L-am sărutat în clipa aceea. L-am sărutat și am avut grijă ca sărutul meu să-i spună că îl adorăm cu toată ființa mea, că viața mea de dinainte de a-l cunoaște fusese cenușie și searbădă și că un viitor fără el era terifiant și sumbru. Prin acel sărut, i-am zis că îl iubesc mai

mult decât crezusem vreodată că era posibil să iubesc pe cineva. Că îl iubesc pe soțul meu. Pe frumosul, complicatul și extraordinarul meu soț. Nu puteam exprima în cuvinte. Sentimentele mele erau prea vaste pentru ele.

– Haide! am rostit el în cele din urmă și, cu degetele împletite cu ale lui, l-am tras spre pat.

Ceva mai târziu, când strada răsuna de zgomotele dimineții, vânzătorii de fructe își fac tururile obișnuite, iar mirosul de cafea care intră pe fereastra noastră deschisă devine insuportabil de apetisant, m-am desprins de Édouard și m-am ridicat din pat, sudoarea răcindu-mi-se pe spinare și încă simțind pe buze gustul lui. Am străbătut atelierul, am aprins focul, iar după aceea m-am dus și am răsucit șevaletul. Am privit cu atenție pânza, am văzut delicatețea liniilor de penel, intimitatea lor, reprezentarea perfectă a mea, a acelui moment. Apoi m-am întors spre el.

– Să știi că trebuie să-l termini.

El s-a ridicat într-un cot și m-a privit cu ochii mijiți.

– Dar... pari foarte nefericită.

– Poate. Dar asta-i adevărul, Édouard. Tu ai arătat mereu adevărul. Asta e marele tău talent. M-am întins, mi-am ridicat brațele deasupra capului, apoi le-am coborât bucurându-mă că ochii lui erau ațintiți asupra mea. Am ridicat din umeri. Și presupun că mereu vor exista zile când vom fi supărați unul pe altul. O *lune de miel* nu poate dura o veșnicie.

– Ba da, poate! a spus el așteptând ca eu să mă întorc în pat lipăind pe dușumeaua goală. M-a tras lângă el și m-a privit cu fermitate de pe pernă, cu un zâmbet hâtru pe față. Poate dura cât vrem noi. Iar ca stăpân al casei, decretez că fiecare zi a căsniciei noastre trebuie să fie o lună de miere!

– Mă voi supune complet dorinței soțului meu. Am suspinat și m-am cuibărit lângă el. Am încercat și am constatat că să fim dezagreabili și supărați nu ni se potrivește. Așa că declar și eu că tot restul căsniciei noastre va fi doar o lună de miere.

Am zăcut întinși într-o tăcere plăcută, eu cu piciorul peste al lui, cu pielea caldă a pântecului său lipită de al meu, cu brațul lui greu

apăsându-mi coastele. Nu credeam că mai fusesem vreodată atât de fericită. Am inspirat mirosul soțului meu, i-am simțit pieptul ridicându-se și coborând, și, în cele din urmă, oboseala a început să pună stăpânire pe mine. Am început să moțai, plutind spre un loc cald și plăcut, probabil cu atât mai plăcut având în vedere prin ce trecusem. Apoi am auzit vocea lui.

– Sophie, a murmurat el. Dacă tot suntem atât de sinceri... simt nevoia să-ți spun ceva.

Am deschis un ochi.

– Și sper că nu-ți voi răni prea tare sentimentele.

– Ce este?

Vocea mi-a fost o șoaptă, iar inima mi se oprise în loc. El a ezitat câteva clipe, apoi mi-a luat mâna într-a lui.

– Știu că l-ai cumpărat pentru a-mi face o plăcere. Dar mie nu-mi place *foie gras*-ul. Nu mi-a plăcut niciodată. Doar am încercat să par recu...

Însă nu a apucat să isprăvească fraza. Pentru că l-am făcut să tacă acoperindu-i gura cu a mea.

– Nu-mi vine să cred că mă suni din luna de miere!

– Da, ei bine, David a coborât la recepție ca să rezolve ceva. Așa încât m-am gândit că ziua de azi va fi și mai minunată dacă reușesc să strecor și o sporovăială de două minute.

Jasmine acoperă receptorul cu mâna.

– Mă duc la toaletă să nu mă vadă Besley. Așteaptă puțin.

Zgomotul unei uși închizându-se, apoi pași grăbiți. Aproape că pot să văd biroul înghesuit de deasupra papetăriei, traficul intens târându-se pe Finchley Road și să simt mirosul de benzină cu plumb din aerul lipicios al verii.

– Gata! Spune-mi totul! În circa douăzeci de secunde. Mergi deja ca John Wayne? Te distrezi cum nu te-ai distrat niciodată?

M-am uitat prin camera de hotel, la patul răvășit din care David abia s-a sculat, la valiza de pe podea, în care am început să pun lucrurile cu inima îndoită.

– A fost... puțin cam ciudat. Să mă obișnuiesc cu faptul că sunt măritată. Dar sunt foarte fericită.

– Of! Te invidiez nespus! Aseară, am ieșit la o întâlnire cu Shaun Jeffries. Îți amintești de el? Fratele lui Fi. Tipul care are unghii oribile. Sincer, habar n-am de ce am acceptat. A vorbit la nesfârșit despre el însuși. Se pare că trebuia să fiu impresionată de faptul că are o căsuță în Friern Barnet.

– Este o zonă foarte frumoasă. În plină dezvoltare.

– Iar casa în sine are mult potențial.

Liv începe să chicotească.

– Este important să urci pe scara socială.

– Mai ales la vârsta noastră. Nu poți da greș cu niște cărămizi și mortar.

– Și primește pensie. Haide, spune-mi că are pensie!

– Firește că are pensie. Care se modifică în funcție de inflație. Și avea pantofi gri, și a insistat să plătim pe din două, și a comandat cel mai ieftin vin din restaurant „pentru că, după primul pahar, toate au același gust“. Of, Worthing, aș vrea să te fi întors acasă deja! Am foarte mare nevoie de o băutură. Întâlnirile astea sunt o mare mizerie. În mod categoric, tu ai făcut o treabă bună.

Liv se întinde pe pat și privește tavanul alb și ornat ca un tort de nuntă.

– Cum? Deși sunt atât de ridicol de impulsivă și nu se poate avea încredere în toanele mele?

– Da! Îmi doresc ca și eu să fi fost mai impulsivă. M-aș fi măritat cu Andrew atunci când m-a cerut și probabil că acum aș fi locuit în Spania, în loc să fiu priponită în biroul ăsta, întrebându-mă dacă aș putea s-o șterg la cinci fără douăzeci pentru a rezolva cu taxa auto. În fine... O, Doamne, trebuie să închid! Besley tocmai a intrat la toaletă. Vocea i se ridică, iar tonul i se schimbă. Desigur, doamnă Halston. Vă mulțumesc pentru apel. Sunt sigură că vom vorbi curând.

Liv închide exact când David se întoarce. Are în mână o cutie cu bomboane de ciocolată de la Patrick Roger.

– Ce-i asta?

– Cina. Și ne vor aduce niște șampanie care să meargă cu astea.

Ea chicotește încântată, desface ambalajul frumoasei cutii turcoaz-deschis, bagă o bomboană în gură și închide ochii.

– O, Dumnezeule, sunt fantastice! Cu astea și cu prânzul luxos de mâine, o să ajung cât casa până ne întoarcem.

– Am anulat prânzul.

Liv se uită la el.

– Dar am spus că...

David ridică din umeri.

– Nu. Ai avut dreptate. Gata cu munca! Unele lucruri ar trebui să fie sacre.

Ea mai bagă în gură o bomboană de ciocolată și întinde cutia spre el.

– Of, David... încep să cred că am reacționat exagerat.

După-amiaza cu emoțiile sale intense părea să se fi petrecut cu mult timp în urmă. Se simte ca și cum ar fi fost căsătoriți de o veșnicie. El își trage cămașa peste cap.

– N-ai exagerat. Aveai tot dreptul să te aștepti la atenția mea deplină în luna de miere. Îmi cer scuze! Presupun... presupun că trebuie să mă deprind cu gândul că acum suntem amândoi, nu doar eu.

Și iată-l din nou pe bărbatul de care se îndrăgostise! „Soțul meu.“ Brusc, se simte aproape incandescentă de dorință. El se așază alături, iar ea se lipește de el în vreme ce el continuă să vorbească.

– Vrei să auzi ironia? I-am sunat pe Goldsteini de la recepție, am tras adânc aer în piept și le-am zis că îmi pare foarte rău, dar nu mai pot să mă întâlnesc cu ei săptămâna asta fiindcă, de fapt, sunt în luna de miere.

– Și?

– S-au înfuriat foarte tare pe mine.

Următoarea bomboană se oprește în drum spre buzele ei. Inima i se strânge.

– O, Dumnezeule... îmi pare rău!

– Mda, au fost extrem de furioși. M-au întrebat de ce naiba îmi părăsisem proaspăta nevastă ca să discut afaceri. Citez: „Ăsta nu-i nici pe departe un mod de a-ți începe căsnicia!“

Îi zâmbeste pieziș soției sale.

– Mi-au plăcut mereu Goldsteinii ăștia, zice ea și bagă bomboana în gură.

– Mi-au zis că asta se întâmplă o dată în viață, că este o perioadă care nu se va repeta.

– Cred că s-ar putea să-i iubesc chiar.

– Peste o clipă, o să-i iubești și mai mult. Se ridică, se duce la ușile franțuzești ale balconului și le deschide. Soarele după-amiezii târzii se revarsă în mica încăpere, în vreme ce de jos urcă zgomotele din *rue des Francs Bourgeois*, care este plină cu turiști și oameni care se

duc agale la cumpărături. Își scoate pantofii, șosetele și pantalonii, apoi se așază din nou pe pat și se răsucește spre ea. Au spus că se simt parțial responsabili pentru faptul că m-au luat de lângă tine, așa că ne oferă apartamentul lor de la Royal Monceau ca să se revanșeze față de tine. Cu room-service, o cadă cât un pachebot, șampanie la discreție și absolut nici un motiv să ieșim din cameră. Pentru două nopți. Am stat atât de mult la recepție, fiindcă, în calitate de soț, mi-am luat libertatea de a schimba biletele de întoarcere. Ce zici? Se uită la Liv și chiar și acum în privirea lui există o urmă de nesiguranță. Evident, asta înseamnă să-ți petreci patruzeci și opt de ore în plus cu un bărbat care, conform prietenșilor miliardari locali, este „un idiot afurisit“.

Ea îl privește fără să clipească.

– Idioții afuriți sunt genul meu preferat ca soți.

– Am sperat că o să zici asta.

Se lasă pe perne și stau întinși unul lângă altul, cu degetele împletite. Ea se uită pe fereastră, către încă însoritul Oraș al Luminilor. Este măritată. E la Paris. Măine, va dispărea într-un pat matrimonial uriaș, împreună cu bărbatul pe care îl iubește, și probabil că nu se vor da jos din el două zile. Probabil că viața nu poate fi mai bună de-atât.

Dar ea speră că totuși poate fi.

– O să fac să fie bine, doamnă Halston, murmură el întorcându-se spre ea și ridicându-i degetele către buzele lui. S-ar putea să-mi ia o vreme până mă voi lămuri cum funcționează chestia asta cu căsnicia, dar, până la urmă, voi face să fie bine.

El are doi pistrui pe nas. Ea nu i-a remarcat până acum. Sunt cei mai frumoși pistrui pe care i-a văzut vreodată.

– E-n regulă, domnule Halston, spune ea și se întinde ca să pună cu grijă cutia cu bomboane pe noptieră. Avem tot timpul din lume.

PALTONUL DE ANUL TRECUT

Căptușeala paltonului se desprinsese complet. Evie îl ridică și își trece degetul de-a lungul cusăturii rupte, întrebându-se dacă putea țese la loc marginile destrămate ale materialului fin. O întoarce pe partea cealaltă, privește lâna subțiată, luciul ușor de la coate și își dă seama că nu are sens să-și bată capul.

Știe exact ce ar cumpăra în locul lui. Îl vede în vitrina magazinului de două ori pe zi și își încetinește puțin pașii ca să se uite la el. Are nuanța albastră a miezului de noapte, un guler din blăniță de miel argintie, este suficient de clasic ca să poată fi purtat câțiva ani, dar suficient de deosebit pentru a nu arăta precum ceva care se găsește pe toate drumurile. Și costă 185 de lire. Evie lasă capul în jos și merge mai departe.

Nu cu multă vreme în urmă, Evie ar fi cumpărat paltonul. L-ar fi îmbrăcat în pauza de prânz, ar fi defilat cu el prin fața fetelor de la marketing, l-ar fi dus acasă în sacoșa lui scumpă, care i s-ar fi lovit la fiecare pas de picior, nelăsând-o să uite cât de încântată era.

Însă cu ceva timp în urmă, deveniseră pe neașteptate strâmtorați din pricina crizei financiare. Salariul lui Pete fusese redus brusc cu treizeci de procente. Costul alimentelor crescuse cu cincisprezece procente pe săptămână. Carburantul era atât de scump, încât vânduseră mașina ei, așa că acum se duce pe jos la serviciu, cale de trei kilometri. Încălzirea, care e un lux, este folosită o oră dimineața și două ore noaptea. Seara, stă la masa din bucătărie, studiază coloanele de cifre și își avertizează fiicele adolescente în privința cheltuielilor inutile așa cum mama ei o avertizase în privința oamenilor răi.

– Haide, iubito! Hai la culcare!

Pete își pune cu blândețe mâinile pe umerii ei.

– Fac socoteli.

– Atunci, hai să ne „adunăm” împreună, ca să profităm de căldura trupească. Mă gândesc doar la factura pentru încălzire, adaugă el solemn. Serios! Nu-mi va plăcea deloc.

Zâmbetul ei este vag, gânditor. El o strânge în brațe.

– Haide, drăguțo! Ne vom descurca. Am trecut prin situații și mai rele.

Ea știe că el are dreptate. Cel puțin, amândoi au servicii. Unii dintre prietenii lor zâmbesc strâmb și resping întrebările despre slujbele lor cu o vagă replică gen: „Oh... am câteva chestii pe țeavă”. Ea constată că mulți dintre ei se îndepărtează și nu mai țin legătura, de parcă le-ar fi rușine că nu continuă să urce pe scara socială.

– Ce mai face tatăl tău?

– Bine.

În fiecare seară, după serviciu, Pete parcurge scurtul drum până la casa tatălui său ca să-i ducă ceva cald de mâncare.

– Însă mașina nu face bine.

– Nu-mi spune asta! se vaită ea.

– Știu. Cred că demarorul cedează. Stai! rostește el văzând expresia de pe chipul ei. Nu te panica! O să trec pe la Mike, să văd dacă nu ne poate face un preț bun.

Ea nu pomenește de palton.

Pe fetele de la marketing nu le interesează demarourile și facturile la căldură. Încă dispar în pauza de la prânz și se întorc să-și etaleze cumpărăturile cu o lacomă privire oțelită, ca un vânător care se laudă cu trofeul său. Luni dimineață, vin cu povești despre weekenduri petrecute la Paris sau Lisabona și mănâncă zilnic la pizzerie (Evie insistă că, serios, sendvișurile cu brânză îi ajung). Încearcă să nu aibă resentimente. Două dintre ele nu au copii, iar Felicity are un soț care câștigă de trei ori mai mult decât ea. „Eu îi am pe Pete și pe fete”, își zice Evie cu fermitate, „și toți suntem sănătoși, avem un acoperiș deasupra capului și mult mai mult decât au majoritatea oamenilor.” Dar uneori, când le aude vorbind despre Barcelona sau când își etalează

o nouă pereche de pantofi, maxilarele i se încleștează atât de tare, încât se teme să nu-i sară smalțul de pe dinți.

– Am nevoie de un palton nou, îi spune lui Pete în cele din urmă.

Cuvintele explodează din ea neliniștite, de parcă ar fi recunoscut o infidelitate.

– Sunt sigur că ai o grămadă de haine.

– Nu. Am paltonul ăsta de patru ani. Și mai am haina de ploaie și pe cea neagră, cumpărată de pe eBay, a cărei mânecă s-a rupt.

Pete ridică din umeri.

– Și? Dacă ai nevoie de un palton, du-te și cumpără-ți un palton.

– Dar singurul care-mi place e scump.

– Cât de scump?

Ea îi zice și îl privește albă la față. Pete consideră că a cheltui mai mult de șase lire pentru o tunsoare e semn de nebunie. Partea proastă a faptului că, toată viața de femeie măritată, ea s-a ocupat de finanțele familiei este că el are un barometru al costurilor setat pentru mijlocul anilor '80.

– E... o haină de designer?

– Nu, doar un palton de lână bun.

El rămâne tăcut.

– Kate urmează să meargă în excursie cu școala. Și mai este și demarorul meu.

– Știu. E-n regulă. Nu-l voi cumpăra.

În dimineața următoare, în drum spre serviciu, traversează strada ca să nu-l vadă. Însă paltonul i s-a întipărit ferm în ochii minții. Îl vede ori de câte ori degetele ei dau de căptușeala ruptă. Îl vede când Felicity revine din pauza de masă cu un palton nou (roșu, cu căptușeală de mătase).

– O să-ți luăm un palton, îi spune Pete sâmbătă, când o vede scoțându-și cu mare grijă brațul din mânecă. Sunt sigur că vom găsi unul care să-ți placă.

Se opresc în fața vitrinei magazinului, iar ea îl privește mută. El îi strânge brațul. Trec pe la alte câteva magazine, și, în cele din urmă, ajung la Get the Look, care este apreciat de fiicele lor. E plin de lucruri „fun“, vânzătoarele arată de parcă ar avea doisprezece ani și toate mes-tecă gumă, iar muzica este asurzitoare. În mod normal, Pete detestă

să meargă la cumpărături, dar se pare că simte cât de deprimată este ea, așa că afișează o veselie necaracteristică. Studiază paltoanele de pe umerașe și scoate unul bleumarin, cu guler de blană sintetică.

– Uite... este exact la fel ca ăla care ți-a plăcut! Și costă doar... – se uită la etichetă – douăzeci și nouă de lire.

Ea îi îngăduie s-o ajute să-l îmbrace, apoi se privește în oglindă. Este puțin cam strâmt la subrațe. Gulerul e drăguț, însă ea bănuiește că, în câteva săptămâni, va deveni mat și va arăta ca o pisică bătrână. Amestecul de lână conține mai mult fibre sintetice.

– Arăți superb! rostește Pete zâmbind.

Pete i-ar spune că arată superb și dacă ar purta o uniformă de pușcărie. Ea urăște paltonul ăla. Știe că, ori de câte ori l-ar îmbrăca, i-ar părea un reproș mut. „Ai patruzeci și trei de ani și porți un palton ieftin, luat dintr-un magazin pentru adolescenți.“

– Mă mai gândesc, zice ea și îl pune la loc pe umeraș.

Pauzele de prânz au devenit un chin. Astăzi, fetele de la marketing iau bilete pentru o ieșire în grup, la un concert al unei trupe reînviată, care fusese populară cu cincisprezece ani în urmă. S-au adunat în jurul unui monitor și aleg locurile în sală.

– Ce zici, Evie? O seară a fetelor? Vino și tu, o să ne distrăm!

Ea se uită la prețul unui bilet – 75 de lire, plus transportul.

– Nu, mersi! Zâmbește. Nu mi-au plăcut nici când erau în vogă. Este o minciună, desigur. Îi adorase.

Merge cu pași apăsați spre casă și nu-și îngăduie decât să se uite în trecăt la palton. Se simte infantilă, răzvrătită. Iar când intră pe mica alee din fața casei, vede picioarele lui Pete ițindu-se de sub mașină.

– Ce cauți afară? Plouă!

– M-am gândit să arunc eu o privire. Să economisesc niște bani.

– Dar tu nu știi nimic despre mașini.

– Am descărcat niște instrucțiuni de pe internet. Iar Mike a zis că, după aceea, o să verifice dacă am făcut totul bine.

Ea îl privește, iar inima i se strânge de dragul lui. A fost întotdeauna descurcăreț.

– Ai fost la tatăl tău?

– Da. Am luat autobuzul.

Evie se uită la pantalonii uzi și murdari ai soțului ei și oftează.

– O să-i pregătesc o cratiță cu mâncare, ca să-i ajungă câteva zile, în caz că nu vei putea să ajungi la el.

– Ești grozavă!

Îi trimite un sărut din vârfurile degetelor pătate de ulei.

Probabil intuindu-i starea de spirit, fetele se poartă frumos la cină. Pete este preocupat, studiază schițele interiorului unui motor. Evie își mestecă macaroanele cu brânză și își spune că există lucruri mult mai rele decât să nu-ți permiți paltonul pe care ți-l dorești foarte mult. Își amintește cum, atunci când dădea la o parte legumele din farfurie, mama ei îi făcea reproșuri de genul: „Gândește-te la copiii care mor de foame în Africa!”

– Mâine, o să iau paltonul ăla de douăzeci și nouă de lire. Dacă n-ai nimic împotriva.

– Arătai minunat în el.

Pete o sărută pe creștet. După expresia de pe chipul lui, își dă seama că știe cât de mult urăște acel palton. După ce fetele pleacă de la masă, el întinde o mână și rostește cu blândețe:

– Să știi că lucrurile se vor schimba.

Ea speră că se vor schimba în sensul la care se gândește el.

Felicity are o geantă nouă. Evie încearcă să ignore exclamațiile scoase ceva mai departe, atunci când este scoasă din cutie, eliberată din învelitoarea de bumbac și ridicată pentru a fi admirată – este genul de geantă care costă cât salariul pe o lună, genul pentru care trebuie să te înscrii pe o listă de așteptare, ca să ți se acorde privilegiul de a o cumpăra. Evie se preface absorbită de tablele ei, ca să nu fie nevoită să se uite. Se simte rușinată de valurile de invidie care o năpădesc când aude exclamațiile admirative. Ei nici măcar nu-i plac gențile. Dar o invidiază pe Felicity pentru siguranța financiară care îi permite să cumpere un lucru atât de scump fără nici cel mai mic fior de neliniște. În momentul de față, ea se gândește de două ori înainte de a cumpăra o sacoșă de plastic.

Dar lucrurile nu se opresc aici. Myra a comandat o canapea nouă. Fetele discută despre seara pe care o vor petrece împreună. Felicity

își pune geanta pe birou și spune în glumă că o iubește mai mult decât ca pe un copil.

La prânz, Evie se duce la Get the Look. Merge orbește, cu capul plecat, zicându-și că nu e decât un palton. Numai o persoană superficială crede că lucrurile pe care le porți spun ceva despre tine, nu-i așa? Numără la nesfârșit, pe degetele de la o mână, ca pe o mantră, motivele pentru care se simte binecuvântată. Apoi se oprește în fața celui alt magazin, țintuită de un panou roșu pe care scrie: „Reduceri“. Inima îi tresaltă pe neașteptate.

Intră cu inima bubuindu-i în piept, refuzând să asculte mica voce din capul ei.

– Mă interesează paltonul de lână albastru, îi zice ea vânzătoarei. La cât a fost redus prețul?

– Tot ce se află în vitrină a fost redus la jumătate, doamnă.

90 de lire. Da, tot e scump, dar este la jumătate de preț. Ceea ce contează, nu?

– Aș dori mărimea doisprezece, rostește ea înainte ca rațiunea să învingă.

Vânzătoarea se întoarce în timp ce Evie scoate cardul bancar din geantă. Își spune că este un palton frumos, pe care îl va purta ani de zile. Pete va înțelege.

– Îmi pare foarte rău, doamnă. Nu mai avem mărimea doisprezece. Se pare că ultimul s-a vândut puțin mai devreme.

– Poftim?

– Îmi pare nespun de rău!

Evie se simte înfrântă. Aruncă o privire spre vitrină și bagă portmoneul în geantă. Izbutește să afișeze un mic zâmbet îndurerat.

– Nu contează. Asta este!

Nu se mai duce la Get the Look. Preferă să poarte în continuare paltonul de anul trecut.

– Bună!

Tocmai își pune paltonul în cuier când Pete scoate capul de după ușă. Închide ochii când el o sărută.

– Ești udă.

– Plouă.

– Ar fi trebuit să-mi spui să vin să te iau.

– Funcționează mașina?

– Deocamdată. Mike a zis că am făcut o treabă bună. Nu-i așa că sunt grozav?

– Cel mai grozav.

Îl îmbrățișează strâns preț de un minut, apoi se îndreaptă spre aerul îmbâcsit, dar plăcut din bucătăria ei. Una dintre fete a făcut fursecuri, iar Evie inhalează urmele mirosului. Își zice că asta este ceea ce contează.

– A, vezi că pe masă e ceva pentru tine.

Evie se uită spre masă și vede sacoșa. Se uită la Pete.

– Ce-i asta?

– Deschide-o!

Ea ridică una dintre lateralele sacoșei și privește înăuntru. Încremenește.

– Nu te panica. E de la tata. Pentru toată mâncarea pe care i-ai gătit-o.

– Poftim?

– A zis că nu mai poate accepta mâncarea de la tine, decât dacă îi permiți să-ți dea ceva în schimb. Știi cum este el. I-am spus despre palton și n-o să-ți vină să crezi... era la reduceri. L-am cumpărat în pauza de prânz.

– Tatăl tău mi-a cumpărat un palton?

– Nu te apuca să plângi! Eu l-am ales, iar el l-a plătit. A socotit că reprezintă echivalentul a treizeci de plăcinte cu carne și a douăzeci de *crumble*-uri făcute de tine. A zis că este chiar o afacere bună având în vedere câte faci pentru el.

El și fetele fac schimb de priviri. Evie a început brusc să râdă, în același timp ștergându-și lacrimile de la ochi.

– Mda, bine, mami, rostește Letty. Nu-i nevoie să fii atât de impresionată. E doar un palton.

Evie se duce pe jos la serviciu. Este devreme, iar biroul e aproape gol. Felicity dispăre la toaletă pentru a-și îmbălsămi machiajul, iar Evie fredonează în vreme ce pune pe biroul ei bugetele de marketing. Când dă să plece, zărește un extras de cont ițindu-se de sub geanta

de designer și se uită mai îndeaproape pentru a vedea dacă nu e vorba de un cont al companiei. La ședința de săptămâna trecută, li s-a atras atenția ca nici o informație financiară să nu fie lăsată pe birouri peste noapte. Dar constată că este un extras de cont personal. Evie privește totalul și tresare.

Chiar are cinci cifre!

– Vii cu noi? o întreabă Felicity la prânz. Ne-am gândit să încercăm mâncarea de la acel local thailandez nou. Și ți-ai putea etala noul palton!

Evie se gândește câteva clipe, apoi își scoate mâncarea din geantă.

– Astăzi, nu, spune ea. Dar mulțumesc.

După ce ele pleacă, ea se ridică, aranjează mai bine paltonul pe umeraș și netezește blana gulerului. Și cu toate că sendvișurile cu brânză nu-i plac în mod deosebit, Evie le mănâncă pe toate. Au un gust delicios.

TREISPREZECE ZILE CU JOHN C

Aproape că trecuse pe lângă el. Miranda parcursese ultima sută de metri mergând cu un soi de hotărâre absentă, pe jumătate întrebându-se ce să gătească în seara aceea. Nu mai avea cartofi.

Oricum, nu mai existau prea multe lucruri care să-i atragă atenția pe acest traseu. În fiecare seară, după ce se întorcea de la serviciu, în vreme ce Frank era lipit de canapea și se uita la un alt meci de fotbal „de neratat” (în această seară, Croația cu o țară africană), ea își punea adidașii și făcea o plimbare de circa un kilometru pe poteca de lângă terenul viran. Încetase să-l cicălească pe Frank, arătându-i în schimb că putea avea o viață și fără el. Asta, atunci când catadicsea să-și desprindă ochii de la televizor.

Așa că aproape ignoră soneria îndepărtată, integrând-o în subconștient printre claxoane, sirene și celelalte zgomote de fundal ale orașului. Dar când sunetul deveni strident și se auzi din apropiere, se uită în spate, văzu că nu era nimeni, încetini și se îndreptă în direcția din care se auzea soneria. Pe jumătate ascuns în iarba înaltă se afla un telefon mobil.

Miranda Lewis se opri și se uită în lungul potecii pustii din fața ei, apoi ridică telefonul – era același model ca al ei. Exact în clipa în care își dădu seama de asta, încetă să sune. Tocmai se întreba dacă să-l lase într-un loc mai vizibil când un sunet ca de clopoțel anunță sosirea unui mesaj. Era de la „John C”.

Se uită în jur, simțindu-se ciudat de vinovată. Apoi se gândi că ar putea fi proprietarul, care dorea să-i ceară găsitorelui să i-l returneze, și, după o scurtă ezitare, deschise mesajul. „Unde ești iubito? Sunt 2 zile!!!”

Miranda privi cuvintele, apoi, încruntându-se, băgă telefonul în buzunar și plecă mai departe. Nu avea nici un rost să-l lase în iarbă. După ce va ajunge acasă, se va gândi ce era de făcut.

După cum celei mai bune prietene a ei, Sherry, îi plăcea să-i amintească, Miranda fusese cândva o vulpiță. Dacă altcineva ar fi subliniat atât de insistent cuvântul „cândva“, probabil că Miranda s-ar fi simțit ofensată, dar, după cum adăuga Sherry, cu douăzeci de ani în urmă, băieții erau efectiv la picioarele ei. Fiica Mirandei, Andrea, zâmbise cu superioritate când o auzise pe Sherry spunând asta, ca și cum ideea că mama ei putea fi câtuși de puțin atrăgătoare pentru cineva i se părea ilară. Însă Sherry continuase să vorbească despre asta pentru că o revolta faptul că Frank nu-și aprecia soția.

Ori de câte ori Sherry i se alătura cu ocazia plimbării de seară, începea să enumere defectele lui Frank, comparându-l cu Richard al ei. Richard se întrista dacă Sherry ieșea din cameră. În fiecare vineri, Richard avea grijă ca ei doi să facă ceva împreună. Richard îi lăsa bilețele de dragoste pe pernă. „Asta, pentru că nu aveți copii, tu câștigi mai mulți bani decât el, iar Richard are o meșă nereușită“, gândea Miranda, dar niciodată nu o zicea cu voce tare.

Însă în ultimele optsprezece luni, începuse să vadă altfel opiniile lui Sherry. Pentru că, dacă era să fie sinceră, Frank începuse s-o irite. Felul cum sforăia. Faptul că trebuia întotdeauna să-i amintească să arunce gunoiul, chiar și atunci când coșul dădea pe dinafară. Modul cum spunea pe un ton plângăreț că nu mai era lapte, de parcă zâna laptelui uitase să treacă pe la ei, cu toate că Miranda lucra la fel de multe ore ca el. Felul în care mâna lui se furișa spre ea în serile de sâmbătă – o rutină la fel ca spălatul mașinii, dar posibil cu mai puțină afecțiune.

Miranda știa că era norocoasă să aibă o căsnicie care rezista de douăzeci de ani. Credea că existau foarte puține lucruri în viață care să nu poată fi rezolvate de o plimbare energică și o doză de aer proaspăt. De nouă luni, în fiecare zi mergea pe jos un kilometru.

Întoarsă acasă, în bucătărie, cu o cană de ceai alături, după o scurtă luptă cu propria conștiință, deschise din nou mesajul.

„Unde ești iubito? Sunt 2 zile!!!“

Punctuația era greșită, dar cumva nu conta din cauza disperării care se deslușea în el. Se întrebă dacă să-l sune pe John C și să-i explice ce se întâmplase, cum găsisse telefonul, dar mesajul avea ceva intim, iar fapta ei i s-ar fi părut o intruziune.

„Numărul de telefon al proprietarei“, își zise ea. „Îl voi căuta în agendă și îl voi găsi.“ Dar nu găsi nimic în lista de nume. Nici un indiciu, în afară de John C. I se păru ciudat. „Nu vreau să-l sun“, gândi ea brusc. Se simți descumpănită de acea senzație supărătoare, ca și cum cineva ar fi intrat în căsuța ei sigură, în paradisul ei. Se decise să ducă telefonul la secția de poliție, apoi remarcă o iconiță – „Jurnal“. Și văzu trecute două lucruri la data zilei următoare: „de sunat agent turism“, iar dedesubt, „coafor, Alistair Devonshire, 2 p.m.“

Salonul de coafură fusese ușor de găsit – numele i se păruse familiar, iar când se uitase în cartea de telefon, își dăduse seama că trecuse pe lângă el de multe ori. Era un salon scump și discret, lângă strada principală. Avea s-o roage pe recepționeră s-o întrebe pe clienta de la ora două dacă nu-și pierduse telefonul.

Două lucruri o împiedicară pe Miranda să-și pună planul în aplicare. Primul fu faptul că, în autobuz, nu prea avu ce altceva să facă decât să se uite la pozele din telefon. Și dădu de un bărbat zâmbitor, cu părul negru, cu capul aplecat spre o ceașcă și privirea ridicată, într-un moment de intimitate – John C. Căută și alte mesaje. Desigur, doar ca să vadă dacă nu găsea și alte indicii.

„Scuze că n-am putut să te sun aseară. Erai supărată, căutai indicii bănuiesc. M-am gândit la tine toată seara.“

„Te văd în rochia ta, Scarlet Woman¹. Văd cum ți se unduiește pe piele.“

„Poți pleca joi? I-am zis lui W că sunt la conferință. Visez să-mi lipesc buzele de pielea ta.“

Și mai erau câteva care o făcură pe Miranda Lewis, femeie care credea că puține lucruri o mai puteau surprinde, să bage repede telefonul în geantă și să se roage ca nimeni să nu-i vadă flăcările din obraji.

¹ Prostituată (în limba engleză, în argou)

La recepția salonului de coafură, în timp ce urechile îi răsunau de zumzetele föhnurilor și deja regreta decizia de a se duce acolo, o femeie se apropie de ea.

– Aveți programare? întrebă ea.

Părul ei vinețiu era zburlit în smocuri nefirești, iar ochii ei exprimau o totală lipsă de interes față de răspunsul Mirandei.

– Nu, rosti Miranda. Ăăă... aveți cumva pe cineva care vine la ora două?

– Aveți noroc. A anulat programarea. Kevin vă poate primi. Vă aduc un halat, spuse ea și se îndepărtă.

Miranda se așeză pe scaun și își privi reflexia din oglindă – o femeie ușor mirată, cu un început de bărbie dublă și păr cenușiu-închis pe care nu apucase să și-l aranjeze după ce coborâse din autobuz.

– Bună ziua!

Miranda tresări când un tânăr apăru în spatele ei.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? Doar să vă tund puțin părul?

– Oh! Ăăă... de fapt, cred că s-a produs o mică greșeală. Eu am vrut doar...

În clipa aceea, telefonul ei scoase un bip, iar ea murmură niște scuze și începu să scotocească în geantă ca să-l scoată. Deschise mesajul și tresări puțin. Nu era telefonul ei.

„Mă tot gândesc la data trecută. Îmi faci sângele să cânte.“

– Vă simțiți bine? Trebuie să fiu sincer, scumpă doamnă. Nu este stilul cel mai potrivit pentru dumneavoastră, spuse el ridicând o șuviță inertă.

– Serios!

Miranda privi mesajul destinat persoanei care ar fi trebuit să stea pe acel scaun. „Îmi faci sângele să cânte.“

– N-ați dori să încercați altceva? N-ați dori să vă împrăpătăm puțin înfățișarea? Ce părere aveți?

Miranda ezită.

– Ba da, zise ea privind-o pe femeia din oglindă.

Din câte știa, ea nu făcuse niciodată sângele lui Frank să cânte. Ocazional, îi spunea că arată bine, dar mereu părea ceva ce el considera că trebuie să zică, nu ceva ce credea. De fapt, doar centru-înaintașul

de la Arsenal făcea sângele lui Frank să cânte – destul de des, îl vedea stând în fața televizorului și bătând din picioare de entuziasm.

– Așadar, ne facem de cap? întrebă Kevin cu pieptănul ridicat.

Miranda se gândi la fiica ei, care căsca sugestiv ori de câte ori Sherry povestea despre întâlnirile lor duble din adolescență. Se gândi la Frank, care nici măcar nu-și lua privirea de la televizor când ea se întorcea de la serviciu. „Bună, iubito!” îi zicea el ridicând o mână. O mână! De parcă ea ar fi fost câine.

– Știți ceva? rosti Miranda. Vreau tot ce urma să-i faceți persoanei care trebuia să vină la ora două.

Kevin ridică o sprânceană.

– Oho... o alegere excelentă! spuse el reconsiderându-și părerea despre ea. Va fi foarte distractiv!

În seara aceea, nu mai alergase. Stătuse în bucătărie, recitise mesajele, apoi tresărise vinovată și se uitase spre living când sosise următorul SMS. Inima îi zvâcni puțin când văzu numele. Ezită, apoi deschise mesajul.

„Îmi fac griji din pricina ta. A trecut prea mult timp. N-aș putea suporta (serios!) dacă nu mai vrei să faci asta, dar trebuie să știi că ești OK. XXX“

Se holbă la mesaj, desluși îngrijorarea lui iubitoare, încercarea lui de a fi amuzant. Apoi își privi reflexia, noua coafură, mai scurtă și cu o nuanță roșcată, pe care Kevin o decretase ca fiind cea mai reușită operă a lui din acea săptămână.

Poate motivul era că nu arăta a ea însăși. Poate motivul era că detesta să vadă pe cineva suferind, iar John C în mod cert suferea. Poate motivul era că băuse prea multe pahare cu vin. Dar degetele îi tremurară ușor când tastă un răspuns.

„Sunt OK. Doar că nu pot vorbi acum.“ Apoi, adăugă „X“.

Expedie mesajul, apoi așteptă cu inima bubuind, abia respirând până sosi răspunsul.

„Slavă Domnului! Vreau să ne vedem cât mai curând, Scarlet Woman. Sunt albastru fără tine. X.“

Era o glumă cam ieftină, dar o făcu să râdă.

După acea primă seară, îi fu tot mai ușor să-i răspundă. John C îi scria de câteva ori pe zi, iar ea îi răspundea. Uneori, la serviciu, se pomenea gândindu-se la ce să-i răspundă, iar colegii îi remarcău brusca îmbujorare sau neatenția și făceau remarci cu înțeles. Ea zâmbea și nu-i contrazicea. De ce-ar fi făcut-o când următorul mesaj de la John C avea să sosească în nici o jumătate de oră, declarându-i pasiunea și dorința disperată de a o vedea?

O dată, lăsase intenționat un mesaj deschis pe birou, știind că Clare Trevelyan nu se va putea abține să nu-l citească și să nu-i dezvăluie conținutul în fumoar. „Foarte bine“, gândi ea. „N-au decât să-și pună întrebări.“ Îi plăcea ideea că uneori îi putea surprinde pe oameni. N-aveau decât să creadă că era subiectul pasiunii cuiva, că era *Scarlet Woman* pentru cineva. În ochi îi apăruse un licăr aparte, iar pasul îi devenise puțin săltat și ar fi putut jura că băiatul care aducea corespondența zăbovea lângă biroul ei mai mult decât înainte.

Dacă, ocazional, îi trecea prin minte că era greșit ce făcea, alunga repede gândul. Era doar o fantezie. John C era fericit. Frank era fericit. Cealaltă femeie probabil că avea să-l contacteze în alt mod, iar mesajele aveau să înceteze. Încerca să nu se gândească la cât de mult îi vor lipsi și se imagina făcând lucrurile despre care el zicea că le făcuseră împreună.

Trecuseră aproape două săptămâni când își dădu seama că nu-l mai putea duce cu vorba. Avea să-i spună că era o problemă cu telefonul ei, că aștepta unul nou și că, până atunci, nu puteau comunica decât prin SMS-uri. Însă mesajele lui deveniră insistente.

„De ce nu marți? S-ar putea să n-am altă șansă până săptămâna viitoare.“

„La English Gentlemen. Să bem ceva la prânz. Te rog!“

„Ce încerci să-mi faci?“

Și nu era doar asta. John C începuse să-i influențeze viața. Sherry o privise suspicioasă și comentase că, probabil, Frank făcuse în sfârșit ceva bun, rostind cuvintele pe un ton care sugerase că nu crezuse că așa ceva ar fi posibil. Dar mesajele lui John C creaseră o intimitate cum Miranda nu mai simțise niciodată cu alt bărbat. Aveau același gen de umor și puteau exprima în cuvinte sumare cele mai complexe

și personale sentimente. Neputând să-i spună adevărul, îi mărturisi speranțele și dorințele secrete, visul de a călători în America de Sud.

„Te voi duce acolo. Mi-e dor de vocea ta, Scarlet Woman“, îi răspunse el.

„Eu o aud pe a ta în vise“, replică ea și se înroșise din pricina propriei îndrăzneli.

În cele din urmă, îi trimise mesajul crucial:

„English Gentlemen. Joi. 8 p.m.“

Nu era sigură de ce o făcuse. O parte din ea, vechea Miranda, știa că povestea nu putea continua. Că era o nebunie temporară. Însă exista și noua Miranda, care, deși probabil că niciodată n-ar fi recunoscut asta față de sine, începuse să se gândească la John C ca fiind John *al ei*. Nu era Miranda proprietara inițială a telefonului, dar John C putea să admită că se crease o legătură între ei. Că femeia cu care comunicase în ultimele treisprezece zile era cineva care îl ațâța, îl făcea să râdă, îi stârnea imaginația. De atât lucru măcar trebuia să-și fi dat el seama. Pentru că mesajele lui o schimbaseră, o făcuseră să se simtă din nou plină de viață.

Joi seară, se pomeni închiindu-se agitată ca o adolescentă la prima întâlnire.

– Unde te duci? o întrebă Frank întorcându-și privirea de la televizor. Părea puțin surprins, cu toate că ea purta o haină lungă. Arăți bine! Se ridică de pe canapea. Am tot vrut să-ți spun asta. Îmi place cum îți stă părul așa.

– A, nu-i mare lucru, zise ea îmbujorându-se puțin. Mă duc să beau ceva cu Sherry.

„Îmbracă rochia albastră“, îi zisese John C. Ea își cumpărase una special pentru acea întâlnire, cu decolteu și cu o cută în față.

– Distracție plăcută! îi spuse Frank, apoi se întoarse la televizor și luă telecomanda.

Când intră în local, încrederea în sine a Mirandei se evaporă pentru scurt timp. Pe drum, aproape că făcuse cale îtoarsă de două ori și încă nu știa ce ar fi zis dacă se întâlnea întâmplător cu cineva cunoscut. În plus, după cum constatase, acel local nu era genul care să presupună o ținută elegantă, așa că rămase cu haina pe ea. Dar după ce bău o jumătate de pahar, se răzgândi și o dădu jos. Iubita

lui John C nu s-ar fi jenat să bea de una singură, îmbrăcată într-o rochie albastră.

La un moment dat, un bărbat veni la masa ei și îi oferi o băutură. Ea tresări, apoi, dându-și seama că nu era el, refuză.

– Aștept pe cineva, zise ea și se bucură de privirea plină de regret cu care bărbatul se îndepărtă.

El întârziase aproape cincisprezece minute când ea își scoase telefonul. Avea de gând să-i trimită un mesaj. Tocmai începuse să tasteze când o femeie apăru lângă masa ei.

– Bună, Scarlet, spuse ea.

Miranda clipi nedumerită. Femeia era destul de tânără, blondă și purta un palton de lână. Părea obosită, dar ochii îi erau febrili, cu o privire intensă.

– Pardon? rosti ea.

– Tu ești, nu-i așa? Scarlet Woman? Credeam că ești mai tânără.

Vocea ei era batjocoritoare. Miranda lăsă telefonul.

– Vai, îmi cer scuze. Ar fi trebuit să mă prezint. Eu sunt Wendy. Wendy Christian. Soția lui John.

Inima Mirandei încetă să mai bată.

– Știai că are o soție, nu-i așa? Femeia îi arătă un telefon ca al ei. Văd că a pomenit de mine de multe ori. O, nu! Ridică teatral vocea. Firește, nu ți-ai dat seama că nu cu el ai vorbit în ultimele două zile. I-am luat telefonul. Eu am fost. Cu mine ai vorbit.

– Dumnezeule! șopti Miranda. Uite ce e, a fost...

– ... o greșeală? Firește că da. Femeia asta s-a culcat cu soțul meu! îi informă ea pe cei din local, cu voce sonoră, ușor tremurată. Iar acum, a decis că s-ar putea să fi fost o greșeală. Se aplecă peste masă. De fapt, Scarlet, sau cum te-o chema, eu am greșit măritându-mă cu un bărbat care crede că, deși are o nevastă și doi copii mici, și-o poate trage cu cine se nimerește.

Miranda percepu liniștea bruscă din pub și arsura tuturor privirilor. Wendy Christian afișă o expresie șocată.

– Sărmană proastă! Ai crezut că ești prima? Ei bine, Scarlet, de fapt ești a patra. Asta, din câte știu eu.

Privirea Mirandei deveni ciudat de încețoșată. Tot aștepta revenirea sunetelor normale din local, însă tăcerea continua, deja apăsătoare.

În cele din urmă, își luă haina și geanta și trecu grăbită pe lângă femeie, îndreptându-se spre ieșire cu capul plecat pentru a se feri de privirile acuzatoare.

Ultimul lucru pe care îl auzi înainte ca ușa să se închidă în urma ei fu soneria unui telefon.

– Tu ești, iubito?

Frank ridică o mână când o auzi trecând pe lângă ușa livingului. Miranda se simți brusc recunoscătoare că el era atât de irezistibil atras de televizor. În urechi îi răsunau acuzațiile acelei soții înveninate. Mâinile încă îi tremurau.

– Te-ai întors devreme.

Ea trase adânc aer în piept și îi privi ceafa, care se zărea pe deasupra spătarului canapelei.

– Mi-am dat seama că, de fapt, nu prea am chef să ies în oraș, spuse ea încet.

El se uită peste umăr.

– Richard va fi încântat. Nu-i place ca Sherry să iasă fără el, nu-i așa? Crede că i-o va fura cineva.

Miranda încremeni.

– Dar tu?

– Eu ce?

– Nu-ți faci griji că mă va fura cineva?

Se simțea extrem de tensionată, de parcă orice avea să spună soțul ei urma să aibă implicații mult mai mari decât bănuia el.

El întoarse capul spre ea și zâmbi.

– Desigur. Ai fost o vulpiță, mai știi?

– Am fost?

– Vino încoace! rosti el. Vino și drăgălește-mă! Sunt ultimele cinci minute din meciul Uruguay cu Camerun.

Întinse o mână spre ea, iar după câteva clipe, ea o acceptă.

– Peste două minute, zise ea. Vreau să fac ceva mai întâi.

În bucătărie, scoase telefonul. De data aceea, degetele ei erau sigure.

„Dragă John C“, scrise ea. „Ce ai acasă e mai bun decât ce ai la telefon. Ar fi bine să pricepi asta.“ Se gândi puțin, apoi adăugă: „Vulpița“.

Apăsă „trimite“, opri telefonul și îl îndesă adânc în coșul de gunoi. Suspină, se descălță, apoi făcu două căni cu ceai și le duse în living, unde echipa Uruguay-ului era pe cale să execute un penalti care urma să-l expedieze pe Frank pe jos, unde avea să bată încântat cu pumnii în covor. Miranda se așeză, privi ecranul televizorului, îi zâmbi vag soțului ei și încercă să ignore îndepărtatul, dar persistentul sunet al soneriei unui telefon, care se auzea de undeva din adâncul minții ei.

MARGOT

În timp ce îl împiedică din nou pe bărbosul de lângă ea să-și lăbărțeze dosul pe scaunul ei din plastic, Em se gândi că nu întârzierea de șapte ore a zborului avea s-o dea gata. Și nici măcar iminentul Crăciun petrecut în familie. Ci colindătorii. Corul zâmbăreț și asudat care își cânta neplăcuta melodie festivă timp de două ore interminabile.

– De când aștepti?

Mâna noduroasă a bătrânei americance ateriză cu hotărâre pe piciorul lui Em, făcând-o să tresară. Em zâmbi, genul de zâmbet pe care îl adresezi străinilor îmbrăcate cu jachete de un verde smarald și cu turbane asortate, care ar putea avea orice vârstă cuprinsă între 65 și 105 ani.

– De la unsprezece. Dumneavoastră?

– De trei ore. Deja m-am plictisit din cale-afară. Iar dacă ticăloșii ăștia nu tac, o să-i pocnesc în cap cu sticla de gin pe care am luat-o de la duty-free. Americanca începu a tuși cu putere într-o batistă mov. Tu unde te duci, dragă?

– În Anglia. La părinți.

– Un Crăciun în familie. Ce plăcut pentru tine! Se strâmbă. După părerea mea, ăsta e iadul. Hai să bem ceva!

Cuvintele ei sunară ca un ordin. Dar ce altceva avea de făcut? Em se pomeni urmând-o pe micuța bătrână îmbrăcată în culori strălucitoare, care îi goni cu hotărâre pe pasageri din calea ei, iar apoi comandă două scotch-uri duble.

– Cu gheață. Și nu vreau mizeria aia irlandeză! Eu sunt Margot, spuse ea cu voce stridentă, își dădu pe gât băutura, apoi bătu în bar, cerând încă una. Iar acum, zi-mi de ce o fată atât de drăguță pare atât

de a naibii de tristă. Dincolo de faptul că sărbătoarea Crăciunului este insuportabilă, firește.

Em înghiți și încercă să nu se strâmbe. În fond, de ce nu? Oricum, nu o va mai vedea niciodată pe acea femeie.

– Ei bine, mă duc acasă ca să-mi anunț familia că m-a părăsit soțul. Familia însemnând fratele meu și perfectă lui soție, cei trei copii perfecți ai lor, sora mea și logodnicul ei, și părinții mei. Care sunt căsătoriți de treizeci și patru de ani.

– Cine a fost?

– Cine a fost cine?

– Nu-mi spune! Secretara lui. Ce îngrozitor de previzibil!

Em se zburli. Chiar era atât de evident? În ultima vreme, nu se simțise în stare să se machieze. Până și lucrurile elementare ajunseseră să i se pară peste puterile ei.

– Draga mea, înveselește-te! Nu-i sfârșitul lumii. Serios! Până nu ajungi la soțul numărul patru, abia contează. Și cine vrea să fie perfect? Pfiu! Chicoti și arată spre paharul lui Em. Bea-l! E un medicament.

Em ezită.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu ajungi o depravată dacă slăbești frâiele din când în când. E Crăciunul! Suntem în purgatoriu. Noroc! Apoi vom merge.

– Unde mergem?

În aeroport era zăpușeală, pasageri colerici se agitau încărcăți cu cadouri cu ambalajele rupte sau îndoite, vânzătorii de la magazine erau hărțuiți, iar vocile ciripitoare ale colindătorilor erau omniprezente. Tot drumul până în zona magazinelor duty-free, mâna firavă a lui Margot ținuse strâns mâneca lui Em, iar acolo, o făcuse să se oprească în fața standului Chanel.

– Stai locului!

În vreme ce vânzătoarea privea neîncrezătoare, Margot luă din suportul său un ruj Chanel de un roșu intens și coloră cu grijă buzele lui Em.

– În vremuri de restriște, desenează-ți un zâmbet, spuse ea. Așa zice mama. Îl ia, o anunță pe vânzătoare. Unde aveți rimelurile?

Aparent paralizată, fata băgă mâna într-un sertar și scoase unul.

– Poftim! rosti Margot după ce o dădu cu rimel. Acum, parfum!
O dădu pe Em cu ceva scump, apoi îi înmână cutia deschisă vânzătoarei care stătea cu gura căscată.

– Drăguțo, ar trebui să aveți mai multe testere, altminteri ce altceva pot face clienții? Hai să mergem, dragă Emmy!

Em se pomeni condusă în zona produselor de lux. Margot exclamă văzând diverși pantofi, genți și coliere cu diamante („Sunt foarte utile pensiile alimentare“), Em se simțea amețită de băutură și chicotea întruna la cugetările autoritare ale lui Margot.

– Ce naiba-i în neregulă cu oamenii ăștia afurisiți? Parcă ar fi niște zombi. O, uite, Hermès! Nu adori marca Hermès?

– Eu... ăăă... nu știu.

În lumina puternică, Margot scoase eșarfă după eșarfă, aranjându-le pe rând la gâtul lui Em.

– Uite! Arăți fabulos! Incomparabil mai bine decât cine știe ce secretară ieftină din New Jersey, nu?

Eșarfa albastră era divină. Până și vânzătoarea zâmbi vag în semn de aprobare. Apoi Em se uită la preț.

– O, Doamne... Mi-e cam cald. Cred că trebuie să...

Margot se uită la vânzătoare și își dădu ochii peste cap.

– Și se mai spune că fetele din Anglia țin la băutură... Dragă, du-te și dă-ți cu niște apă pe față. Ai grijă la machiaj!

La toaletă, Em își privi reflexia. Da, era puțin îmbujorată de la alcool, dar rimelul și rujul o transformaseră într-o persoană pe care nu o recunoștea. Își îndreptă trupul și își aranjă părul. Apoi zâmbi.

„Incomparabil mai bine decât cine știe ce secretară ieftină din New Jersey.“

Când ieși, văzu că Margot privea ecranul pe care erau afișate plecările.

– Heathrow, nu? Au anunțat zborul tău, puștoaico. Și văd că arăți mai bine. Te simți bine? Nu-i așa că ne-am distrat?

– Da... dar... eu nici măcar...

– Străini în tren. Așa e cel mai amuzant. Hai, du-te, uită de bărbatul ăla ticălos și spune familiei tale că vei fi în regulă. Pentru că așa va fi. Noroc!

Margot o strânse de braț, tuși, apoi, făcându-i veselă cu mâna, dispăru în mulțime.

Em se răsfață luând un taxi de la Heathrow. Se gândi că era ceva ce Margot i-ar fi sugerat. Instalată pe banchetă, privi străzile cenușii din vestul Londrei și se întrebă dacă, la urma urmelor, chiar voia să plece definitiv din New York. Aceea era casa noului început, nu? Dar lucrurile trebuiau făcute pe rând. Băgă mâna în geantă să-și scoată rujul cel nou și atunci văzu... o mică pungă inscripționată „Hermès”. Îndepărtă foița fină și scoase eșarfa de mătase albastră. Alături de ea era un plic pe dosul căruia fusese scris în grabă: „Crăciun fericit! Dă-i pe spate, puștoaico! Noroc! Margot”.

Pe plic era adresa unei clinici oncologice din Florida. Em își legă cu grijă eșarfa la gât. Închise ochii și ridică un pahar imaginar în cinstea micuței femei cu turban verde.

– Noroc, Margot! șopti ea. Crăciun fericit și ție!

LISTA PENTRU CRĂCIUN

Pink Fritillary¹. Numai mama lui David putea insista asupra unui parfum de care nimeni nu auzise. Chrissie umblase prin tot West Endul, iar la fiecare magazin i se spusese: „O, nu! Nu avem așa ceva. Încercați la...”

Iar ea pleca mai departe prin mulțimea de pe străzi, începând să se întrebe dacă nu cumva Diana făcuse asta intenționat. Doar ca să poată zice suspinând, în ziua de Crăciun: „Oh! David a zis că îmi vei găsi parfumul. Totuși... asta e... drăguț”. Chrissie nu-i va oferi această satisfacție. Se târăște pe Oxford Street, evitându-i pe cumpărătorii agitați, încărcăți cu sacoșe strălucitoare, intrând în magazine, până când pantofii încep s-o roadă, iar urechile, să-i țiuie de colindele cântate la nesfârșit. Se gândește că, într-o zi, își va aminti că data de 23 nu este potrivită pentru cumpărături de ultim moment.

La Selfridges, o altă vânzătoare ridică din umeri și o privește cu chipul lipsit de expresie. Lui Chrissie îi vine să plângă. Afară a început să plouă. Simte greutatea sacoșelor trăgându-i umerii în jos și face ceva ce n-a mai făcut niciodată. Intră într-un bar pretențios și cere un pahar mare de vin. Îl bea repede, simțindu-se răzvrătită, iar la plecare, lasă un bacșiș prea mare, de parcă ar fi genul de femeie care face asta tot timpul.

„În regulă”, gândește ea îndreptându-se spre ușă. „O ultimă încercare.” Și în clipa aceea, vede ceva rar pe o stradă londoneză udată de ploaie – un taxi liber. Coboară de pe trotuar, iar mașina virează spre ea.

– Of... la Liberty, cred.

¹ Fritillaria (floare) roz (în limba engleză)

Trânțește sacoșele pe banchetă și se așază recunoscătoare. N-a stat niciodată pe bancheta unui taxi londonez fără a avea senzația vagă că fusese salvată de la ceva.

– Credeți?

– Caut un anumit parfum. Pentru soacra mea. Liberty este ultima mea speranță.

Nu-i vede decât ochii amuzați, care o privesc din oglindă, și părul tuns scurt de la ceafă.

– Soțul nu vă poate ajuta?

– Nu suportă să meargă la cumpărături.

Șoferul ridică o sprânceană. Sprânceana aceea ridicată exprimă totul. În clipa aceea, telefonul ei scoate un bip: „Ai scos dolari pentru călătoria mea la NY?”

Trebuie să se ducă până acasă ca să-și ia pașaportul fiindcă cei de la bancă nu-i dădeau valută fără el. Acesta este motivul pentru care întârziase. „Da”, tastează ea.

Așteaptă câteva clipe, dar el nu-i răspunde.

– Dumneavoastră cumpărați cadouri? îl întreabă ea pe șofer.

– Da. Îmi plac mult toate astea. Totuși, anul ăsta, fiica mea a venit să locuiască la noi, fiindcă a făcut un copil, așa că... suntem puțin mai atenți pe ce dăm banii.

– E singură?

Vinul o face vorbăreață. Este unul dintre motivele pentru care lui David nu-i place ca ea să bea.

– Mda. A avut un tip ceva mai în vârstă, dar el a zis că nu vrea copii. Ea a rămas însărcinată și s-a dovedit că el vorbise serios. Suntem puțin cam înghesuiți, iar banii sunt la limită, însă... Ea sesiză zâmbetul din vocea lui. E minunat!

„Nu vreau copii”, îi spusese David de la bun început. „Nu mi-am dorit niciodată.” Ea auzise vag cuvintele. O parte din ea presupusese mereu că el pur și simplu se va răzgândi.

– E norocoasă să vă aibă.

– Dumneavoastră aveți copii?

– Nu, răspunde ea. Nici unul.

Taxiul înaintează răbdător pe străzile aglomerate și ude. Dintr-un magazin pe lângă care trec, *Jingle Bells* răsună asurzitor. Șoferul se uită la ea.

– Abia așteptați Crăciunul?

– Nu prea. Soacra mea nu mă place foarte mult. Și stă la noi zece zile. Împreună cu celălalt fiu al ei, care mai mult mormăie decât vorbește și ține telecomanda în buzunarul pantalonilor. Probabil că o voi ascunde în bucătărie.

– Nu pare foarte distractiv.

– Scuze! Stric atmosfera Crăciunului. De fapt, am băut un pahar mare de vin alb. Ceea ce înseamnă că spun ce gândesc.

– De obicei, nu faceți asta? Nu spuneți ce gândiți?

– Niciodată. E mai sigur așa.

Încearcă să dreagă vorbele cu un zâmbet vesel, dar urmează o scurtă tăcere dureroasă. „Controlează-te!” se dojenește ea.

– Știți ceva? zice el. Soția mea are o prietenă care lucrează la Liberty. O să sun acasă. Cum se numește parfumul?

Ea nu se poate abține să nu tragă cu urechea. La telefon, vocea lui este joasă, dragăstoasă. Înainte să închidă telefonul, râde de o glumă a lor. Ea și David nu au glume ale lor. Această constatare o întristează mai mult decât orice.

– Uitați de Liberty. Mi-a zis de o mică parfumerie din Covent Garden. Vreți să încercăm acolo?

Ea se apleacă spre el.

– O, da, vă rog!

– Știa de parfumul acela. A spus că e minunat. Și scump.

Șoferul rânjește conspirativ.

– Mda, e genul Dianei.

– Ei bine, acum o să-i intrați în grații, nu-i așa? Țineți-vă bine că o să întorc!

Profitând de un gol în trafic, întoarce brusc, iar ea râde când se pomenește aruncată în cealaltă parte a banchetei. El zâmbește.

– Îmi place grozav să fac asta! Într-o zi o să fiu prins.

– Vă place slujba dumneavoastră? întrebă ea îndreptându-și trupul.

– O ador! În general, clienții mei sunt OK... Nu opresc pentru oricine, știți? Numai pentru oamenii care par în regulă.

– Așadar, eu am părut „în regulă”? întrebă ea încă râzând.

– Păreați neliniștită. Nu-mi place să văd o femeie care pare neliniștită.

Ea își dă seama imediat ce vrea el să spună. Este vorba de expresia care pare să se fi întipărit pe chipul ei în ultimii ani – fruntea încrunțată, buzele strânse. „Când m-am transformat în această femeie?” se întrebă ea. „Când șeful meu a plecat, iar Ming cel Crud i-a luat locul. Când soțul meu a început să-și petreacă fiecare seară cu laptopul în brațe, conversând cu oameni pe care nu-i cunosc. Când am încetat să mă privesc în vitrinele magazinelor.”

– V-am jignit...

– Nu... doar că aș fi vrut să nu fiu așa. Să nu par neliniștită. Nu eram așa.

– Poate că aveți nevoie de o vacanță.

– O, nu! Zilele astea trebuie să ne ocupăm de mama lui. Ceea ce nu e tocmai o vacanță. Totuși, el face numeroase călătorii de afaceri în locuri minunate.

Șoferul ridică mâna ca să salute alt taximetrist.

– Dumneavoastră unde ați merge? Dacă ați putea pleca oriunde. Ea se gândește puțin.

– Myra, cea mai bună prietenă a mea, locuiește în Barcelona. Are un restaurant chiar în centru. Gătește fantastic. Cred că acolo m-aș duce. N-am mai văzut-o de mulți ani. Comunicăm prin e-mailuri, dar nu-i același lucru. Oh! Scuzați-mă! Telefonul!

Scotocește în geantă și privește ecranul luminat. „Nu uita să iei brânza Stilton care îi place mamei, de la magazinul ăla special de brânzeturi.” Inima i se strânge. Uitase complet.

– E totul OK? întrebă șoferul după câteva clipe.

– Am uitat brânza. Trebuia să mă duc la un magazin din Marylebone, zice ea fără a-și putea ascunde disperarea din voce.

– Tocmai până acolo? Pentru niște brânză?

– Îi place numai o anumită marcă de brânză Stilton.

– Ptiu! Ce clientă dificilă! spune el. Vreți să întorc? Traficul nu e deloc grozav.

Ea suspină. Își adună sacoșele.

– Nu, cred că ar fi mai bine să iau metroul. Probabil că deja mi-am depășit bugetul alocat pentru taxi. Puteți opri?

Privirea lui o întâlnește pe a ei.

– Nu. Știți ceva? O să opresc aparatul.

Și îl oprește.

– Nu puteți face asta!

– Tocmai am făcut-o. O fac o dată pe an. În fiecare an. Dumneavoastră sunteți norocoasa de anul ăsta. Știți ceva? Mergem să luăm parfumul, apoi ne întoarcem la magazinul de brânzeturi, iar după aceea, vă las unde doriți. Un mic cadou de Crăciun... A, nu... eu încercam să vă fac să zâmbiți.

Ceva ciudat se întâmplă. Ochii ei se umplu de lacrimi.

– Scuzați! zice ea ștergându-se. Nu știu ce m-a apucat.

El îi zâmbește liniștitor. Ceea ce o face și mai mult să vrea să plângă.

El are dreptate în privința traficului. Stau la cozi, înaintând câte puțin pe străzi lăturalnice. Întreaga Londră pare cenușie și udă, și prost dispusă. Ea se simte norocoasă în taxiul confortabil, un singur pas despărțind-o de atmosfera cumplită de-afară. El îi povestește despre soția lui, îi spune cât de mult îi place să se trezească în zori, odată cu bebelușul, pentru ca fiica lui să poată dormi, iar el să poată sta cu gâza aia mică în brațe și să-i vadă ochișorii uitându-se la el. Când încetează să vorbească, ea aproape că a uitat de ce au oprit.

– Vă aștept aici. Lăsați sacoșele în mașină, spune el.

Parfumeria era un rai superb mirositor.

– Pink Fritillary, zice ea remarcând, în timp ce citește cuvintele scrise de soțul ei, cât de delicat este parfumul destinat unei femei posace și plebee.

– Mă tem că nu mai avem la cincizeci de mililitri, zice femeia răsucindu-se spre rafturi. Ne-a mai rămas doar la o sută de mililitri. Și este parfum, nu apă de toaletă. E OK?

Costă de două ori mai mult decât suma alocată de ea. Dar gândul la fața Dianei... „Oh!“ avea să exclame ea, colțurile gurii coborându-i spre maxilare. „Ai luat varianta ieftină. Nu contează. Sunt sigură că e foarte bun pentru uzul cotidian...”

– E-n regulă, zice Chrissie.

Își va face griji în privința cheltuielilor în ianuarie. Vânzătoarea îl împachetează în șase straturi de hârtie roz.

– L-am luat! spune Chrissie după ce intră în taxi. Am luat afurisitul de parfum.

– Bravo! Taximetristul scoate un sunet de parcă ea ar fi realizat ceva extraordinar. În regulă. Urmează Marylebone.

Sporovăiesc, ea aplecându-se spre el. Îi spune despre pașaport și dolari, iar el clatină din cap. Îi zice cât de mult își iubea slujba până la venirea noului șef, un om pentru care se părea că nu făcea nimic bine. Nu spune prea multe despre David, simțind că i-ar fi neloială. Însă vrea s-o facă. Vrea să mărturisească cuiva cât de singură este. Că are impresia că ignoră niște indicii – serile când vine acasă târziu, călătoriile de afaceri. Că se simte proastă și obosită, și bătrână.

Și așa, ajung la magazinul cu brânzeturi. Coada lungă se vede prin vitrină, dar șoferului nu pare să-i pese. Ovaționează când ea iese în cele din urmă cu o roată de brânză grea și urât mirositoare.

– Ați terminat! zice el de parcă ea ar fi realizat ceva miraculos, iar nu se poate abține să nu strige „ură“.

Apoi telefonul ei scoate un bip: „Ți-am cerut în mod special să iei budincă Waitrose pentru Crăciun. Tu ai cumpărat Marks & Spencer. A trebuit să mă duc eu însumi la Waitrose, fiindcă am văzut că întârzii foarte mult, dar nu mai aveau. Habar n-am cum o să ne descurcăm cu asta“.

Era ca și cum ea ar fi pierdut vremea pe străzi. Brusc, își închiuie cum toți patru stau la masă, iar David își cere scuze pe un ton sugestiv pentru că ea nu cumpărase budinca de Crăciun care trebuia. Și ceva cedează în ea.

– Nu pot face asta, spune ea.

– Ce anume?

– Să suport Crăciunul ăsta. Nu pot sta la masă cu brânza asta și cu budinca, și... cu ei.

El oprește mașina la bordură. Ea își privește sacoșele.

– Dumnezeule, ce mă fac? Dumneavoastră spuneți că nu aveți nimic, dar aveți o familie pe care o adorați. Eu am o brânză Stilton și trei oameni care nici măcar nu mă plac cu adevărat.

El se răsucește pe scaun. E mai tânăr decât a crezut ea.

– Și ce vă reține?

– Sunt măritată!

– Din câte știu eu e o înțelegere civilă, nu o condamnare la închisoare. De ce nu vă duceți la prietena dumneavoastră? S-ar bucura să vă vadă?

– Ar fi mai mult decât încântată. Chiar și soțul ei s-ar bucura. Mă tot invită la ei. Ei sunt... sunt... foarte veseli.

El își ridică sprâncenele. Are riduri de râs la colțurile ochilor.

– Nu pot să... plec pur și simplu.

– Aveți pașaportul în geantă. Dumneavoastră mi-ați zis.

Ceva se aprinde în stomacul ei, ca niște brandy pe o budincă aburindă.

– V-aș putea lăsa la King's Cross. Vă duceți pe linia Piccadilly până la Heathrow și urcați într-un avion. Serios! Viața e scurtă. Prea scurtă ca să fiți atât de nefericită.

Ea se gândește cum ar fi Crăciunul fără dezaprobările Dianei. Fără spatele întors neprietenește al soțului ei și sforăitul lui amplificat de vinul roșu.

– Nu m-ar ierta niciodată. Ar fi sfârșitul căsniciei mele.

Șoferul zâmbește.

– Vai, ce tragedie!

Se uită unul la altul.

– Haideți! zice ea brusc.

– Țineți-vă bine!

Cu un scrâșnet de pneuri, el face a doua întoarcere în loc a zilei.

În timp ce străbat străzile lăturalnice, inima ei bubuie. Hohote de râs îi clocotesc în piept. Răspunsul Myrei a fost prompt și fără echivoc: „DA!!! VINO!!!“ Chrissie se gândește la șeful ei, care își va privi iritat ceasul văzând că ea nu apare după vacanța de Crăciun. Se gândește la consternarea îngrozită a Dianei. Se gândește la Barcelona, la îmbrățișarea ca de urs a soțului Myrei și la râsul lor surprins. Și ajung la gara King's Cross. Iar șoferul oprește în scrâșnet de frâne.

– Chiar veți face asta?

– Chiar o voi face! Mulțumesc... Jim! zice ea.

Iar el se răsucește și îi strânge mâna.

– Eu sunt Chrissie, spune ea. Își culege sacoșele de pe banchetă. Oh! Toate chestiile astea... Apoi se uită la el. Uite... dă-i parfumul soției tale. Și restul. Pentru fiica ta.

– Nu e nevoie să...

– Te rog! M-ai face fericită.

El ezită, apoi, clătinând din cap, acceptă sacoșele.

– Mulțumesc! Va fi absolut încântată.

– Bănuiesc că nu vrei și brânza Stilton, nu?

El strâmbă din nas.

– Nu o suport.

– Nici eu.

Amândoi încep să râdă.

– Mă simt... de parcă am luat-o razna, Jim.

– Cred că este spiritul Crăciunului, rostește el. Eu l-aș accepta.

Ea o ia la fugă spre intrarea în gară, picioarele zburându-i ca ale unei fetișcane. Apoi se oprește, cu un gest ceremonios aruncă brânza într-un coș de gunoi, privește îndărăt și îl vede salutând-o cu o mână ridicată. În timp ce ea fuge prin mulțime către casele de bilete, iar el intră în traficul lent al Crăciunului, amândoi râd încă.

Mulțumiri

Le mulțumesc tuturor celor care au făcut cunoscute aceste povestiri pentru prima dată: Radio 4, Woman & Home, Stylist, The Orion Publishing Group, Bragelonne și Penguin Books.

CUPRINS

Un bilet pentru Paris.....	7
Printre postări.....	109
Iubire de după-amiază.....	119
Pasărea din mână.....	129
Pantofi din piele de crocodil.....	141
Jafuri armate.....	151
Lună de miere la Paris.....	163
Paltonul de anul trecut.....	227
Treisprezece zile cu John C.....	237
Margot.....	249
Lista pentru Crăciun.....	255